CĂRȚI ROMANTICE

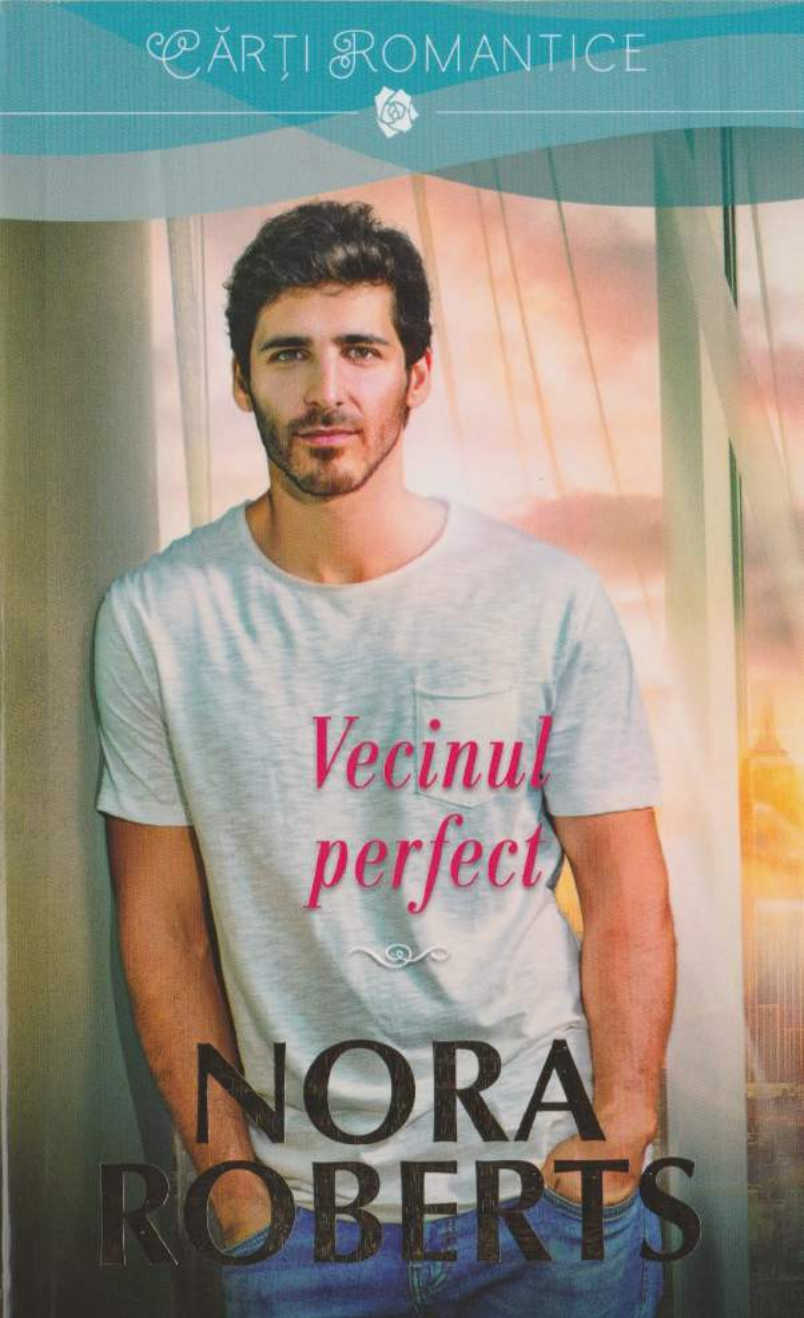

SERIA „FAMILIA MACGREGOR"

La New York, oamenii obișnuiesc în general să își ignore vecinii. Aceasta este însă o regulă pe care Cybil Campbell n-a învățat-o niciodată și nici nu a putut s-o accepte. Când bruneta veselă bate la ușa bărbatului care abia s-a mutat în apartamentul de alături, se așteaptă să lege cu el o relație de prietenie; la urma urmei, reușește să se înțeleagă foarte bine cu toți ceilalți locatari din bloc.

Preston McQuinn nu este interesat de conversații banale. Se află în Manhattan doar cât să termine o lucrare și intenționează să plece cât mai repede cu putință – hotărâre care îi slăbește pe măsură ce firea simpatică a lui Cybil și ochii ei mari și verzi îi captează interesul. Încercând să uite că inima i-a fost frântă, Preston vrea să se țină departe de fermecătoarea lui vecină... dar eșuează lamentabil.

Cybil este intrigată de bărbatul misterios și chipeș, pasionat de saxofon. Dar cum va reacționa când va descoperi că el a mințit-o din prima clipă când s-au cunoscut?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1281-6
9 786063 312816
Lira

NORA ROBERTS

Vecinul perfect

The Perfect Neighbour
Nora Roberts
Copyright © 1999 Nora Roberts
In From the Cold
Copyright © 1999 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Vecinul perfect
Iubirea învinge
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Vecinul perfect / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0313-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Vecinul perfect

Traducere din limba engleză
Larisa Din/Graal Soft

Lira

capitolul 1

– Şi... ai reuşit să vorbeşti cu el?

– Poftim? Cybil Campbell continuă să lucreze, fără să ridice ochii de la planşeta de desen. Cu cine să vorbesc?

Oftatul lung şi irascibil care urmă o făcu să zâmbească. O cunoştea bine pe Jody Myers, vecina de la etajul întâi, aşa că era limpede la cine se referea.

– Cu Domnul Misterios de la 3B, Cyb. Haide, s-a mutat acum o săptămână şi n-a vorbit cu nimeni. Iar tu stai chiar lângă el. Avem şi noi nevoie de nişte detalii.

– Am fost cam ocupată.

– Fii serioasă! Tu observi orice. Jody se apropie de planşetă, aruncă o privire peste umărul lui Cybil şi strâmbă din nas. Ce era atât de interesant la un labirint de linii albastre? Îi plăcea mai mult când prietena ei desena în secţiune. Nici măcar nu şi-a trecut numele pe cutia poştală, continuă ea. Şi nimeni nu l-a văzut ieşind ziua din casă. Nici măcar doamna Wolinsky, căreia nu-i scapă nici o mişcare.

– Poate e un vampir.

– Vai! Încântată de acest scenariu, Judy schiţă un zâmbet. Asta chiar ar fi super, nu?

– Da, super, răspunse Cybil concentrată asupra planşetei.

Nu o deranja să aibă companie în timp ce lucra. De fapt, chiar îi făcea plăcere. Nu era genul care să se izoleze şi să pretindă o linişte absolută. Se simţea bine la New York, se simţea bine în imobilul acela, un fost depozit transformat în bloc de locuinţe, cu vecini zgomotoşi şi mereu dornici să-şi vâre nasul în treburile altora.

Dintre toţi locatarii, Jody Myers era preferata ei. Cu trei ani în urmă, când Cybil se mutase acolo, Jody era

o tânără proaspăt căsătorită care credea cu ardoare că toată lumea merita să fie la fel de fericită ca ea și, prin urmare, se străduia din răsputeri să-și mărite cunoștințele feminine.

Acum, la opt luni după ce-l născuse pe Charlie, un bebeluș adorabil, Jody hotărâse că găsirea unui soț pentru Cybil era un obiectiv de prim rang.

– Nici măcar nu ați dat nas în nas pe hol? întrebă ea curioasă.

– Încă nu. Cybil ridică alene creionul la buzele pline. Ochii ei cu gene lungi erau verzi precum o mare limpede la apus, și ar fi putut părea exotici și misterioși dacă n-ar fi licărit mereu de veselie. De fapt, cred că doamna Wolinsky a început să-și piardă vigilența. L-am văzut ieșind din casă pe timpul zilei, așa că povestea cu vampirul iese din calcul.

– Serios? Brusc interesată, Jody își trase scaunul mai aproape de planșetă. Când? Unde? Cum?

– Când? În zori. Unde? Pe Grand. Cum? Insomnie. Amuzată, Cybil se răsuci cu scaunul spre Jody. M-am trezit devreme, cu gândul la prăjiturile rămase de la petrecerea de aseară.

– Niște negrese extraordinare, într-adevăr.

– Ei, așa că m-am sculat să mănânc una, după care, neputând să mai adorm, m-am așezat la birou să lucrez. Când mi-am aruncat privirea spre geam, l-am văzut ieșind din clădire. N-ai cum să-l ratezi. Cred că are doi metri. Și niște umeri... Cu ochii măriți de entuziasm, Cybil continuă: În fine, avea o geantă sport și era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri și cu un hanorac tot negru, așa că presupun că se ducea la sală. Nu te alegi cu umerii ăia dacă zaci pe canapea ronțăind chipsuri, cu berea-n mână toată ziua.

– Aha! exclamă Jody victorioasă. Carevasăzică, *ești* interesată.

– Ce e frumos și lui Dumnezeu îi place. Tipul e superb, iar dacă la pachet cu mușchii ăia mai vine și un aer

misterios... Mâinile lui Cybil se deschiseră într-un gest larg. Orice fată ar cădea pe gânduri.

– De ce să cazi pe gânduri? De ce nu-i baţi la uşă, să-i duci nişte prăjituri? Urează-i bun venit în cartier. Aşa poţi să vezi ce face toată ziua în casă, dacă are iubită, cu ce se ocupă. Dacă are iubită. Dacă... Jody se opri brusc şi ciuli urechile. S-a trezit Charlie.

– Eu n-am auzit nimic, spuse Cybil ridicând din umeri. De când ai născut, e uimitor cum ţi s-au ascuţit simţurile.

– Mă duc să-l schimb, după care îl scot la plimbare. Vrei să vii?

– Nu pot. Am de lucru.

– Atunci ne vedem diseară. Cina e la ora şapte.

– Bine. Cybil schiţă un zâmbet, în timp ce Jody se grăbi să-l ia pe Charlie din dormitor, unde-l lăsase să doarmă.

La cina programată pentru ora şapte urma să participe şi Frank, vărul cel plictisitor şi enervant al lui Jody. Era momentul să-şi adune curajul şi să-i spună prietenei sale că nu avea rost s-o mai facă pe peţitoarea. Trebuia să le spună acelaşi lucru şi doamnei Wolinsky, şi domnului Peebles de la etajul unu, şi tipului de la curăţătorie, se gândi Cybil. De ce era toată lumea obsedată să-i găsească un bărbat?

Avea douăzeci şi patru de ani, nu avea iubit şi era fericită. Asta nu însemna că nu şi-ar fi dorit o familie cândva, în viitor. Şi poate o casă la marginea oraşului, cu o grădină pentru copii. Şi un câine. Obligatoriu un câine. Dar peste câţiva ani. Deocamdată, era foarte mulţumită de viaţa ei.

Îşi lăsă bărbia în palme şi privi pe geam, îngăduindu-şi să viseze cu ochii deschişi. Neîndoielnic, aerul de primăvară era cel care o făcea să se simtă atât de agitată, plină de o energie fără astâmpăr.

N-ar fi fost o idee rea să iasă la plimbare cu Jody şi cu Charlie; chiar atunci însă, prietena ei îşi luă rămas-bun şi trânti uşa de la intrare.

Ei bine, oricum avea de lucru, își zise Cybil. Se așeză mai bine în scaun și începu să creioneze un personaj din banda desenată *Prieteni și vecini.*

Moștenise talentul din familie. Mama ei era o artistă de succes, apreciată la nivel internațional, iar tatăl ei era geniul singuratic din spatele seriei *Macintosh.* Cei doi le insuflaseră copiilor dragostea pentru artă și le oferiseră o temelie solidă la pornirea în viață.

Din clipa în care părăsise confortul casei părintești din Maine, Cybil știuse că ar fi fost primită înapoi cu brațele deschise dacă New Yorkul ar fi respins-o.

Din fericire, asta nu se întâmplase. În ultimii trei ani, schițele sale deveniseră tot mai populare. Era mândră de succesul ei, mândră de umorul pe care reușise să-l creeze cu personaje comune, în situații comune. Nu încercase să imite sarcasmul tatălui său ori satirele lui politice, adesea acide. În cazul ei, viața îi dădea motive să zâmbească, indiferent că stătea la coadă la cinema, că era în căutarea perechii perfecte de pantofi ori supraviețuia unei noi întâlniri aranjate.

Chiar dacă mulți comentatori găseau aluzii autobiografice în personajul Emily, pentru Cybil era o fântână veșnic plină de idei, dar în care nu-și vedea niciodată reflexia. Până la urmă, Emily era o blondă superbă pe care norocul o ocolea mereu la muncă, dar mai ales când venea vorba de bărbați.

Cybil era o brunetă de înălțime medie cu o carieră de succes. Cât despre bărbați, ei bine, deocamdată nu reprezentau o prioritate, nu în așa măsură încât s-o îngrijoreze lipsa unei relații stabile.

Când își dădu seama că se juca distrată cu creionul în loc să-și termine desenul, se încruntă, mijindu-și ochii verzi. Pur și simplu nu reușea să se concentreze. Își plimbă degetele prin părul șaten, tuns scurt, și ridică din umeri. Poată că avea nevoie de o scurtă pauză, de o gustare. Niște ciocolată i-ar fi dat exact energia care-i lipsea.

Își puse creionul după ureche, un obicei de care încercase să scape încă din copilărie, și, părăsind biroul scăldat în razele soarelui, coborî la parter.

Duplexul era plăcut și spațios. La nivelul inferior, un bar lung despărțea bucătăria de livingul vast, iar ferestrele înalte lăsau să intre nu doar lumina, ci și zgomotul străzii. Din acest motiv nu reușise să doarmă săptămâni întregi după ce se mutase în metropolă.

Înainta cu mișcări elegante, o altă calitate moștenită de la mama ei. Ceea ce tatăl său numea Grația Grandeau. Avea picioare lungi, perfecte pentru cursurile de balet pe care își implorase părinții să o lase să le urmeze în copilărie – și de care se plictisise rapid. După ce străbătu bucătăria în picioarele goale, se opri în fața frigiderului și îi cercetă conținutul, gândindu-se că ar fi putut să încropească ceva interesant. Luase și cursuri de gătit – și se plictisise și de ele după ce reușise să-și depășească instructorul în creativitate.

Dintr-odată, prin pereți răzbătu o muzică tristă și senzuală, suspinul unui saxofon. Domnul Misterios de la 3B nu cânta în fiecare zi, dar Cybil ajunsese să-și dorească asta. Note lungi și melodioase și vârtejul de emoții din spatele lor o tulburau de fiecare dată.

Poate că era un muzician dornic de afirmare, care spera să-și găsească norocul în New York? Rănit în dragoste, fără îndoială, se gândi ea, dezvoltând scenariul în timp ce scotea ingredientele din frigider. Trebuia să fie o femeie la mijloc, o roșcată fără suflet care-l prinsese în mreje și-i zdrobise inima cu pantofii ei italienești cu tocuri de doișpe centimetri.

Cu câteva zile în urmă își imaginase un alt scenariu, unul în care tipul fugise de acasă la șaisprezece ani, deoarece părinții, putred de bogați, îl maltratau. Supraviețuise cântând la saxofon pe străzile din New Orleans, unul dintre orașele ei preferate, iar în cele din urmă se refugiase la New York în timp ce rudele sale fără scrupule, în frunte cu un unchi nebun, îl căutau prin toată țara.

Încă nu stabilise exact motivul pentru care îl căutau în lung şi-n lat, dar nu avea importanţă. Era un fugar, care îşi găsea alinarea numai în muzică.

Sau era un agent sub acoperire. Un hoţ internaţional de diamante, urmărit de poliţie. Un criminal în serie în căutarea următoarei sale victime.

Cybil izbucni în râs când îşi dădu seama ce ingrediente înşirase pe masă. Oricare ar fi fost povestea vecinului misterios, se gândi ea amuzată, se părea că avea să primească nişte prăjituri.

Îl chema Preston McQuinn. Nu s-ar fi descris drept un tip misterios, ci doar rezervat. Tocmai această nevoie acută de intimitate îl împinsese în inima unuia dintre cele mai aglomerate oraşe din lume.

Pentru moment, se gândi el în timp ce-şi punea saxofonul în cutie. Pentru moment. În câteva luni avea să fie gata renovarea casei sale de pe coasta stâncoasă din Connecticut. Unii oameni o numeau fortăreaţă, dar nu-l deranja acest lucru. Putea să petreacă acolo săptămâni întregi fără să-l tulbure cineva. Nimeni nu putea să intre decât dacă ridica el porţile.

Se îndreptă spre scara interioară. Folosea livingul numai ca să cânte – acustica era excelentă – sau ca să-şi facă exerciţiile dacă nu avea chef să meargă la sala de sport aflată la două străzi distanţă.

Locuia la etaj – pentru moment, îşi spuse el. Iar singurele lucruri de care avea nevoie în această scurtă perioadă erau un pat, o comodă, un sistem bun de iluminare şi un birou pe care să încapă laptopul, monitorul şi câteva teancuri de hârtii.

Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut telefon, dar agenta sa îl obligase să-şi ia un mobil şi îi ceruse să-l ţină deschis. Şi făcea asta, cu excepţia momentelor când nu avea chef.

Se aşeză la birou, mulţumit că micul său recital la saxofon îl scăpase de pânzele de păianjen. Mandy, agenta lui, îşi rodea nerăbdătoare unghiile lungi, date cu oja,

așteptând să-i citească ultima piesă de teatru. Ar fi trebuit să-și cruțe smalțul dinților. Avea să fie gata când urma să fie gata, nici un minut mai devreme.

Asta era una dintre problemele pe care le crea reușita, își zise el. Odată ce înregistrai un succes, toată lumea se aștepta să-l reeditezi, și încă la un nivel superior. Preston nu dădea doi bani pe părerile altora. Puteau să dărâme ușile teatrului ca să-i vadă noua piesă, puteau să-i dea un nou Pulitzer, să-i arunce un alt Tony și să-i aducă bani cu căruța. Sau puteau să-i critice fără milă opera și să-și ceară banii înapoi.

Efortul lui era tot ceea ce conta. Și părerea lui era singura importantă.

Din punct de vedere bănesc era asigurat, fusese dintotdeauna. Potrivit lui Mandy, tocmai ăsta era necazul. Fără o nevoie sau o dorință financiară acută care să-i impună să se mobilizeze, era arogant și nepăsător față de publicul său. Pe de altă parte, în opinia aceleiași Mandy, lipsa oricărei griji materiale îi permitea să-și pună în valoare geniul literar.

Înalt, bine făcut, cu un păr castaniu dezordonat și ochi albaștri, recitea acum ultimele pagini pe care le scrisese. Pe chipul său îngust, chipeș, cu un maxilar proeminent, nu se zărea nici urmă de zâmbet.

Fără să bage în seamă zgomotul străzii, intră din nou în sufletul eroului, un bărbat care încerca cu disperare să-și domine dorințele.

Țârâitul soneriei îl făcu să scoată o înjurătură. Ar fi putut să-l ignore, dar, la cât de bine cunoștea natura umană, știa că vizitatorul nepoftit avea să tot insiste dacă nu-i cerea o dată pentru totdeauna să-l lase în pace.

Probabil că era bătrâna cu ochi de șoim de la parter, își zise Preston în timp ce cobora treptele. Deja încercase să intre în vorbă cu el de două ori pe când se pregătea să plece seara la club.

Avea tacticile lui de eschivare, dar deja începuse să devină enervant. Cel mai bine era să o repeadă cu câteva

cuvinte aspre, după care putea să-l bârfească liniștită oricât voia.

Spre mirarea lui, când se uită pe vizor nu o văzu pe vecina cea băgăcioasă, ci o brunetă drăguță, tunsă băiețește, cu niște ochi mari, verzi.

Fata de vizavi, se gândi Preston. Ce naiba căuta la ușa lui? Din moment ce îl lăsase în pace toată săptămâna, crezuse că avea s-o țină așa și în continuare, dovedindu-se vecina perfectă.

Iritat, deschise ușa și se sprijini de perete.

– Da?

– Salut! Sunt Cybil Campbell. De la 3A, preciză ea cu un surâs larg.

– Așa. Și? făcu el ridicând nedumerit din sprâncene.

„Nu-i foarte vorbăreț", își zise ea. Și-ar fi dorit ca privirea lui să o ocolească o clipă, numai cât să-și întindă puțin gâtul și să-i vadă apartamentul. Așa, nu putea să se uite înăuntru fără să pară indiscretă. Ceea ce oricum nu era. Serios.

– Te-am auzit cântând mai devreme. Lucrez de acasă, iar pereții sunt subțiri.

Dacă venise să se plângă de zgomot, era problema ei, se gândi Preston. Cânta de fiecare dată când simțea nevoia. Pe măsură ce o studia, constată că avea un nas mic și cârn, buze pline și senzuale, laba piciorului îngustă și unghiile colorate într-o nuanță veselă de roz. În plus, făcea gropițe în obraji când zâmbea.

– De obicei uit să pornesc casetofonul înainte să mă apuc de lucru, continuă ea veselă. Așa că îmi face plăcere să te aud cântând. Ralph și Sissy erau mari fani Vivaldi. Ceea ce e OK, doar că devenise plictisitor la un moment dat. Ralph și Sissy au locuit aici înaintea ta, explică Cybil fără să răsufle. S-au mutat în White Plains după ce Ralph a înșelat-o cu o tipă care lucra la Saks. Bine, de fapt n-a înșelat-o, dar a fost cât pe ce, așa că Sissy i-a spus că ori se mută din oraș, ori îl lasă fără bani la divorț. După doamna Wolinsky n-o să mai reziste nici jumătate de an, dar eu nu știu ce să zic, s-ar putea

s-o scoată la capăt. În fine... Îi întinse o farfurie micuță, galbenă, pe care se aflau niște biscuiți cu ciocolată înfășurați în celofan roz, și încheie pe un ton entuziast: Ți-am adus niște biscuiți.

Când Preston își îndreptă privirea asupra lor, Cybil reuși să arunce un ochi în spatele lui, suficient cât să vadă livingul gol.

„Sărmanul, n-are nici măcar bani să-și ia o canapea", își spuse.

– De ce? o întrebă Preston, scrutând-o cu ochii lui reci și albaștri.

– Adică?

– De ce mi-ai adus biscuiți?

– Am făcut o tavă. Uneori mă apuc de gătit ca să-mi fac ordine în gânduri, când nu reușesc să mă concentrez la muncă. Gătitul mă ajută. Dar, dacă-i păstrez, o să ajung să-i mănânc pe toți, după care o să-mi pară rău. Nu-ți plac biscuiții?

– Nu am nimic împotriva lor.

– Bun. Atunci, poftă bună, zise ea punându-i farfuria în brațe. Și bun venit în cartier. Dacă ai nevoie de ceva, sunt mai mereu acasă. Întinzându-și demonstrativ mâna delicată, cu degete subțiri, spre ușa ei, vizibilă pe coridor, adăugă: Dacă ești curios în legătură cu vecinii, pot să te ajut. Locuiesc aici de câțiva ani și mă știu cu toți.

– N-o să fie cazul.

Preston intră în casă și îi închise ușa în nas.

Cybil nu se putu clinti câteva secunde, șocată de refuzul categoric. În cei douăzeci și patru de ani ai săi nu i se întâmplase niciodată să-i închidă cineva ușa în nas, iar acum că avusese parte de această experiență era clar că nu și-o mai dorea.

Se abținu să nu-i bată la ușă, să-i ceară biscuiții înapoi. Dar nu trebuia să se coboare la nivelul lui, își zise ea enervată.

Acum știa că Domnul Misterios era incredibil de atrăgător, cu fizicul unui zeu și personalitatea unui țânc răsfățat de doi ani care avea nevoie de o palmă la fund

înainte de a fi trimis la culcare. În fine, asta era. Nu se mai punea problema să-l abordeze.

Nu trânti ușa după ea, căci vecinul ar fi auzit-o și ar fi zâmbit răutăcios. Dar odată ce intră în casă, se întoarse spre ușă și începu să se strâmbe ca un copil mic, să scoată limba și să se agite.

Asta o făcu să se simtă puțin mai bine.

Problema era că tipul se delecta acum cu biscuiții ei, fără să simtă efluviile de dispreț pe care le lansa Cybil la adresa lui, iar ea nu-i știa nici măcar numele.

Preston nu-și regretă spusele nici măcar o clipă. Era sigur că nepoliteţea lui calculată avea s-o țină la distanță pe vecina enervantă, cu nasul ei cârn și unghiile roz și sexy. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se trezească la ușă cu întregul comitet de primire al blocului, în frunte cu acea brunetă cu ochi de zână, zglobie și vorbăreață nevoie mare.

„La naiba, doar toată lumea știe că, la New York, oamenii își ignoră vecinii, pufni el. Sigur e o lege în acest sens. Dacă nu, ar trebui să fie."

Spre norocul lui, măcar nu era căsătorită. Nu avea nici o urmă de îndoială că, dacă ar fi fost un soț la mijloc, s-ar fi apucat să-i enumere toate calitățile și meritele. Faptul că lucra de acasă și că exista riscul să dea nas în nas cu ea de fiecare dată când ieșea din apartament era o altă bulină neagră.

Și unde mai pui că făcea de departe cei mai buni biscuiți cu ciocolată din tot universul. Asta chiar era de neiertat.

Reușise să-i ignore în timp ce lucra. Preston McQuinn avea capacitatea de a ignora un holocaust nuclear atunci când avea inspirație și literele parcă țâșneau din el. Dar când termină munca pe ziua respectivă, imaginea farfuriei galbene de pe masa din bucătărie i se strecură în minte și nu mai vru să plece.

Rămase cu gândul la ei și la duș, și în timp ce se îmbrăca, și pe când încerca să scape de cârceii cauzați

de ore întregi de stat pe scaun într-o postură pe care maica Mary Joseph, învățătoarea lui din clasa a treia, o catalogase drept deplorabilă.

În mod firesc, atunci când coborî în bucătărie să-și ia o bere binemeritată, ochii îi fugiră la farfuria de pe masă. Deschise sticla și luă o gură. „Ce are dacă mănânc și eu un biscuit?" se întrebă. Nu era cazul să-i arunce la gunoi; în definitiv, o pusese deja la punct pe încrezuta de Cybil. Pe deasupra, trebuia să-i restituie farfuria. Măcar să guste puțin înainte să i-o lase în fața ușii.

Așa că mâncă unul. Mormăi încântat. Îl mâncă și pe al doilea și oftă de mulțumire. După ce termină aproape două duzini, începu să înjure.

Exact ca un drog, își spuse el, simțind cum îl năpădea oboseala. Se holbă la farfuria aproape goală cu o combinație de dezgust și lăcomie, apoi, cu ultimele puteri, puse biscuiții rămași într-un bol de plastic și traversă camera să-și ia saxofonul.

Voia să dea o raită prin cartier înainte să plece spre bar.

Când ieși pe coridor o auzi urcând treptele cu pași apăsați, așa că se dădu repede înapoi, lăsând ușa întredeschisă. Surprins, îi auzi vocea cicălitoare, deși era singură.

– Niciodată, bombăni ea. Nu mă interesează dacă îmi bagă cuie sub unghii sau dacă mă amenință că-mi scoate ochii. Nu mai trec niciodată, în viața vieților mele, prin tortura asta. Gata. Am spus. S-a terminat.

Își schimbase hainele, observă Preston, purta o pereche de pantaloni largi, negri, un sacou tot negru, o bluză roșu-aprins și cercei lungi.

Continuă să vorbească singură în timp ce căuta într-o geantă de mărimea unei cărți poștale.

– Viața e prea scurtă ca să pierd două ore prețioase plictisindu-mă de moarte. N-o mai las să-mi facă asta. Știu cuvântul „nu". Îmi lipsește exercițiul, atâta tot. Ce naiba am făcut cu cheile alea?

Sări şi se întoarse brusc auzind uşa care se deschidea în spatele ei. Remarcând că cerceii lungi nu se potriveau cu ţinuta, Preston se întrebă dacă era vorba despre o alegere deliberată sau de nepăsare. Ţinând cont că nu era capabilă să-şi găsească cheile într-o geantă care lui i-ar fi încăput în palmă, optă pentru a doua variantă.

Era îmbujorată şi vioaie şi mirosea chiar mai bine decât biscuiţii, observaţie care nu făcu altceva decât să-l enerveze şi mai rău.

- Stai puţin, spuse el scurt, după care se întoarse în apartament ca să aducă farfuria.

Cybil nu avea nici cea mai mică intenţie să-l aştepte, mai ales că tocmai găsise cheia în buzunarul interior al poşetei, însă Preston ieşi chiar atunci din apartament, lăsând uşa să se închidă cu zgomot în urma lui. Avea cutia saxofonului într-o mână şi farfuria în cealaltă.

- Poftim!

Nu avea de gând s-o întrebe de ce pe chipul ei de zână apăruse o expresie îmbufnată. Cu siguranţă l-ar fi ţinut la poveşti o jumătate de oră.

- Cu plăcere, mormăi Cybil. Chinuită de o durere groaznică de cap după ce ascultase două ore întregi poveştile plictisitoare ale lui Frank, vărul lui Jody, despre fluctuaţiile bursei, hotărî să-i facă morală Dlui Misterios când avea să fie în apele ei. Uite ce e, dacă nu vrei să fim prieteni, înţeleg. N-am nevoie de prieteni noi, spuse ea, gesticulând dramatic cu farfuria. Chiar am mulţi prieteni, o să pot să-mi fac unul nou de-abia după ce unul dintre cei vechi o să se mute în altă ţară. Dar asta nu înseamnă că trebuie să umbli cu nasul pe sus. N-am făcut altceva decât să mă prezint şi să-ţi aduc nişte biscuiţi amărâţi.

Îi venea să zâmbească, dar se abţinu.

- Nişte biscuiţi afurisit de buni, zise el. Regretă imediat, pentru că înverşunarea din ochii ei se transformă în bucurie.

- Chiar aşa?

– Da, spuse Preston laconic, după care, fără să mai adauge vreo vorbă, o luă spre scări.

Cybil se lăsă mânată de primul impuls, unul dintre hobby-urile ei preferate. Deschise ușa repede, aruncă farfuria pe masă și închise ușa la loc, după care porni tiptil în urmărirea lui.

„Ar fi o poveste super pentru Emily", se gândi ea. Mai mult, putea să fie o sursă excelentă de inspirație pentru episoadele din următoarele săptămâni.

„Bineînțeles că Emily ar trebui să fie înnebunită după tipul ăsta", hotărî Cybil în timp ce cobora scările pe vârfuri. Nu avea să fie vorba despre o curiozitate normală, perfect acceptabilă, ci despre o obsesie amoroasă.

Cu răsuflarea tăiată de entuziasmul urmăririi, cu mintea plină de scenarii, ieși în grabă pe ușa clădirii și se uită repede în stânga și în dreapta.

Tipul ajunsese deja la jumătatea străzii. Era atletic, într-adevăr, remarcă ea cu un zâmbet strengăresc.

Bineînțeles că Emily ar fi fost genul care să se furișeze, să se ascundă în spatele lampadarelor, sau care să se lipească de pereți dacă exista riscul ca el să se întoarcă și să...

Înăbușindu-și un strigăt, Cybil sări în spatele unui lampadar când bărbatul aruncă o privire scurtă în urma lui. Abia peste câteva clipe, ținându-și mâna pe inimă, îndrăzni să scoată capul de după stâlp.

În cele din urmă, supărată că hotărâse să poarte la cină pantofi cu toc în loc de balerini, trase aer în piept și începu să se furișeze pe urmele străinului.

Mergeau de douăzeci de minute, picioarele o dureau cumplit, iar entuziasmul îi scăzuse considerabil. „Care-i povestea lui? Noapte de noapte se plimbă pe străzi cu saxofonul după el?" se întrebă.

Poate că nu era doar nepoliticos. Poate că era și nebun. Tocmai ieșise de la sanatoriu, și din cauza asta nu știa cum să se poarte cu cei din jur.

Fusese prins de rudele lui cele putred de bogate și abuzive și închis la ospiciu ca să nu poată revendica

moştenirea bunicii sale iubite – care murise în circumstanţe necunoscute şi îl lăsase unic moştenitor. Iar toţi anii aceia în care fusese prizonierul psihiatrului corupt îi furaseră minţile.

Da, acesta era scenariul din mintea lui Emily, care era convinsă că grija şi iubirea ei necondiţionată aveau să-l vindece. Deşi prietenii şi vecinii ei o implorau să renunţe, în cele din urmă avea să-i facă părtaşi la planul ei. Înainte de asta, Domnul Misterios avea să...

Se opri brusc în momentul în care îl văzu intrând într-un bar mic, obscur, numit Delta.

În sfârşit, îşi spuse ea, dându-şi părul după urechi. Tot ce avea de făcut acum era să se strecoare înăuntru, să găsească un colţ ascuns şi să afle continuarea poveştii.

capitolul 2

Localul mirosea a whisky şi a fum de ţigară, însă atmosfera era mai puţin deocheată decât s-ar fi aşteptat Cybil. Un proiector arunca o rază albăstruie pe scena murdară, în faţa căreia erau îngrămădite multe măsuţe rotunde. Chiar dacă majoritatea erau ocupate, în încăpere domnea liniştea.

Îşi spuse că oamenii vorbesc în şoaptă în astfel de locuri, punând la cale aventuri amoroase ori bucurându-se de cele în care sunt deja implicaţi.

La barul de lemn situat într-o margine, clienţii stăteau pe scaune înalte, strângându-şi băuturile la piept ca şi cum le-ar fi apărat de intruşi.

Era genul de bar desprins dintr-un film alb-negru din anii '40. Filme în care protagonista poartă rochii lungi, strânse pe corp, şi ruj închis la culoare, iar o şuviţă din părul platinat îi acoperă seducător ochiul stâng în timp ce se leagănă suav pe scenă, cântând despre bărbaţii care au rănit-o.

La o masă din apropiere, bărbatul care o dorește și care a rănit-o își înecă amarul într-un pahar cu whisky, privind-o posomorât pe sub borul pălăriei.

„Cu alte cuvinte, e perfect", se gândi ea cu un zâmbet larg pe chip. Sperând să treacă neobservată, se așeză la o masă ferită, lângă perete, și îl studie prin fumul gros de țigară.

Era îmbrăcat în negru, cu blugi și un tricou băgat în pantaloni. Își dăduse jos geaca de piele menită să-l protejeze de frigul serii. Stătea de vorbă cu o negresă superbă, înaltă, îmbrăcată cu o salopetă roșu-aprins care-i scotea în evidență formele voluptuoase. Când femeia își dădu amuzată capul pe spate, râsul ei puternic și melodios răsună în întregul local.

Fu pentru prima oară când Cybil îl văzu zâmbind. Nu, era mai mult decât un zâmbet, se corectă ea, hipnotizată de transformarea chipului aspru și chipeș. Puterea magică a acelui surâs plin de farmec nu avea nici o legătură cu o grimasă controlată. Era plin de veselie, afecțiune și umor.

Deja își imagina că el și acea amazoană superbă erau amanți. Bănuielile i se adeveriră când femeia îi cuprinse chipul și îl sărută pătimaș. Bineînțeles că un bărbat ca el, cu toate secretele și angoasele lui, trebuia să aibă o iubită exotică cu care să își dea întâlnire într-un bar obscur, plin de fum, cu lumină difuză, unde muzica era visătoare și tristă.

Ce romantic, oftă Cybil.

Pe scenă, Delta îl ciupi afectuos de obraji.

– Să înțeleg că acum toate femeile te urmăresc?

– E o nebună.

– Vrei să o dau afară?

– Nu. Preston nu se uită spre Cybil, dar îi simți ochii verzi urmărindu-l. Cred că e o nebună inofensivă.

– Totuși, dacă s-a apucat să-l urmărească pe dragul meu Preston, trebuie să văd ce-i de capul ei. Nu-i așa, André?

Pianistul slăbănog se opri numai cât să-i zâmbească afectuos cu un chip la fel de bătrân şi obosit precum vechiul instrument la care cânta.

– Aşa să faci, Delta. N-o speria, e o copilă. Eşti gata să începi? îl întrebă pe Preston.

– Începe tu, şi te prind din urmă.

După ce Delta coborî de pe scenă, degetele lungi şi fine ale lui André începură să mângâie clapele pianului ca într-un număr de magie. Cu ochii închişi, Preston se lăsă învăluit de muzică. Atunci când cânta era transportat departe, într-un tărâm vrăjit, şi toate gândurile îi dispăreau din minte. Îi mărturisise odată Deltei că emoţia era la fel de intensă ca şi sexul. Lua ceva din tine, îţi dădea ceva înapoi, iar la final rămâneai cu senzaţia că n-a fost de ajuns.

Piesa de blues, în care notele joase, melancolice alternau cu izbucniri tânguitoare, îi pătrundea lui Cybil direct în inimă. Era diferit să-l vadă cântând, nu doar să-l audă prin pereţi, se gândi ea. Privindu-l, simţea şi mai intens acea energie, acea durere, acea tensiune sexuală.

Era genul de muzică pe care o asculţi în timp ce plângi. În timp ce faci dragoste. În timp ce visezi cu ochii deschişi.

Era atât de fermecată de interpretare, încât nu o observă pe Delta apropiindu-se de masa ei.

– Îţi place, surioară?

– Da... Cybil o privi distrată, cu un zâmbet vag. Este minunată. Muzica. Mă doare sufletul.

Delta ridică din sprâncene. Fata era drăguţă, şi nu părea chiar nebună.

– Vrei să bei ceva sau ai de gând să ţii masa ocupată?

– Da, da, răspunse Cybil fâstâcită. Peste câteva clipe, când îşi recăpătă cumpătul, decise: Muzica merge perfect cu un whisky, aşa că o să beau un whisky.

Delta ridică şi mai surprinsă din sprâncene.

– Pari cam tânără ca să bei whisky, surioară.

Cybil nici nu se obosi să protesteze, căci i se spunea asta tot timpul. Căută în poşetă şi îi întinse permisul de conducere.

Delta îl studie cu atenţie.

– Foarte bine, Cybil Angela Campbell, îţi aduc un whisky.

– Mulţumesc.

Fericită, Cybil îşi sprijini din nou bărbia în palme şi se concentră asupra muzicii. Rămase surprinsă când Delta nu se întoarse cu unul, ci cu două pahare de whisky, după care se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Şi ce cauţi tu într-un loc ca ăsta, tânără Cybil? Rainbow Room pare, mai degrabă, genul tău de local.

Cybil deschise gura să-i răspundă, dar îşi dădu seama că n-avea rost. Nu putea recunoaşte că-l urmărise pe vecinul ei misterios peste tot prin Soho.

– Locuiesc în apropiere. Pot spune că m-am lăsat purtată de un impuls. Ridică paharul de whisky, arătând spre scenă, luă o înghiţitură şi spuse: Mă bucur că am făcut-o.

Delta îşi ţuguie buzele. Chiar dacă arăta ca o liceană, fata părea deprinsă cu băuturile tari.

– Dacă umbli noaptea singură pe străzi cineva o să te prindă, surioară.

– E în regulă, nu-mi fac griji. Surioară.

– Poate că nu. Poate că da. Eu sunt Delta Pardue. Ciocni paharul lui Cybil. Acesta este barul meu.

– Îmi place aici, Delta.

– Poate că nu. Poate că da. Cu un hohot de râs, Delta adăugă: Dar văd că-ţi place bărbatul meu. De când ai venit nu l-ai scăpat din ochi nici măcar o clipă.

Cybil răsucea paharul între degete, cumpănindu-şi răspunsul. Era convinsă că putea să se apere singură, pe străzi sau oriunde altundeva, însă Delta avea un avantaj de câteva kilograme bune. Pe deasupra, după cum spusese deja, era barul ei. Bărbatul ei. Nu avea nici un rost să strice o potenţială prietenie cu o bătaie încă de la prima întâlnire.

– E foarte atrăgător, zise ea într-un final. N-ai cum să nu te uiți. Așa că am să mă uit în continuare, dacă nu te deranjează. Mă îndoiesc sincer că o să mă bage în seamă când are pe cineva ca tine lângă el.

Pe chipul Deltei apăru o expresie amuzată.

– Așa, deci. Se pare că te descurci singură foarte bine. Ești o fată deșteaptă, nu?

– Așa-mi place să cred, spuse Cybil luând încă o gură de whisky. În altă ordine de idei, localul tău mi se pare grozav. De când îl ai?

– Pe ăsta? De doi ani.

– Și înainte de ăsta? Ești din New Orleans, nu? Accentul te trădează.

– Ai o ureche bună, zise Delta râzând.

– Da, chiar mă pricep la dialecte. Oricum, cu al tău n-aș fi putut să greșesc. Am rude în New Orleans. Mama mea a copilărit acolo.

– Nu cunosc nici un Campbell. Care este numele de domnișoară al mamei tale?

– Grandeau.

Delta o privi lung.

– Cunosc mai mulți Grandeau. Ești cumva rudă cu doamna Adelaide?

– Mătușa mea.

– O adevărată lady.

Cybil, deja beată, izbucni în râs.

– Înfumurată, agasantă și rece ca un sloi de gheață. Eu și gemenii – sora și fratele meu – ne imaginam mereu că e vrăjitoarea cea rea.

– Are putere, dar se datorează numai averii și numelui. Grandeau, zici? Cine e mama ta?

– Geneviève Grandeau Campbell, artista.

– Miss Gennie. Cu ochii măriți de uimire, Delta lăsă paharul pe masă. Nu-mi vine să cred, fiica lui Miss Gennie e în barul meu! Vai, ce ți-e și cu soarta asta!

– O cunoști pe mama?

– Păi, mama mea făcea curat pentru *grand-mère* a ta.

– Mazie? Tu eşti fiica lui Mazie? Surescitată, Cybil o apucă de braţ. Mama vorbea despre Mazie tot timpul. Am mers o dată în vizită la ea, când eram mică. Ne-a servit cu gogoşi delicioase. Cât am băut o limonadă pe veranda din faţa casei, tata i-a făcut o schiţă în creion.

– Da, a expus desenul în living, era foarte mândră de el. Eram în oraş când aţi venit pe la noi. Lucram. Mama a vorbit săptămâni întregi despre vizita voastră. Ţinea foarte mult la Miss Gennie.

– De-abia aştept să le povestesc. Ce mai face mama ta, Delta?

– A murit anul trecut.

– Îmi pare rău, murmură Cybil strângându-i afectuos mâna.

– A avut o viaţă frumoasă, a murit în somn, aşa că nu a suferit. Părinţii tăi au venit la înmormântare. Au stat alături de noi în biserică, apoi în cimitir, la mormânt. Te tragi din oameni buni, tânără Cybil.

– Aşa e. Şi tu la fel.

Preston nu mai ştia ce să creadă. Delta, una dintre cele mai chibzuite femei pe care le cunoştea, stătea la masă cu nebuna simpatică, iar cele două păreau deja prietene de-o viaţă. Împărţind whisky şi râsete. Ţinându-se de mână ca nişte colege de şcoală.

Sporovăiau la masa din spatele sălii de mai bine de o oră. Cybil făcea gesturi ample în timp ce vorbea, iar Delta se bâţâia pe scaun, râzând în hohote.

– Uită-te şi tu, André, oftă Preston rezemându-se de pian.

André îşi odihni degetele, după care aprinse o ţigară.

– Ca două picături de apă. E o fată frumoasă, băiete. Are acel ceva.

– Nu-mi place acel ceva al ei, mormăi Preston. Cum îi trecuse cheful de muzică, îşi vârî saxofonul în cutie. Pe data viitoare.

– Aici mă găseşti.

Ar fi vrut să plece discret, dar îl deranja să-şi vadă buna prietenă mână-n mână cu nebuna. În plus, voia să-i demonstreze vecinei băgăcioase că îi dejucase planul.

Când se opri la masa lor, Cybil întoarse privirea spre el, zâmbitoare.

– Bună. Nu mai cânţi? A fost minunat.

– M-ai urmărit.

– Ştiu, e nepoliticos din partea mea. Dar mă bucur foarte tare că am făcut-o. Mi-a făcut plăcere să te ascult, şi altfel nu cred că aş fi ajuns să o cunosc pe Delta. Tocmai...

– Să nu mai faci asta, i-o tăie el brusc, după care se îndreptă spre uşă.

– Da, da, e supărat nevoie mare, chicoti Delta. Are privirea aia rece, care-ţi dă fiori pe şina spinării.

– Ar trebui să-mi cer scuze, spuse Cybil ridicându-se de la masă. Nu vreau să se supere pe tine.

– Pe mine? Dar...

– Mă întorc imediat. Dându-i un sărut scurt pe obraz, Cybil o asigură: Nu-ţi face griji, vorbesc eu cu el.

În timp ce o privea îndepărtându-se în grabă, Delta izbucni iarăşi în hohote de râs.

– Surioară, habar n-ai în ce te bagi. Pe de altă parte, nici scumpul de Preston n-are habar...

Afară, pe trotuar, Cybil fugea cât o ţineau picioarele.

– Stai! Enervată, îşi dădu seama că tot nu aflase cum îl chema. Stai! Riscând o entorsă, grăbi pasul până ce reuşi să-l prindă din urmă. Îmi pare rău, începu ea trăgându-l de mânecă. Serios. E numai vina mea.

– Sunt de acord cu tine.

– N-ar fi trebuit să te urmăresc. A fost un impuls. E o adevărată problemă pentru mine să-mi controlez impulsurile, mereu a fost aşa. Pe deasupra, eram nervoasă din cauza idiotului ăluia de Frank şi... bine, asta nu contează. Nu voiam decât... Poţi să mergi mai încet?

– Nu.

Cybil îşi dădu ochii peste cap.

– Am înțeles, vrei să scapi de mine, dar nu ai de ce să te superi pe Delta. Pe măsură ce vorbeam am aflat că mama ei a lucrat pentru bunica mea, iar ea – mă refer la Delta – îi cunoaște pe părinții mei și pe alți câțiva veri, așa că ne-am împrietenit.

De data aceasta Preston se opri, dar numai cât să o privească încruntat și să mormăie:

– Dintre toate barurile amărâte de pe lume tocmai pe ăsta l-ai găsit.

– Ca să fac cunoștință cu iubita ta și să descopăr că avem atâtea lucruri în comun. Scuze!

– Delta? Iubita mea?

Surprinsă, Cybil constată că bărbatul misterios era în stare să râdă. Glasul lui profund, de bariton, topi dintr-odată răceala dintre ei.

– Ți se pare că Delta ar putea fi iubita cuiva? Chiar ești căzută de pe Marte.

– E doar o expresie. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă și s-o numesc amanta ta.

O privea în continuare amuzat.

– Mi-ar plăcea, puștoaico, dar tipul cu care cântam mai devreme este soțul ei, un bun prieten de-ai mei.

– Slăbănogul de la pian? Serios? Schițând un zâmbet, Cybil se gândi că era una dintre cele mai romantice povești pe care le auzise în ultima vreme. În timp ce încerca să țină pasul cu el, continuă: Ce încerc să-ți spun e că a venit la mine să vadă care-i treaba, să se asigure că nu te deranjez. Și, ei bine, am început să vorbim. Nu aș vrea să te superi pe ea.

– Nu sunt supărat pe ea. Tu, în schimb, ai întrecut de mult măsura.

– Păi, îmi pare rău și am să te las în pace, înțeleg că asta vrei, zise ea îmbufnată, după care traversă cu nasul în vânt.

Preston rămase pe loc câteva clipe, privind-o cum își legăna șoldurile pe partea cealaltă a drumului. În cele din urmă se puse în mișcare, spunându-și că era bucuros că scăpase de ea. Nu era problema lui faptul

că umbla singură noaptea pe străzi. Dacă nu s-ar fi apucat să-l urmărească, nu ar fi trebuit să meargă acum cocoțată pe acei pantofi ridicoli, cu toc înalt.

Nu avea de ce să-și facă griji pentru ea.

Trase o înjurătură și se întoarse în direcția ei. Voia doar să se asigure că ajungea acasă întreagă, pur și simplu ca să nu mai simtă nici o urmă de răspundere față de ea.

Era încă destul de departe când un bărbat se ivi din umbră și o apucă pe Cybil de umeri. Ea scoase un țipăt asurzitor în timp ce încerca să se elibereze din strânsoare. Preston scăpă saxofonul și alergă spre ei cu pumnii deja încleștați.

Se opri brusc, șocat, când văzu că Cybil nu numai că reușise să se elibereze, dar îi aplicase atacatorului un genunchi în pântece, după care îl pusese la pământ cu un pumn în față.

– Am doar zece dolari. Zece dolari amărâți, tâmpitule! o auzi strigând. Revenindu-și din șoc, fugi către ea. Dacă aveai nevoie de bani, de ce nu ai cerut?

– Te doare?

– Da. La naiba, e numai vina ta. Nu l-aș fi lovit atât de tare dacă n-aș fi fost așa de supărată pe tine.

Văzând că își masa dosul palmei drepte, Preston o apucă de încheietură.

– Arată-mi! Mișcă-ți degetele!

– Lasă-mă în pace!

– Hai, arată-mi!

– Hei! strigă o femeie care ieșise la fereastră în clădirea de vizavi. Vreți să sun la poliție?

– Da, răspunse Cybil. Da, vă rog. Mulțumesc.

– Ce victimă politicoasă, comentă Preston, care îi examina mâna. Nu e ruptă, dar ar fi bine să-ți faci o radiografie.

– Mulțumesc, Domnule Doctor Știe-Tot. Acum poți să pleci, sunt bine, spuse ea cu un aer princiar.

Când omul întins pe caldarâm începu să geamă și să se vaite de durere, Preston își puse piciorul pe pieptul lui.

– Cred că o să rămân. Vrei să te duci să-mi iei saxofonul? L-am lăsat acolo când am crezut că lupul cel rău vrea s-o mănânce pe Scufița Roșie.

Vru să-i spună să și-l ia singur, dar se gândi că, dacă ar fi fost să-l lovească din nou pe individul care zăcea pe trotuar, probabil că și-ar fi zdrelit de-a binelea mâna. Cu demnitatea intactă, traversă strada, luă saxofonul și îl aduse înapoi.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru gest.

– N-a fost mare lucru.

Preston își apăsă mai tare piciorul când rănitul începu să înjure.

Peste zece minute, când ajunse echipajul de poliție, îi dădu drumul. Cybil începu să descrie scena cu lux de amănunte, așa ca Preston spera că nimeni n-avea să-l bage în seamă. Speranța i se nărui când unul dintre polițiști se întoarse spre el:

– Dumneavoastră ați fost de față?

– Da, zise el oftând.

Pe la două noaptea urcau obosiți scările, fiecare către casa lui. Preston, care încă simțea în gură gustul oribil al cafelei de la secție, avea o durere de cap de toată frumusețea.

– A fost destul de palpitant, nu? Cu toți polițiștii și delincvenții ăia. Nu prea știam care-i unul și care-i altul în biroul detectivului. Bine, aveai cum să-ți dai seama, pentru că detectivii trebuie să poarte cravată. Mă întreb de ce. A fost drăguț din partea lor să-mi facă turul secției. Ar fi trebuit să vii și tu. Sălile de interogatoriu arată exact cum mi le imaginam. Întunecate și înfricoșătoare.

Cybil era singura persoană de pe planetă care ar fi putut să vadă partea bună a unei tâlhării, se gândi el.

– Sunt în priză, continuă ea. Tu nu eşti în priză? Vrei nişte biscuiţi? Încă am o grămadă.

Încercă s-o ignore în timp ce-şi căuta cheile, însă stomacul îi aminti că nu mai mâncase nimic de opt ore. Iar biscuiţii ei erau o minunăţie.

– Poate.

– Super. Deschise uşa, se descălţă şi merse direct în bucătărie. Poţi să intri, strigă ea. Îţi pun câţiva pe o farfurie ca să-i iei cu tine şi să-i mănânci în bârlogul tău, dar n-are rost să aştepţi pe hol.

Intră, lăsând uşa deschisă în urma lui. Se aştepta ca apartamentul ei să fie vesel şi colorat, plin de accesorii drăgălaşe. Aruncă o privire în jur, cu mâinile în buzunar, încercând să nu-i asculte pălăvrăgeala, în timp ce Cybil scoase câţiva biscuiţi dintr-o cutie în forma unei văcuţe zâmbitoare şi îi aşeză pe aceeaşi farfurie galbenă.

– Vorbeşti prea mult.

– Ştiu, spuse ea aranjându-şi bretonul ciufulit. Mai ales când sunt emoţionată sau în alertă.

– Şi se întâmplă vreodată să nu fii emoţionată sau în alertă?

– Uneori.

Preston observă câteva poze înrămate, mai multe perechi de cercei, un pantof, un roman de dragoste. Toate i se potriveau, la fel şi parfumul florilor de măr care plutea în încăpere. Se opri în faţa unei benzi desenate ce era expusă pe perete.

– *Prieteni şi vecini*, citi el. Semnătura era simplă, doar „Cybil". Tu ai făcut-o?

– Da. Sunt desenele mele. Nu îmi pari genul care să citească reviste de benzi desenate.

Îşi întoarse privirea spre ea. Chiar şi după o zi lungă părea uimitor de odihnită, drăguţă şi atrăgătoare. Probabil că oboseala lui era de vină, îşi spuse.

– Grant Campbell, autorul seriei *Macintosh*, este tatăl tău?

– Da.

Familia Campbell se trăgea din neamul MacGregor, își zise Preston. Ce coincidență! Dădu ocol blatului și luă unul dintre biscuiții pe care ea îi aranja într-un frumos model circular.

– Îmi place sarcasmul lui.

– Sunt sigură că s-ar bucura să audă asta. Vrei cumva puțin lapte?

– Nu. Ai bere?

– Cu biscuiți? Cybil strâmbă din nas, dar deschise frigiderul. Când se aplecă să ia o sticlă de Beck's Dark, Preston văzu că rafturile erau pline – și mai văzu ce efect puteau să aibă niște pantaloni mulați pe fundul bombat al unei femei jucăușe. E OK? Asta îi place lui Chuck.

– Chuck are gusturi bune. E iubitul tău?

Cybil rânji și scoase un pahar de bere înainte ca Preston să apuce să-i spună că prefera să bea din sticlă.

– Nu. Este soțul lui Jody. Jody și Chuck Myers stau chiar sub tine, la 2B. Am luat cina cu ei în seara asta. Cu ei doi și cu Frank, vărul lui Jody, un tip groaznic de plictisitor.

– De asta tot bombăneai când ai ajuns acasă?

– Bombăneam? Privindu-l încruntată, se sprijini pe blat și luă un biscuit. Bombănitul era un alt obicei prost de care încerca să scape. Probabil că da, zise în cele din urmă. E a treia oră când Jody încearcă să mi-l bage pe gât. E agent de bursă. Are treizeci și cinci de ani și este destul de chipeș, dacă-ți place genul de tip cu bărbie proeminentă și sprâncene stufoase. Conduce un BMW decapotabil, are un apartament pe Upper East Side, o casă de vacanță în Hamptons, poartă costume Armani, îi place bucătăria franțuzească și are o dantură perfectă.

Amuzat, Preston mai luă o gură de bere.

– Și cum de nu ești deja măritată, în căutarea casei perfecte în Westchester?

– Da, ăsta este visul lui Jody pentru mine, zise ea mușcând dintr-un biscuit. Ei bine, în primul rând, nu vreau să mă mărit și să mă mut în Westchester. În al doilea

rând, şi cel mai important, prefer să fiu legată de un copac, decât să fiu legată de Frank pe vecie.

– Care-i problema cu el?

– Mă plictiseşte. Ştiu că sunt rea, oftă Cybil.

– De ce spui asta? Mie mi se pare că eşti sinceră.

– Chiar sunt, spuse ea luând încă un biscuit. Chiar e un tip drăguţ, dar mă îndoiesc că a citit o carte sau că a văzut un film în ultimii cinci ani. Poate a văzut nişte filme obscure, de autor, dar nici unul normal. Şi apoi se apucă să le critice.

– Nici măcar nu-l cunosc, şi deja sunt plictisit de el.

Amuzată, Cybil întinse mâna după alt biscuit.

– L-am văzut verificându-şi freza în reflecţia din lingură, la masă. Pe deasupra, ar fi în stare să vorbească neîntrerupt despre bilanţuri şi viitorul bursei de valori. Toate ca toate, dar mai şi sărută ca un peşte.

– Serios? Preston uitase că avusese de gând să ia o mână de biscuiţi şi s-o tulească. Cum adică?

– Ştii tu. Cybil îşi rotunji buzele într-un „O" şi începu să râdă. Cred că poţi să-ţi închipui cum sărută un peşte. Nu ştiu dacă peştii chiar fac asta, dar ai prins ideea. Azi aş fi reuşit să scap de experienţa asta, dacă nu şi-ar fi băgat Jody coada.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte să-l refuzi, pur şi simplu?

– Nu-mi iese niciodată, mormăi ea abătută. Jody ţine la mine şi, din motive pe care chiar nu reuşesc să le înţeleg, ţine foarte mult la Frank. E convinsă că am putea fi un cuplu frumos. Ştii şi tu cum e când cineva drag pune o presiune teribilă asupra ta.

– Nu. Nu ştiu cum e.

Îl privi lung, amintindu-şi de livingul gol. Nu avea nici o piesă de mobilier. Nu avea nici familie.

– Îmi pare rău. Chiar dacă prietenii pot fi enervanţi uneori, nu i-aş schimba pe nimic în lume.

– Ce-ţi mai face mâna? se interesă el văzând că-şi masa dosul palmei.

– Încă e puţin umflată. Probabil că o să-mi fie cam greu să lucrez mâine, dar vreau să aştern experienţa asta pe hârtie.

– N-o văd pe Emily în stare să ia la bătaie un tâlhar.

Un zâmbet plăcut lumină chipul lui Cybil.

– Aşa deci, mi-ai citit revista!

– Din când în când.

Un gând îi trecu brusc prin minte. Era prea frumoasă. Prea minunată. Dintr-odată, era curios să ştie dacă şi sărutările ei ar fi fost la fel de dulci.

„Asta se întâmplă când pierzi nopţile mâncând biscuiţi cu ciocolată în casa unei femei care-şi câştigă existenţa privind partea plină a paharului", îşi zise.

– Nu ai sarcasmul tatălui tău sau geniul artistic al mamei tale, dar ai un simţ al absurdului remarcabil.

– Mulţumesc pentru compliment, pufni ea.

– Cu plăcere, spuse el luând farfuria de pe blat. Mulţumesc pentru biscuiţi.

Nu-l scăpă din ochi în timp ce se îndrepta spre uşă. În următoarele episoade avea să-i demonstreze ce bine stătea cu simţul absurdului, hotărî ea înverşunată.

– Hei!

Preston se opri şi aruncă o privire în spate.

– Ce e?

– N-ai şi tu un nume, 3B?

– Ba da, 3A, am un nume. McQuinn. Îşi luă berea şi farfuria şi închise uşa după el.

capitolul 3

Atunci când unele emoţii şi persoane îşi făceau loc în sufletul ei, Cybil era în stare să lucreze până când nu mai putea să ţină creionul sau pensula în mâna obosită.

Petrecu următoarele zile îndopându-se cu prăjituri şi cu sucuri dietetice care îi atenuau remuşcările. Pe planşetă, Emily şi prietena ei Cari – care, de-a lungul anilor,

împrumutase câteva dintre atributele lui Jody - făceau tot felul de planuri ca să descopere secretele Domnului Misterios.

Voia să-i dea numele „Quinn", dar numai după câteva episoade.

Trei zile de-abia dacă se ridicase de la birou. Jody avea cheia ei, aşa că nu era nevoie să alerge să-i deschidă de fiecare dată când venea în vizită. Iar pe Jody n-o deranja să coboare să-i deschidă uşa doamnei Wolinsky sau celorlalţi vecini care mai treceau pe la ea.

La un moment dat, în cea de-a treia seară, se adunaseră suficient de mulţi oameni cât să se organizeze o mică petrecere.

Cineva pornise muzica la maximum, iar din living se auzeau râsete, conversaţii şi saluturi călduroase când îşi făcea apariţia un nou oaspete. Simţind miros de pop-corn, Cybil se întrebă visătoare dacă aveau să-i aducă şi ei.

Se dădu pe spate ca să analizeze rezultatul. Nu, nu avea sarcasmul tatălui ei, nici geniul mamei sale, trebuia s-o recunoască. Totuşi, avea mână bună şi, cum remarcase Preston, un simţ al absurdului foarte dezvoltat.

În plus, desenele îi ofereau o platformă pe care să-şi exprime opiniile despre societate. Poate că nu arăta cu degetul şi nu se aventura în satire politice, dar opera ei îi făcea pe cei din jur să zâmbească. Le ţinea companie la cafeaua luată pe fugă în timpul săptămânii sau la micul dejun târziu de duminică.

Mai mult decât orice, o făcea pe ea fericită, îşi zise în timp ce se semna. Dacă McQuinn de la 3B credea că remarca lui obraznică o rănise, ei bine, se înşela.

Chiar atunci sună telefonul. Încântată de succesul muncii intense din ultimele trei zile, ridică receptorul şi răspunse cu o voce melodioasă:

- Alo!

- Vai, ce voce veselă!

– Bunicule! Cybil se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întinse muşchii obosiţi. Da, sunt veselă şi mă bucur să vorbesc cu tine.

De fapt, Daniel MacGregor nu era bunicul ei, dar asta nu-i împiedicase pe nici unul din ei să se comporte ca atare. Dragostea trecea peste astfel de detalii.

– Chiar aşa? Atunci de ce nu ne-ai mai sunat pe mine şi pe bunica ta? Ştii că-şi face griji la gândul că eşti singură în oraşul ăla atât de mare.

– Singură? Ridică amuzată receptorul, astfel încât zgomotul petrecerii să ajungă prin telefon până la Hyannis Port. Mă simt de parcă n-aş fi niciodată singură.

– Iar ai prieteni pe la tine?

– Aşa s-ar părea. Ce mai faci? Ce fac ceilalţi? Vreau să ştiu tot.

Se aşeză confortabil în scaun, fericită să afle noutăţi despre familie, despre unchiul şi mătuşa ei, despre verişori şi bebeluşi.

Îl ascultă, râzând din când în când, făcu unele completări şi se bucură să audă că intenţionau să organizeze o reuniune de familie la vară.

– Minunat. De-abia aştept să vă văd. A trecut prea mult timp de la ultima reuniune, la nunta lui Ian şi a lui Naomi. Mi-e dor de voi.

– Atunci de ce să aştepţi până la vară?

– Poate vă fac o surpriză.

– Şi eu te-am sunat să-ţi fac o surpriză. Presupun că încă n-ai aflat că micuţa noastră Naomi e însărcinată. Anul ăsta vom avea un nou bebeluş sub bradul de Crăciun.

– Bunicule, ce veste bună! Am să-i sun diseară. Darcy trebuie să nască în orice clipă, aşa că o să avem pe cine alinta de Crăciun.

– Pentru o tânără domnişoară căreia îi plac atât de mult copiii, ar trebui să te grăbeşti să ne faci şi tu unul.

Aceeaşi poveste care o făcea să rânjească.

– Dar verii mei se descurcă de minune la asta.

– Așa e, dar asta nu înseamnă că ești scutită de datorie, domnișorică. Te-ai născut Campbell, dar ai spiritul MacGregor în sânge.

– Aș putea oricând să mă mărit cu Frank.

– Cel cu gura de pește?

– Nu, doar sărută ca un pește. De fapt, da... cel cu gura de pește. Putem să-ți facem niște peștișori.

– Nu, ai nevoie de un bărbat adevărat, nu de o știucă în costum italienesc. Un bărbat căruia să nu-i stea mintea numai la bani, care să aibă simț artistic și să fie cu capul pe umeri, astfel încât să te țină departe de belele.

– Mă țin singură departe de belele, îi aminti ea, hotărând totuși să nu menționeze incidentul cu hoțul. În plus de asta, buni nu mă lasă să te iau la mine, așa că nu am încotro decât să rămân singură în orașul ăsta mare și rău.

Bunicul începu să râdă cu poftă.

– Dintre toți bărbații din New York trebuie să găsești unul pe placul tău. Ieși în oraș, nu? Sper că nu stai închisă în casă toată ziua, cu desenele tale.

– Am lucrat mai intens în ultimele zile, am prins avânt și nu am vrut să-mi pierd inspirația. Ca noutate, s-a mutat un tip nou în clădire. E destul de ursuz și înfumurat. De fapt, e de-a dreptul nepoliticos. Cred că e șomer, singura lui treabă e să cânte la saxofon într-un bar din apropiere. E pur și simplu vecinul perfect pentru Emily.

– Chiar așa?

– Nu iese din casă, nu intră în vorbă cu nimeni. Îl cheamă McQuinn.

– Cum știi cum îl cheamă dacă zici că nu vorbește cu nimeni?

– Bunicule! Știi tu vreo situație în care nu am reușit să mă bag în sufletul cuiva dacă mă interesa să fac asta? Nu că ar fi el foarte vorbăreț, nici măcar când îl îndop cu prăjituri, dar până la urmă l-am convins să se prezinte.

– Şi cum arată?

– Arată bine. Arată foarte, foarte bine. Emily o să fie înnebunită după el.

– Zici tu? spuse Daniel, râzând pe sub mustăţi.

La câteva clipe după ce primi raportul de la nepoata lui de suflet, Daniel începu să fredoneze un cântec şi ridică din nou receptorul. Pe chip îi apăru un rânjet când Preston răspunse iritat la telefon.

– Cine e?

– O, vocea ta caldă mă unge întotdeauna pe suflet, McQuinn.

– Domnule MacGregor!

Nu aveai cum să nu recunoşti accentul acela scoţian. Preston zâmbi larg şi se îndepărtă de laptop.

– Chiar el. Cum te simţi în noua locuinţă?

– Destul de bine. Mulţumesc încă o dată că mi-aţi permis să stau aici până îmi termin casa. Nu aş fi fost în stare să lucrez cu toţi oamenii aceia în jurul meu. Se uită spre uşă, iritat de zgomotul care venea din apartamentul de vizavi, şi adăugă: Nu că ar fi mai bine aici în seara asta. Se pare că vecina mea sărbătoreşte ceva.

– Cybil? Este nepoata mea. O fată sociabilă.

– Mie-mi spuneţi? Nu am ştiut că este nepoata dumneavoastră.

– Oarecum, prin alianţă. Ar trebui să iei o pauză şi să te alături petrecerii.

– Nu, mulţumesc. Cred că jumătate din Soho s-a îngrămădit acolo. Clădirea asta a dumneavoastră, domnule MacGregor, e plină de oameni care ar prefera să vorbească decât să mănânce. Se pare că nepoata dumneavoastră e liderul lor.

– O fată prietenoasă. Mă simt mai liniştit la gândul că sunteţi vecini. Eşti un tip de treabă, McQuinn. Sper că nu te deranjează dacă te rog să mai stai cu ochii pe ea. Este o fată naivă, dacă mă înţelegi. Îmi fac griji în privinţa ei.

Preston şi-o imagină punând la pământ un hoţ cu iuţeala şi precizia unui boxer de categorie uşoară şi zâmbi în sinea lui.

– Puteţi sta liniştit.

– Chiar stau mai liniştit acum că te ştiu în preajmă. O fată aşa drăguţă ca Cybil... Aşa-i că e drăguţă?

– Ca o floare.

– Şi deşteaptă. Şi responsabilă, chiar dacă pare că rătăceşte prin viaţă. Nu are cum să fie o copilă fără nimic în cap şi să publice câte o bandă desenată pe zi, nu? Trebuie să fii creativă, cu simţ artistic şi suficient de practică încât să respecte termenele. Dar ce-ţi spun eu ţie? Nu e uşor să scrii piese de teatru.

– Nu. Preston, care îşi căutase inspiraţia toată ziua, se frecă la ochii obosiţi. Chiar nu este.

– Dar ai un talent, McQuinn, unul rar. Admir asta la tine.

– În ultimul timp l-am resimţit ca pe un blestem. Totuşi, vă mulţumesc pentru compliment.

– Ar trebui să ieşi în oraş, să-ţi mai iei mintea de la muncă. Sărută o fată frumoasă. Nu ştiu eu multe despre cum e să-ţi câştigi traiul din scris, cu toate că am doi nepoţi care cu asta se ocupă şi o duc chiar foarte bine. Ar trebui să profiţi de timpul petrecut la New York înainte să te întorci în fortăreaţa ta şi să închizi porţile.

– Poate că o să fac asta.

– A, McQuinn, te rog să-mi faci o favoare şi să nu-i spui lui Cybil că te-am rugat să veghezi asupra ei. Ar putea să se supere pe mine. Dar bunică-sa îşi face griji pentru ea zi şi noapte.

– N-am să-i spun nimic, promise Preston.

Incapabil să mai suporte zgomotul, ieşi în oraş. Cântă la club, dar nu reuşi să scape de gândurile care nu-i dădeau pace.

Era foarte uşor să şi-o imagineze pe Cybil la masa din spatele sălii, odihnindu-şi bărbia în palme, cu buzele ei frumos conturate şi ochii visători.

Reușise cumva să intre în mintea lui bine păzită, iar asta îl enerva la culme.

Barul Deltei era unul dintre locurile unde putea să evadeze. De multe ori condusese până în Connecticut doar ca să urce pe scenă cu André și să cânte până ce toată tensiunea acumulată pe timpul zilei se disipa prin muzică. La final se ducea acasă sau, dacă era târziu, rămânea peste noapte în camera din spatele barului.

Nimeni nu-l deranja, nimeni nu aștepta din partea lui mai mult decât ceea ce era dispus să ofere. Dar acum, că Cybil fusese acolo, Preston se tot uita la masa din capăt, se tot întreba dacă nu cumva venise iarăși să-l vadă cu acei ochi mari și verzi.

– Prietene, îi spuse André când făcu o pauză să bea din paharul de apă pe care îl ținea pe pian. Bluesul îți curge prin vene în seara asta.

– Da, așa s-ar părea.

– De obicei, când un bărbat arată cum arăți tu acum, trebuie să fie o femeie la mijloc.

Preston scutură hotărât din cap și duse saxofonul la buze.

– Nu, nu e nici o femeie. Munca.

André zâmbi în timp ce saxofonul lui Preston scotea note vibrante.

– Dacă zici tu, prietene. Dacă zici tu.

Ajunse acasă la trei dimineața, pregătit să bată la ușa lui Cybil și să-i ceară să facă liniște. Fu dezamăgit să constate că petrecerea se terminase deja. Nu se auzea nici un sunet din apartamentul ei.

Cu atât mai bine, putea să profite de liniște. După ce-și făcu o cafea suficient de tare cât să-l trezească la realitate, se întoarse la laptop, la piesa lui, la personajele care își distrugeau viețile pentru că nu erau în stare să-și deschidă sufletele.

Soarele deja răsărise când se opri din scris, când valul brusc de energie care îl cuprinsese ajunse la capăt. Simțind că era prima încercare reușită după aproape

o săptămână, sărbători aruncându-se în pat, pe burtă, încă îmbrăcat.

Adormi pe loc și începu să viseze.

Visă un chip frumos, încadrat de un păr șaten strălucitor, cu o pereche de ochi enormi, cu gene lungi, de culoarea frunzelor de salcie. O voce care curgea lin, ca un pârâu.

– *De ce trebuie să fie totul atât de serios?* îl întrebă ea râzând în timp ce-și odihnea palmele pe pieptul lui.

– *Pentru că viața e o treabă serioasă.*

– *Asta e doar o față a monedei. Viața constă dintr-o mulțime de monede. Nu vrei să dansezi cu mine?*

Deja dansau. Erau în Delta și, cu toate că localul era gol, se auzea o muzică lină și senzuală.

– *Nu o să stau cu ochii pe tine. Nu-mi pot permite asta.*

– *Dar deja o faci.*

Când Cybil își dădu ușor capul pe spate și îi atinse fugar obrazul cu limba, Preston simți cum i se aprindea sângele prin vene.

– *Nu vrei mai mult de la mine?*

– *Nu te vreau.*

Râsul acela vesel, spumos ca o șampanie.

– *Ce rost are să minți în propriul tău vis?* îl întrebă ea. *Poți să-mi faci orice în visul tău. Nu contează.*

– *Nu te vreau,* repetă el, chiar în timp ce o întindea pe pardoseală.

Se trezi lac de sudoare, încurcat printre cearșafurile mototolite, surprins și, când începu să-și vină în simțiri, amuzat.

Tipa era un adevărat pericol, își zise el, iar singurul lucru care avea vreo legătură cu realitatea în acel ciudat vis erotic era faptul că nu o voia.

Se frecă la ochi și se uită la ceas. Era deja patru după-amiaza, ceea ce însemna că tocmai se bucurase de primul somn decent de opt ore în aproape o săptămână. Ce conta că fusese pe lumină?

Își târî picioarele în bucătărie, unde bău ultimele guri de cafea și ronțăi ultimul covrig care încă părea

comestibil. Nu avea altă şansă decât să coboare şi să cumpere ceva de mâncare.

Se antrenă timp de o oră, ridicând greutăţi în mod mecanic. Mulţumit că sudoarea de acum nu avea nici o legătură cu fanteziile sexuale, petrecu douăzeci de minute la duş şi se bărbieri pentru prima oră în trei – poate patru – zile.

Hotărî să evite chinul de a merge la cumpărături şi să iasă la restaurant. Prin urmare, simţindu-se surprinzător de calm şi de vesel, deschise uşa.

Uimită, Cybil coborî mâna cu care se pregătea să apese butonul soneriei.

– Slavă Domnului că eşti acasă!

Starea lui de spirit se schimbă complet când îşi aminti de vis, de podeaua barului.

– Ce e?

– Trebuie să-mi faci o favoare.

– Nu trebuie să fac nimic.

– E o urgenţă. Prinzându-l de braţ, spuse pe un ton precipitat: E o chestiune de viaţă şi de moarte. Viaţa mea şi, cel mai probabil, moartea lui Johnny, nepotul doamnei Wolinsky. Pentru că unul din noi o să moară dacă o să fiu obligată să ies cu el, aşa că i-am spus că am o întâlnire diseară.

– Şi-mi spui mie asta pentru că...

– Hai, nu mai bombăni atâta, McQuinn. Sunt o femeie disperată. N-am avut timp de gândire şi nu ştiu să mint. Adică, nu mint des, aşa că nu mă prea pricep. Mă tot întreba cu cine am întâlnire şi nu-mi venea nimeni în minte, aşa că am zis că ies cu tine.

Ca să-i arate cât era de disperată, se băgă în faţa lui, blocându-i calea.

– Puştoaico, să fie clar! Nu-i problema mea.

– Da, ştiu, e problema mea şi aş fi inventat o scuză mai bună dacă nu m-ar fi întrebat în timp ce lucram. Eram distrată, spuse ea jucându-se cu mâinile prin păr. Stă cu ochii pe mine, nu înţelegi? O să-şi dea seama dacă nu plecăm împreună. Începu să se plimbe

de colo-colo ciufulindu-şi în continuare părul, de parcă ar fi încercat să-şi stimuleze gândurile. Tot ce trebuie să faci este să ieşi pe uşă cu mine, s-o lăsăm să creadă că e o simplă întâlnire. Ne ducem undeva, bem o cafea, stăm două ore şi venim înapoi. Atenţie, o să se prindă dacă ne întoarcem separat. Femeia aia ştie tot. Îţi dau o sută de dolari.

Preston rămase ţintuit locului.

- Vrei să mă plăteşti ca să ies cu tine în oraş?

- Ceva de genul ăsta. Ştiu că ai nevoie de bani şi aşa e corect, să te plătesc pentru timpul tău. O sută de dolari, McQuinn, pentru două ore amărâte. Şi-ţi fac cinste cu cafeaua.

Se sprijini de perete, urmărind-o cu atenţie. Absurditatea scenei era totală.

- Şi plăcintă?

Uşurată, Cybil izbucni în râs.

- Plăcintă? Vrei şi plăcintă? Îţi iau şi plăcintă!

- Şi răsplata?

- Răsplata... o, banii. Imediat. Porni în goană spre apartament. Preston o auzi alergând pe scări, cotrobăind peste tot. Stai să mă aranjez puţin, strigă ea.

- Am pornit cronometrul, puştoaico.

- Bine, bine. Unde naiba mi-am pus... Ah! Numai două minute. Nu vreau s-o aud că nu-s în stare să mă dau cu ruj când am întâlnire.

Măcar era de cuvânt. După cele două minute pe care le anunţase, apăru grăbită, cocoţată pe o altă pereche de pantofi cu toc, cu un ruj roz-închis pe buze şi cu cercei lungi în urechi. Nici acum nu reuşise să se asorteze, observă el în timp ce primea bancnota mototolită de o sută de dolari.

- Îţi rămân datoare. Ştiu că e o prostie, dar nu vreau s-o rănesc, asta-i tot.

- Deci pentru tine sentimentele ei valorează o sută de dolari, comentă el amuzat, îndesând bancnota în buzunarul de la spate. Hai să mergem! Mi-e foame.

– O, vrei să luăm cina? Pot să-ți ofer ceva de mâncare la restaurantul italienesc din capătul străzii. Fii atent! Prefă-te că nu știi că e cu ochii pe noi, îi șopti ea în timp ce se îndreptau spre ieșire. Mergi liniștit și ține-mă de mână, bine?

– De ce?

– La naiba! Îi apucă mâna, își încolăci degetele în jurul degetelor lui și îi zâmbi larg. Ieșim în oraș. E prima noastră întâlnire. Încearcă să te prefaci că ne distrăm.

– Uiți că mi-ai dat numai o sută de dolari, îi reaminti el.

– Dumnezeule, ești un tip dificil, 3B! chicoti ea. Chiar dificil. Poate că, după ce mănânci ceva bun, te mai dai pe brazdă.

Așa și fu. Farfuria enormă cu spaghete delicioase și buna dispoziție a lui Cybil ar fi putut să-i schimbe oricui starea de spirit.

– Așa-i că-ți place? râse ea privindu-l cum înfuleca lacom, cu poftă, de parcă n-ar mai fi avut o masă decentă de săptămâni întregi. Mereu mănânc prea mult când vin aici. O porție e cât pentru șase adolescenți flămânzi. Și apoi iau resturile acasă și mă îndop și a doua zi. Vrei să mă salvezi și să iei tu ce-mi rămâne mie?

– Sigur, zise el turnând Chianti în pahare.

– Știi, pun pariu că poți să găsești o grămadă de cluburi care te-ar angaja să cânți.

– Poftim?

– La saxofon. Îi zâmbi, ispitindu-l să se uite la buzele ei, la gropițele din obraji, și să imagineze diverse scenarii. Ești foarte talentat. Sunt sigură c-o să-și găsești curând de lucru.

Ridică amuzat paharul de vin. Îl credea un muzician muritor de foame. Fie. De ce nu?

– Da, nu e ușor.

– Nu cânți și la petreceri private? Știu mulți oameni care dau petreceri tot timpul.

– Sunt sigur că în lumea ta petrecerile sunt la ordinea zilei.

– Pot să-ţi fac ceva reclamă. Te-ar deranja să călătoreşti?

– Unde, mai exact?

– Unele rude de-ale mele au hoteluri. Atlantic City nu e departe de aici. Presupun că n-ai maşină.

Avea un Porsche nou-nouţ într-un garaj.

– N-o am la mine.

– Nu e greu să ajungi din New York în Atlantic City.

Preston hotărî că era mai înţelept să revină cu picioarele pe pământ.

– Cybil, nu am nevoie să-mi faci ordine în viaţă.

– Scuze, e un obicei enervant de-al meu. Calmă, rupse pâinea în două şi îi întinse jumătate. Îmi place să-mi bag nasul. Şi apoi mă supăr groaznic când cei din jur încearcă să facă acelaşi lucru. Spre exemplu, doamna Wolinsky, preşedinta comitetului Hai-să-îi-găsim-lui-Cybil-un-băiat-bun. Mă înnebuneşte.

– Pentru că tu nu vrei un băiat bun.

– Ba da, la un moment dat. Când te tragi dintr-o familie aşa de mare ca a mea, ţi se pare firesc să ai la rândul tău un soţ şi o droaie de copii. Dar e timp suficient pentru asta. Îmi place să locuiesc în New York, să fac ce vreau eu, când vreau eu. Nu-mi place să am un program de la nouă la cinci, din cauza asta nu s-a lipit nimic de mine înainte să mă apuc de desenat. Nu că asta n-ar implica muncă sau disciplină, dar e vorba de munca mea şi de timpul meu. Cum e şi muzica pentru tine, presupun.

– Cam aşa ceva.

Munca lui era rareori o plăcere, spre deosebire de a ei. Muzica îi oferea însă toate satisfacţiile de care avea nevoie.

– McQuinn. Zâmbind, Cybil dădu farfuria la o parte. Cât de des ţi se întâmplă să te relaxezi şi să scoţi, să spunem, mai mult de trei propoziţii scurte la un loc?

Preston înghiţi ultima jumătate din ultima chiftea, privind-o lung.

– Îmi place luna noiembrie. Vorbesc mult în noiembrie. E luna aceea tranzitorie care trezește filosoful din mine.

– Fix trei propoziții. Isteț. Din câte observ, ești un maestru al ironiei. Cu un oftat, Cybil îl întrebă: Vrei desert?

– Bineînțeles.

– Bine, dar nu-ți lua tiramisu, pentru că n-o să mă pot abține și o să te implor să-mi dai o gură, apoi două. Până la urmă o să-ți fur jumătate din prăjitură, după care intru în comă.

Fără să o scape din ochi, îi făcu semn chelneriței cu autoritatea înnăscută a unui bărbat obișnuit să dea ordine.

– Tiramisu, ceru el. Și două furculițe. Întorcându-se spre Cybil, adăugă: Vreau să văd dacă măcar o comă reușește să te facă să taci din gură.

– Sigur nu. Se bătu în piept, încercând să-și înăbușe râsul. Vorbesc și în somn. Sora mea m-a amenințat toată copilăria că într-o noapte o să mă sufoce cu perna.

– Îmi place deja de sora ta.

– Adria este superbă – genul tău, probabil. E cool, sofisticată și foarte deșteaptă. Are o galerie de artă în Portsmith.

Preston se gândi că nu avea rost să lase în sticlă vinul rămas. Un Chianti foarte bun. Probabil din cauza asta se simțea atât de relaxat, cum nu se mai simțise de săptămâni întregi. De luni întregi, se corectă el. Sau poate chiar de câțiva ani.

– Și ai de gând să ne faci lipeala?

– Cred că i-ar plăcea de tine, zise ea, privindu-l îngândurată cu paharul în mână. Ești destul de chipeș, într-un fel dur, gen „nu-mi pasă ce crezi despre mine". Cânți la un instrument muzical, lucru care merge mână-n mână cu dragostea ei față de artă. Și ești prea arogant ca s-o ții în puf. Cum fac ceilalți.

– Da? făcu el, dându-și seama că partenera lui de cină nu mai avea mult până să se îmbete criță.

– E așa frumoasă... Dar o enervează teribil bărbații care se topesc după ea. Prin urmare, îi aruncă la gunoi. Probabil că ți-ar frânge și ție inima, adăugă Cybil, gesticulând cu paharul. Ceea ce ar putea să-ți prindă bine.

– Eu nu am inimă, spuse el când chelnerița le aduse desertul. Credeam că ți-ai dat deja seama.

– Ba sigur că ai. Oftând, Cybil ridică furculița și savură prima înghițitură cu un murmur de plăcere. Doar că ți-ai pus o armură ca să nu te mai rănească nimeni, niciodată. Nu-i așa că-i delicios? Înghițitura asta și atât, nu mă lăsa să mănânc mai mult, bine?

Preston nu-și putea lua ochii de la ea, uimit că nebuna simpatică de vizavi reușise să-l citească atât de bine, pe când cei care pretindeau că-l iubesc nu ajunseseră niciodată atât de aproape de adevăr.

– De ce spui asta?

– Ce? Nu ți-am zis să nu mă lași să mănânc mai mult? Ai cumva apucături sadice?

– Nu contează. E prăjitura mea, zise el luându-i farfuria din față, după care începu să mănânce restul.

Avu nevoie să o înțepe cu furculița o singură dată ca să o țină la distanță.

– Trebuie să recunosc că m-am simțit bine. Cybil îl apucă de braț în timp ce se îndreptau spre casă. Serios. Mult mai bine decât o seară întreagă încercând să-l țin pe Johnny la distanță de fusta mea.

Dintr-un motiv sau altul, Preston se cutremură la gândul acesta.

– Nu ești îmbrăcată în fustă.

– Știu. N-aveam idee cum o să evolueze situația, așa că pantalonii erau sistemul meu de apărare.

Pantalonii largi, de culoarea șofranului, îi păreau mai degrabă sexy decât respingători.

– Și de ce nu-l iei la bătaie pe Johnny, cum ai făcut cu tâlharul ăla?

– Pentru că doamna Wolinsky îl adoră ca pe ochii din cap, şi nu pot să-i spun că îngeraşului ei îi umblă mâinile ca unui mic drăcuşor.

– O metaforă ciudată, dar înţeleg ideea. Nu ştii să te impui.

– Nu e adevărat.

– Ba da, replică el, intrând în acest joc copilăresc. O laşi pe prietena ta Joanie...

– Jody.

– Aşa. O laşi să ţi-l bage pe gât pe vărul ei, cucoana de la parter tot încearcă să-ţi facă lipeala cu Johnny cel cu mâini alunecoase, şi cine ştie ce alţi prieteni mai ai pe listă care îţi aduc pe tavă diverşi burlaci. Şi asta numai pentru că nu eşti în stare să le zici să nu-şi mai bage nasul unde nu le fierbe oala.

– Au intenţii bune.

– Se bagă-n viaţa ta, nu contează dacă au sau nu intenţii bune.

– Nu ştiu... Cybil trase aer în piept şi le surâse celor doi tineri îndrăgostiţi care se plimbau pe trotuarul de vizavi. Mă uit la bunicul meu. Bine, nu este tocmai bunicul meu dacă stai să despici firu-n patru, dar noi nu facem asta. Este socrul lui Shelby, sora tatălui meu. Iar din partea mamei, Shelby e verişoară cu soţii celorlalţi doi copii ai lui. E mai complicat, dacă stai să despici firu-n patru.

– Ceea ce tu nu faci oricum.

– Exact. Există tot felul de legături întortocheate de familie între Daniel şi Anna MacGregor şi părinţii mei. La ce bun să-ţi baţi capul? Mătuşa mea Shelby e căsătorită cu Alan MacGregor – poate ai auzit de el. A ocupat Biroul Oval de la Casa Albă.

– Numele îmi sună cunoscut, spuse Preston zâmbind.

– Iar mama mea, fostă Genviève Grandeau, este verişoară cu fraţii Justin şi Diana Blade, care s-au căsătorit cu ceilalţi doi copii ai lui Daniel şi Anna, respectiv Serena şi Caine MacGregor. Prin urmare, Daniel şi Anna sunt bunicul şi bunica. Ai înţeles?

– Da, am înțeles asta, dar am uitat de la ce am pornit.

– Și eu. Râzând, se apucă mai tare de el ca să nu-și piardă echilibrul. Am cam exagerat cu vinul, recunosc-u ea. Stai să mă gândesc... Gata! Persoane băgăcioase. Vorbeam despre genul de persoane băgăcioase, iar bunicul meu, Daniel MacGregor, este campion la așa ceva. Când vine vorba de făcut lipeala, n-are egal. Pe cuvânt, McQuinn, omul are puteri magice. Cred că am deja... Se opri și începu să numere pe degete. Da, cred că am deja șapte veri pe care a reușit să-i aducă împreună, să-i împingă spre altar. E ceva de speriat.

– Cum adică „să-i aducă împreună"?

– Face cumva și găsește persoana potrivită pentru fiecare – nu mă întreba cum reușește –, apoi îi ajută pe cei doi să se cunoască. Înainte să-ți dai seama, se aud clopote de nuntă și de botez. Tocmai m-a anunțat că vărul meu Ian și soția lui așteaptă primul lor copil. S-au căsătorit toamna trecută. Și nu are de gând să se oprească aici.

– Și nu-i spune nimeni să nu-și mai bage coada?

– O, tot timpul, rânji Cybil, arătând cu degetul spre ea însăși. Dar nu mă ascultă. Cred că următorii pe listă sunt Adria sau Mel; pe fratele meu Matthew vrea să-l lase să mai copilărească puțin.

– Și tu?

– Nu cad eu așa ușor în plasa lui. Îi știu trucurile, și n-am intenția să mă îndrăgostesc prea curând. Tu ai vizitat acel tărâm?

– Care tărâm?

– Tărâmul dragostei, McQuinn, nu te ascunde de mine.

– Dragostea nu e un loc, ci o stare de spirit. Și nu e nimic acolo.

– Ba eu cred că o să fie, zise ea visătoare. La un moment dat. Oprindu-se brusc, exclamă: La naiba, aia este mașina lui Johnny! Până la urmă a venit din New Jersey. Fir-ar să fie! Bine, uite care-i planul! Se învârti pe loc,

scuturând agitată din cap. Nu ar fi trebuit să beau acel ultim pahar, dar încă sunt stăpâna destinului meu.

- N-am nici o îndoială, puştoaico.

- Suficient de stăpână cât să ştiu că-mi spui „puştoaico" ca să te simţi superior, dar asta nu contează acum. Mai mergem câţiva paşi, până ajungem la fereastra ei. Aşa, nonşalant. Bine?

- Nu e uşor, dar încerc.

- Ce-mi mai place sarcasmul tău. Aşa, e perfect. Şi acum o să stăm puţin aici, pentru că îţi garantez că ne pândeşte. Ai să vezi cum se mişcă perdeaua, uită-te!

Pentru că începea să-i placă felul în care îl ţinea de mână, aruncă o privire scurtă după capul ei.

- Da, acolo e.

- Şi acum trebuie să mă săruţi.

Se uită surprins la ea.

- Poftim?

- Şi încearcă să fii convingător. Dacă o faci cum trebuie, o să priceapă că Johnny e o cauză pierdută - măcar pentru câteva săptămâni. Şi-ţi mai dau cincizeci de dolari.

- Vrei să-mi dai cincizeci de dolari ca să te sărut?

- E un bonus. Ca să scap odată de Johnny. Gândeşte-te că eşti pe scenă. Nu trebuie să însemne nimic. Încă se mai uită la noi?

- Da.

De fapt, Preston nu se mai uita la fereastră şi nu avea nici cea mai mică idee dacă doamna Walinsky era tot acolo.

- Super. Fii convingător, bine? Romantic. Pune-ţi braţele în jurul meu, apropie-te de mine şi...

- Ştiu cum să sărut o femeie, Cybil.

- Bineînţeles. Chiar nu am vrut să te jignesc. Dar trebuie să stabilim exact cum...

Hotărî că singura variantă ca să-i închidă gura era să o sărute, să o sărute în felul lui, aşa că o ridică în braţe şi o strânse tare la piept. Zări o clipă uimirea din acei

ochi mari și verzi, înainte ca buzele lui să se năpustească peste ale ei.

Avusese dreptate. Acesta era singurul gând care îi trecea prin minte lui Cybil. Avusese întru totul dreptate. Știa cum să sărute o femeie.

Se agăță de umerii lui. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la el. Gemu de plăcere.

Totul se învârtea în jurul ei. Își simți inima în gât, răsuflarea întretăiată. Se simți pierdută și neputincioasă în timp ce buzele acelea îi trimiteau un val de căldură prin trup.

Gura lui era atât de puternică și atât de înfometată! Ce altceva să facă decât să o hrănească?

Era ca în vis, se gândi Preston. Doar că mai intens. Mult mai intens. Gustul ei era mai viu, mai bun decât în imaginația lui. În vis, trupul ei nu se cutremurase de excitare. Mâinile ei nu se jucaseră printre șuvițele lui, trăgându-l tare de păr în timp ce gemea senzual.

O împinse ușor, dar numai ca să vadă dacă se citea dorință în ochii ei, dacă acea căldură care-i invadase întregul trup îi îmbujorase și ei obrajii. Cybil îl privi fără să clipească, răsuflând scurt și intens printre buzele întredeschise, cu mâinile încă încleștate în părul lui.

– Acum e rândul meu, șopti el, și începu să o sărute din nou.

Se auzi un claxon. Cineva înjură. O mașină goni pe lângă ei. O fereastră se deschise cu zgomot, eliberând un val asurzitor de muzică rock și mirosul neplăcut al unei cine arse.

Preston se simțea de parcă ar fi fost pe o insulă pustie, cu picioarele scufundate într-o mare albastră, cristalină.

O trase iarăși la pieptul lui, plimbându-și mâinile pe brațele ei, mângâind-o pătimaș. Ar fi vrut să o savureze chiar acolo, fiecare centimetru din acea piele fierbinte, catifelată. Voia să se desfete cu bucuria ce radia din corpul ei ca o rază de soare. Voia să simtă acea energie nedomolită răspândindu-se în trupul lui, în sufletul lui.

Nu avea însă nici o îndoială că amândoi ar fi rămas cu un gust amar.

În cele din urmă, mâinile care zăboveau pe umerii ei o împinseră cu blândețe, liniștind-o, eliberând-o.

– Cred că e suficient.

– Suficient? repetă ea, privindu-l lung.

– Ca să o convingă pe doamna Wolinsky.

– Doamna Wolinsky? Complet pierdută, dădu din cap. A, da... Trase adânc aer în piept, spunându-și că avea să treacă mult timp până să-și vină în simțiri. Dacă nici asta n-o convinge, nu mai am ce să fac. Te pricepi de minune la sărutat, McQuinn.

Îi zâmbi nesigur. Tipa era de-a dreptul irezistibilă, își zise el luând-o de mână. Cu pași mărunți, se îndreptară amândoi spre ușa de la intrare.

– Nici cu tine nu mi-e rușine, puștoaico.

capitolul 4

Așezată în fața planșetei, Cybil cânta de mama focului, încercând un duet cu Aretha Franklin. Fereastra deschisă lăsa să intre în birou aerul răcoros de aprilie și zgomotul vesel al străzilor scăldate în lumina soarelui.

Acele raze calde nu aveau cum să fie mai însorite decât starea ei de spirit.

Personajul la care lucra trebuia să aibă un aer șocat. Întorcându-se către oglinda de pe perete, se schimonosi ca să obțină expresia respectivă, dar nu reuși nicicum să-și înlăture zâmbetul tâmp de pe față.

Mai fusese sărutată înainte. Mai fusese ținută în brațe de un bărbat. Din punctul ei de vedere, o comparație între experiențele precedente și acea îmbrățișare pătimașă cu vecinul de vizavi era ca și cum ar fi căutat asemănările între o pocnitoare și o bombă nucleară.

Una sfârâia, făcea puțin zgomot și-ți atrăgea atenția câteva secunde. Cealaltă exploda și schimba înfățișarea pământului timp de secole.

Sărutul acela o năucise.

Adorase valul de senzații, rafala amețitoare, pur feminină, care-i înmuiase picioarele. Exista oare un sentiment mai plăcut decât să te simți deopotrivă slăbit și puternic, stupid și înțelept, confuz și lucid?

Tot ce trebuia să facă pentru a retrăi acele momente era să închidă ochii și să-și lase gândurile să bântuie în voie.

Se întrebă ce gândea el, ce simțea el. Nici un bărbat nu ar fi putut să sărute o femeie în felul acela și să nu simtă efectele secundare.

Suspină. Oftă. Apoi, aplecându-se peste masa de lucru, începu să cânte cu Aretha despre bucuria trăirilor feminine.

– Doamne, Cybil, e bocnă aici!

– Bună, Jody! spuse ea zâmbind larg. Hei, micuțule!

Din brațele lui Jody, Charlie îi zâmbi adormit.

– Stai așa în fața geamului când nu sunt mai mult de zece grade afară?

Nervoasă, Jody închise fereastra cu putere.

– Mi-era cald. Cybil puse creionul pe masă și îl ciupi pe Charlie de obrăjorii bucălați. E ciudat când te gândești că așa sunt bărbații la început, nu? Niște bebeluși. Și apoi... Doamne, ce se mai transformă!

– Presupun că da. Nedumerită de aerul ei visător, Jody o privi lung. Arăți ciudat. Ești bine? Îi atinse fruntea cu un gest matern. Văd că n-ai febră. Scoate limba.

Cybil se conformă strâmbându-se și holbându-și ochii, ceea ce îl făcu pe Charlie să chicotească.

– Nu sunt bolnavă. Mă simt absolut minunat.

– Nu știu ce să zic. Sceptică, Jody strâmbă din nas. Mă duc să-l culc pe Charlie, e frânt. Apoi pun de cafea și-mi povestești ce s-a întâmplat.

– Sigur.

Cybil luă un creion roșu și începu să mâzgălească inimioare drăgălașe. Părându-i-se o activitate distractivă, schiță una mai mare, în interiorul căreia desenă chipul lui McQuinn.

Şi ce chip frumos, îşi zise ea. Buze ferme, ochi reci, trăsături puternice, încadrate de şuviţe închise la culoare. Însă buzele acelea se schimbau când zâmbea, iar răceala îi dispărea din privire.

Îi plăcea să-l facă să râdă. Râsul lui suna cumva pierdut, de parcă îi lipsea exerciţiul. Ar fi putut să-l ajute, se gândi Cybil, desenându-i din nou faţa, de data aceasta cu un surâs cald. La urma urmei, unul dintre talentele ei era să aducă zâmbete pe chipurile celor din jur.

Mai trebuia să-l ajute să-şi găsească un loc de muncă, şi expresia avea să i se însenineze complet.

Îşi propusese să se ocupe de asta. De asemenea, intenţiona să-i ofere din când în când câte o porţie de mâncare – oricum gătea prea mult pentru o singură persoană. În plus, era sigură că putea să găsească pe cineva care să-i dea o canapea la mâna a doua pe bani puţini.

Încet, încet, odată ce căpăta siguranţa zilei de mâine şi viaţa lui se mai aşeza, McQuinn avea să se simtă mai bine. Nu era ca şi cum şi-ar fi băgat nasul în treburile lui, îşi zise Cybil. Asta era treaba bunicului ei. Ea pur şi simplu voia să ajute un vecin.

Un vecin superb, sexy, ale cărui sărutări puteau să ducă orice femeie la porţile raiului.

Normal că nu ăsta era scopul ei. Încruntată, se forţă să revină cu picioarele pe pământ. Doar îl ajutase pe domnul Peebles să găsească un ortoped bun, nu? Şi nimeni nu s-ar fi uitat la domnul Peebles ca la un Adonis cu atingeri suave, nu?

Bineînţeles că nu.

Pur şi simplu se comporta ca o vecină cumsecade. Şi dacă se iveau şi alte... beneficii, care era problema?

Mulţumită de planurile ei, se ghemui pe scaun şi se întoarse la treabă.

Jody îl aşeză pe Charlie în pat, gândindu-se, ca de obicei, că era cel mai frumos copil de pe faţa pământului. Când micuţul, băgat sub plăpumioară, cu ursuleţul

preferat în brațe, își închise ochii somnoroși, coborî la parter să dea drumul la muzică.

Simțindu-se ca acasă în bucătăria lui Cybil, turnă cafea în două căni galbene, apucă două brioșe cu coacăze și le puse pe o tavă.

Acest ritual de dimineață era unul dintre momentele preferate ale zilei.

În ultimii ani ea și Cybil deveniseră ca două surori. Chiar mai apropiate, își zise Jody zâmbind larg. Surorile ei își lăudau mereu casele, soții, copiii - când se vedea cu ochiul liber că Chuck și Charlie erau net superiori. Cybil, pe de altă parte, o asculta. Cybil îi stătuse alături când hotărâse să-și dea demisia ca să stea acasă cu copilul și tot ea îi ajutase în primele zile, când orice râgâit sau sughiț al lui Charlie îi făceau pe ea și pe Chuck să intre în panică.

Nu exista o prietenă mai bună în tot universul. Motiv pentru care Jody era hotărâtă să o vadă pe Cybil fericită.

Așeză tava pe masă și îi întinse cana lui Cybil.

- Mersi, Jody.

- Mi-a plăcut episodul din dimineața asta. Nu pot să cred cum s-a deghizat Emily în haina aia lungă și cu pălărie pe cap ca să-l urmărească pe Domnul Misterios peste tot prin Soho. De unde-i vin ideile astea?

- Are o imaginație bogată și își ascultă întotdeauna primul impuls, zise Cybil mușcând din brioșă. Și e băgăcioasă. Trebuie să știe ea tot.

- Dar tu? Ai mai reușit să afli ceva despre vecinul nostru misterios?

- Mda, spuse Cybil cu un mic oftat. Îl cheamă McQuinn.

- Te-am auzit, exclamă Jody. Ai oftat.

- Nu. Respiram.

- Ba bine că nu. Ai oftat. Ce s-a întâmplat?

- Păi... Ardea de nerăbdare să-i povestească. Am ieșit la un fel de întâlnire aseară.

– Aţi ieşit în oraş? La o întâlnire? Jody se aplecă rapid înainte. Când? Unde? Cum? Vreau detalii, Cyb.

– Bun, s-o luăm de la capăt. Ştii că doamna Wolinsky încearcă mereu să-mi facă lipeala cu nepotul ei.

– Iar? Jody îşi dădu ochii peste cap. Chiar nu vede că nu vă potriviţi deloc?

Numai dragostea faţă de prietena ei o opri să-i atragă atenţia că acelaşi văz selectiv o împiedica pe Jody să vadă lacunele din perechea Cybil-Frank.

– Ce să faci dacă ţine la el? În fine, aseară a încercat să-mi bage pe gât o altă întâlnire, şi chiar nu puteam să-i fac faţă. Promite-mi că nu spui nimic. Nimănui.

– Mai puţin lui Chuck.

– Soţii sunt excluşi din legământul tăcerii, în cazul ăsta. I-am spus că am deja o întâlnire, cu McQuinn.

– Aveai o întâlnire cu 3B?

– Nu. I-am spus asta pentru că nu am ştiut ce să inventez. Ştii cum mă pierd când trebuie să mint.

– Ar trebui să exersezi. Dând din cap aprobator, Jody mai luă o înghiţitură de brioşă. Ca să devii mai pricepută.

– Poate. Şi după ce i-am spus asta mi-am dat seama c-o să stea să ne urmărească, să vadă dacă plecăm împreună, aşa că am bătut palma cu McQuinn să intre în joc. I-am dat o sută de dolari şi i-am făcut cinste cu cina.

– L-ai plătit. Jody făcu ochii cât cepele, după care începu să reflecteze. Genial. Toţi anii ăia în care am ieşit cu tot felul de neisprăviţi – mai ales perioada aia de care ţi-am povestit, în anul doi de facultate, când mi-a mers teribil de prost – nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i dau bani unui tip să iasă în oraş cu mine. Aţi negociat la o sută de dolari? Crezi că ăsta e tariful de bază?

– Mi s-a părut OK. Nu are o slujbă stabilă. Şi m-am gândit că l-ar ajuta un ban în plus şi o masă caldă. Ne-am simţit bine, adăugă Cybil radioasă. Chiar foarte bine. Spaghete şi o conversaţie plăcută. Mă rog. Mai mult din partea mea, pentru că McQuinn nu prea le are cu vorbitul.

– McQuinn, rosti Jody în șoaptă. Misterul n-a fost elucidat complet. Nu-i știi prenumele.

– N-a venit vorba. În fine, devine mai interesant. Ne întorceam spre casă. Cred că începuse să se simtă mai în largul lui. Părea relaxat, aproape prietenos. Și apoi am zărit mașina lui Johnny Wolinsky și am intrat în panică. Dându-mi seama că bătrâna n-o să renunțe la ideea de a ne cupla până nu vede că am un iubit, am mai făcut un târg cu McQuinn și i-am mai dat cincizeci de dolari ca să mă sărute.

Jody rămase cu gura deschisă câteva secunde bune.

– Cred că ar fi trebuit să-i spui că acest serviciu era inclus în suta de dolari.

– Nu, deja stabiliserăm termenii contractului și nu aveam timp să renegociez. Bătrâna ne urmărea de la fereastră. Așa că m-a sărutat. Acolo, în mijlocul străzii.

– Uau! Jody mușcă din restul brioșei. Ce mișcare a folosit?

– M-a tras spre el.

– O, da, frumos.

– Și eram lipită de el, pe vârfuri, că e așa de înalt.

– Da... Jody mestecă, apoi își linse firimiturile de pe buze. E înalt. Și bine făcut.

– Foarte bine făcut. Omul ăla e ca un brad.

– Ah, făcu Jody cu un suspin. Așa. Deci ești lipită de el, pe vârfuri. Și?

– Și m-a luat pe sus.

– Uau, te-a tras la pieptul lui și te-a luat pe sus. Firimiturile se răspândiră pe podea când Jody începu să gesticuleze larg. Clasic. Dar nu-i iese oricui. Chuck a făcut asta la a șasea întâlnire. Așa am ajuns să savurăm mâncarea chinezească în patul meu.

– McQuinn s-a descurcat de minune. Apoi, când capul mi se învârtea, s-a dat un pas în spate și m-a privit lung.

– Mamă, mamă!

– După care m-a tras iar la pieptul lui.

– De două ori. Aproape în lacrimi de fericire, Jody o prinse de mână. Ți s-a întâmplat de două ori. Sunt femei care nu ajung niciodată să trăiască așa ceva. Sigur, visează la asta, dar nu li se întâmplă de două ori să le strângă cineva la piept și să le ridice pe sus.

– Nu am mai trăit așa ceva, îi mărturisi Cybil. A fost... minunat!

– OK, am înțeles. Spune-mi cum a fost sărutul. Buzele, limba, dinții. Cum a fost?

– A fost foarte senzual.

– Doamne... trebuie să deschid fereastra, mă ia cu palpitații. Sări de pe scaun, deschise larg geamul și luă o gură sănătoasă de aer. Zici că a fost senzual. Foarte senzual. Continuă!

– Parcă voia să mă devoreze. Când simți că tot corpul... nereușind să găsească cuvintele potrivite, Cybil începu să gesticuleze energic. Și parcă se învârte totul cu tine și... Nu știu cum să descriu.

– Încearcă! Disperată, Jody o apucă de umeri și începu să o zgâlțâie. Trebuie să știu. Spune-mi, pe o scară de la unu la zece, până unde a ajuns?

Cybil închise ochii.

– Nu există termen de comparație.

– Există mereu un termen de comparație. Poți să spui că a depășit așteptările, dar există mereu un termen de comparație.

– Nu, nu există.

Jody o privi confuză.

– Fără termen de comparație? Ăsta e un mit urban.

– Nu e, replică ferm Cybil. Nu e un mit urban, pentru că îți spun că mi s-a întâmplat mie.

– Dumnezeule! Trebuie să mă așez. Jody se lăsă pe scaun fără să-și ia privirea de la prietena ei. Ai trăit ceva care nu are termen de comparație. Te cred, Cyb. Mulți nu te-ar crede. O grămadă ți-ar râde în față, dar eu te cred.

– Știam că pot să am încredere în tine.

– Știi ce înseamnă, nu? Soarta ți-e pecetluită. Nici măcar un zece nu te va mai satisface de acum încolo. O să rămâi întotdeauna în căutarea sărutului fără termen de comparație.

– M-am gândit și eu la asta. Cybil privi gânditoare pe geam. Cred că poți să trăiești o viață lungă și fericită, cu episoade între șapte și zece, chiar și după această experiență. Putem să țintim spre stele. Putem să călătorim în spațiu și timp, să ajungem în altă lume, dar numai pentru câteva clipe. Și apoi trebuie să revenim cu picioarele pe pământ.

– Ce vorbe înțelepte, șopti Jody, scoțând un șervețel din buzunar. Ești atât de curajoasă!

– Mulțumesc. Totuși, între timp, nu strică să mai bat la ușa de vizavi din când în când, încheie Cybil cu un rânjet larg.

Pentru că nu voia să pară nerăbdătoare, lucră fără oprire toată dimineața. Luă o pauză de-abia la două, când se gândi că vecinului ei i-ar fi prins bine o cafea, poate și o plimbare scurtă sub razele soarelui de aprilie.

Trebuia să-l scoată din casă mai des, să-i dezvăluie frumusețea orașului. Și-l imagină trist, închis între patru pereți, preocupat de cheltuieli, de lipsa unui loc de muncă.

Era sigură că putea să-l ajute. Un prim pas ar fi fost să dea de veste prin cartier, să-i găsească niște evenimente la care să cânte.

Auzi suspinele saxofonului în timp ce se machia în dormitor. Note sexy, pătrunzătoare îi trimiseră fiori prin tot corpul.

McQuinn merita o pauză, ceva care să-i îmblânzească spiritul cinic, ceva care să-i demonstreze că viața e plină de surprize. Voia să-l ajute, să-l elibereze de tristețea aceea care părea să-i macine sufletul.

La urma urmei, îl făcuse să râdă. Îl ajutase să se relaxeze. Dacă reușise o dată, cu siguranță putea să o facă din nou. Își dorea nespus să-l vadă din nou râzând, să-i

audă tonul sarcastic atunci când făcea un comentariu răutăcios, să-l amuze cu vreo replică inspirată.

Şi dacă în tot acest timp se întâmpla să se aprindă câteva scântei sexuale, care era problema?

Tocmai cobora scările, fredonând o melodie, când sună interfonul.

- Da?

- Îl caut pe McQuinn. Am sunat la 3A?

- Nu, la 3B.

- La naiba! De ce nu răspunde?

- Cred că n-a auzit. Cântă la saxofon.

- Mă laşi să intru, scumpo? Sunt agenta lui, şi deja am întârziat.

- Agenta lui? Cybil se entuziasmă. Dacă avea o agentă, voia să o cunoască. Deja se gândise la câteva persoane care i-ar fi putut da de lucru. Sigur. Urcă!

Deschise uşa de la intrare, apoi pe cea de la apartamentul ei şi aşteptă.

Femeia care coborî din lift avea un aer foarte profesionist, observă Cybil uimită. Înaltă şi aprigă, purtând un taior bine croit, roşu-aprins, avea un chip cu trăsături puternice, ochi albaştri în care se citea o urmă de iritare şi o coamă impresionantă de păr blond.

Conform estimărilor lui Cybil, servieta ei de piele costa cam cât chiria unui apartament de lux pe o lună întreagă.

Toate acestea o puseră pe gânduri. Cum se făcea că, în timp ce McQuinn se chinuia să găsească de lucru, agenta lui îşi permitea genţi de firmă şi accesorii scumpe?

- Apartamentul 3A?

- Da, eu sunt Cybil.

- Amanda Dresher. Mulţumesc, Cybil. Băiatul nostru nu-mi răspunde la telefon, şi se pare că a uitat că la unu aveam întâlnire la Four Seasons.

- La Four Seasons? Cybil rămase complet şocată. Pe Park Avenue?

– Mai știi tu altul? Râzând, Mandy apăsă soneria de la 3B și, cunoscându-și protejatul, ținu degetul pe buton. Preston al nostru e un veritabil talent, dar mă scoate din sărite.

– Preston. Într-o secundă, confuzia din mintea lui Cybil se risipi. Preston McQuinn. Scăpă un mic țipăt, simțindu-se trădată și umilită în același timp. *Suflete împreunate.*

– Ăsta e băiatul nostru, răspunse Mandy veselă. Hai odată, McQuinn, răspunde naibii la ușă! Când mi-a zis că o să rămână două luni în oraș, am crezut că o să-mi fie mai ușor să stau cu ochii pe el, dar e o adevărată cursă cu obstacole. A, în sfârșit!

Auziră cheile întorcându-se nervoase în broască. Ușa aproape că fu smulsă din balamale.

– Ce naiba se... Mandy?

– Mi-ai dat țeapă, i-o întoarse ea. Și nici nu răspunzi la telefon.

– Am uitat de prânz. Telefonul n-a sunat.

– L-ai încărcat?

– Probabil că nu. Observând că Cybil îl privea șocată, palidă, cu ochii mari, Preston i se adresă agentei: Intră, am nevoie de un minut.

– Deja te-am lăsat o oră. Mersi că mi-ai dat drumul, scumpo, îi spuse Mandy lui Cybil înainte de a intra în apartamentul 3B.

– Nici o problemă. Nici o problemă. Apoi Cybil îl străfulgeră cu privirea pe Preston și șopti: Ticălosule!

– N-ai și tu un scaun? se plânse Mandy.

– Nu. Ba da, la etaj. La naiba, mormăi Preston în timp ce închidea ușa. Nu prea stau la parter.

– Serios? Cine-i puștoaica de vizavi? întrebă ea, deschizându-și servieta pe blatul de la bucătărie.

– Nimeni. Campbell, Cybil Campbell.

– Mi s-a părut mie că o știu de undeva. *Prieteni și vecini.* Îl cunosc pe agentul ei. Este înnebunit după ea. Zice că e singurul client sănătos la cap pe care l-a avut vreodată. Nu se plânge, nu depășește termenele,

nu cerşeşte încurajări inutile. Pe deasupra, îi aduce o căruţă de bani pe vânzarea cărţilor şi a calendarelor, plus tot ce ţine de promovare. Aruncându-i lui Preston o privire cu subînţeles, adăugă: Trebuie să recunosc că mă întreb şi eu uneori cum o fi să ai un client fără nevroze, care să nu uite să vină la întâlniri şi să-mi trimită cadouri de ziua mea.

– Nevrozele vin la pachet cu talentul, dar îmi pare rău că am uitat de prânz.

– Ce e cu tine, Preston? îl întrebă ea îngrijorată. Nu arăţi prea bine. Eşti în pană de inspiraţie?

– Nu, piesa merge bine. Chiar mai bine decât mă aşteptam. Doar că nu am dormit destul.

– Iar umbli prin cluburi până dimineaţa cu saxofonul după tine?

– Nu. Nu şi-o putea scoate din cap pe femeia de la 3A, se gândi el. Nu putea sta locului. Şi-o dorea cu disperare pe femeia de la 3A. Femeia care, fără îndoială, îl considera un ticălos. Am avut o noapte grea, Mandy, atâta tot.

– Bine. Chiar dacă o călca pe nervi, ţinea la el. Traversă camera şi începu să-i maseze umerii tensionaţi. Îmi eşti dator cu un prânz. Bem o cafea?

– E pe aragaz. Am făcut-o pe la şase dimineaţa.

– Bun. Hai s-o luăm de la capăt! Pun eu de cafea, spuse Mandy îndreptându-se spre bucătărie. Conştientă că bunăstarea lui Preston era în fişa postului ei, începu să caute prin sertare. Doamne, McQuinn, eşti în greva foamei sau ce? Am găsit câteva rămăşiţe de chipsuri şi ceva ce presupun că se vrea a fi o bucată de pâine asezonată cu un strat de mucegai.

– N-am ajuns la cumpărături ieri. Mintea lui zbură din nou la Cybil. De regulă sun seara să-mi comand de mâncare.

– Suni de pe telefonul ăla la care nu răspunzi?

– O să-l pun la încărcat, Mandy.

– Aşa să faci. Dacă îţi aminteai mai devreme, am fi fost chiar acum la Four Seasons, închinând o cupă

de cristal. Îl privi zâmbind. Am bătut palma, Preston. *Suflete împreunate* o să fie ecranizat. Avem producătorii pe care i-ai vrut, regizorul pe care l-ai cerut și opțiunea de a scrie chiar tu scenariul. Și o răsplată pe măsură.

Șapte cifre.

– Nu vreau să strice tot, fu prima reacție a lui Preston.

– Mă asigur eu de asta, spuse ea exasperată. În loc să cauți nod în papură, ai face mai bine să te apuci de scenariu.

– Nu. Încruntat, Preston se îndreptă spre fereastră. Filmul avea să strice atmosfera intimă specifică unei piese de teatru. Pe de altă parte, îi oferea șansa de a-și pune opera în contact cu milioane de oameni. Iar opera sa era importantă. Nu vreau să mă ocup de asta, Mandy, spuse el într-un târziu. Nu pot fi atât de implicat.

Cu două căni de cafea în mână, agenta se apropie de el.

– Ai putea să supervizezi procesul. Poate în calitate de consultant?

– Da, asta mi-ar conveni. Rezolvi tu?

– Sigur. Și acum, dacă ești și tu de acord să revii cu picioarele pe pământ, aș vrea să vorbim despre noua ta piesă.

Preston își lăsă cafeaua pe pervaz și, privind-o în ochi, îi luă mâinile în ale sale.

– Fără nici o îndoială, ești cel mai bun și cel mai răbdător agent din lume.

– Ai dreptate. Sper că ești la fel de mândru de tine cum sunt eu. O să-i suni pe ai tăi?

– Încă mă mai gândesc.

– Știrea o să se răspândească foarte repede. Cred că e mai bine să afle de la tine.

– Da, ai dreptate. O să-i sun. După ce îmi încarc telefonul, adăugă el zâmbind. Mă îmbrac chiar acum și te scot la cupa aia de șampanie, bine?

– Sună promiţător. Şi încă ceva, spuse Mandy în timp ce Preston se îndrepta deja spre scări. Frumuşica de la 3A? Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat între voi?

– Nu-i nimic de spus, oftă el.

Chiar şi peste câteva ore, când se afla în faţa apartamentului 3A, nu era sigur că alesese cea mai bună soluţie. Dar ştia că trebuia să dea socoteală pentru faptele lui.

Nu că ar fi fost treaba ei, oricum. Nu-i ceruse nimeni să-şi bage nasul. De fapt, încercase în nenumărate rânduri să scape de ea. Până seara trecută, se gândi el melancolic.

Nu fusese cea mai înţeleaptă decizie. Chiar deloc. N-ar fi trebuit să se lase mânat de instinct şi să iasă în oraş cu ea. N-ar fi trebuit să înrăutăţească şi mai mult situaţia îngăduindu-şi să se simtă bine. Sau prin sărutul acela.

Lucru care, dacă stătea bine să se gândească, nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost rugămintea ei.

Când Cybil deschise uşa nervoasă, Preston avea deja scuza pregătită.

– Uite ce e, îmi pare rău, mormăi el pe un ton iritat. Oricum, nu era treaba ta. Ca să fie clar.

Dădu să intre, însă Cybil îl opri.

– Nu eşti bine-venit aici.

– Fii serioasă! Tu ai început. Poate că m-am lăsat şi eu purtat de val, dar...

– Ce am început?

– Asta, răbufni el, furios că nu-şi putea găsi cuvintele, furios că zărea în ochii ei o tristeţe infinită.

– Bine, eu am început totul. Nu ar fi trebuit niciodată să-ţi aduc biscuiţi. Foarte urât din partea mea. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji că nu ai un loc de muncă, şi nu ar fi trebuit să-ţi fac cinste la restaurant, crezând că tu n-ai bani.

– La naiba, Cybil!

– Tu m-ai lăsat să cred asta. Mi-ai dat de înţeles că eşti un muzician amărât, şomer, şi sunt sigură că te-ai prăpădit de râs la adresa mea. Preston McQuinn, dramaturgul cel măreţ, câştigător a nenumărate premii, autorul piesei *Suflete împreunate*, o operă fenomenală, absolut sfâşietoare. Probabil că nu te aşteptai să-ţi cunosc capodopera. O aiurită ca mine. Împingându-l fără menajamente, continuă: La urma urmei, ce să ştie o graficiană prostuţă ca mine despre arta pură? Despre teatru, despre *literatură*? De ce să nu râzi puţin pe seama mea? Ticălos arogant şi îngust la minte! Începu să-i tremure vocea, cu toate că îşi propusese să se abţină. N-am vrut altceva decât să te ajut.

– Dar nu ţi-am cerut asta, nu am nevoie de ajutorul tău. Preston se înfurie şi mai tare când îşi dădu seama că Cybil abia îşi stăpânea lacrimile. Cunoştea prea bine tactica femeilor de a controla un bărbat prin plâns. Nu avea de gând să-i permită să facă asta. Pe un ton aspru, spuse: Nu vreau să-ţi bagi nasul în munca mea.

– Munca ta apare pe Broadway. Toată lumea o vede, strigă ea. Şi asta nu are legătură cu faptul că te-ai dat drept muzician.

– La naiba, cânt la saxofon pentru că-mi place să cânt la saxofon. Nu m-am prefăcut. Tu te-ai apucat să presupui diverse chestii.

– Tu m-ai lăsat să presupun diverse chestii.

– Şi? M-am mutat aici ca să am parte de linişte. Ca să fiu lăsat în pace. Şi mă trezesc cu tine la uşă, apoi te apuci să mă urmăreşti şi, din cauza ta, ajung să petrec toată noaptea la secţia de poliţie. După care mă rogi să te scot în oraş ca s-o păcălești pe o babă de şaptezeci de ani pentru că n-ai curaj să-i spui să nu se mai bage în viaţa ta personală. Şi, de parcă nu era de-ajuns, îmi mai dai şi cincizeci de dolari să te sărut.

La auzul acestor cuvinte, o lacrimă îi alunecă uşor pe obraz. Preston simţi un gol în stomac.

– Nu, o repezi el. Să nu îndrăzneşti!

– Să nu plâng când sunt victima unei umilințe îngrozitoare? Când mă faci să mă simt ca o proastă? Fără a se obosi să-și șteargă lacrimile, se uită la el furioasă. Îmi pare rău că nu pot să mă abțin. Plâng atunci când mă jignește cineva.

– E numai vina ta.

Trebuia s-o spună, voia cu disperare să creadă asta. Răsucindu-se pe călcâie, porni spre ușa lui.

– Tu vezi lucrurile așa cum sunt, Preston, murmură ea. Le vezi așa cum sunt în realitate. Dar nu vezi sentimentele din spatele lor. Ți-am adus prăjituri pentru ca am crezut că ți-ar prinde bine să ai un prieten. Mi-am cerut deja iertare că te-am urmărit, dar pot să-mi cer din nou scuze.

– Nu vreau...

– Nu am terminat, îl întrerupse ea, făcându-l să se simtă și mai vinovat. Te-am rugat să ieși cu mine pentru că nu voiam să supăr o femeie cumsecade și pentru că m-am gândit că ți-e foame. Mi-a plăcut timpul petrecut împreună și am simțit ceva când m-ai sărutat. Am crezut că și tu ai simțit la fel. Așa că ai dreptate, e numai vina mea. Presupun că tu îți investești toate sentimentele în muncă și nu știi cum e să le interiorizezi, să facă parte din viața ta. Îmi pare rău pentru tine. Și îmi pare rău că am năvălit pe tărâmul tău sacru. N-o să se mai repete.

Înainte să apuce să-i răspundă, Cybil închise ușa. O auzi întorcând cheia în broască, repede, hotărât. Urmându-i exemplul, intră în casă și închise ușa în urma lui.

În sfârșit, avea tot ce-și dorise. Singurătate. Liniște. Nu mai avea să-i bată nimeni la ușă, să-i întrerupă gândurile, să-i distragă atenția, să-l atragă în conversații delicate, să-l învăluie în sentimente cu care nu știa ce să facă.

Rămase locului, secătuit de puteri, privind lung la o cameră goală.

capitolul 5

Zile în şir, de-abia dacă reuşi să doarmă, iar somnul, atunci când îl cuprindea, era tulburat de vise ciudate. Vise în care era încolăcit în jurul lui Cybil. Fără să se poată mişca, se afla cu spatele la un perete de stâncă, pe marginea unei prăpăstii.

În toate situaţiile, ea îl ţinea mereu captiv, nu avea cum să-i scape. Când totuşi izbutea să fugă, visele deveneau brutal de erotice, astfel încât în momentul trezirii era excitat, furios, cu gura plină de amintirea gustului ei.

Nu mai avea poftă de mâncare, ciugulea câte ceva doar când îşi aducea aminte. Cina simplă pe care o luaseră împreună cu câteva nopţi mai devreme părea să-i fie de ajuns. În rest, bea cantităţi uriaşe de cafea, deşi îl agita şi mai mult şi îi ardea stomacul.

Măcar putea să lucreze. Emoţiile puternice îl ajutau să intre în atmosfera piesei, să intre în mintea eroilor. Era dureros să vadă cum personajele create de el îi înşfăcau cu lăcomie sentimentele, dar schimbul acesta reprezenta însăşi esenţa actului creativ. Îşi amintea ultimele cuvinte ale lui Cybil, înainte să-i închidă uşa în faţă: îl acuzase că-şi investea toate sentimentele în muncă, că nu ştia cum să le integreze în viaţa sa.

Avea dreptate. Existau foarte puţine persoane cărora să li se poată destăinui. Era apropiat, desigur, de părinţii şi de sora lui, deşi nevoia de a le îndeplini aşteptările reprezenta o sabie cu două tăişuri. Îi mai avea pe Delta şi pe André, acei prieteni speciali care nu-i cereau mai mult decât era el dispus să le ofere. O avea şi pe Mandy, care îl împingea de la spate atunci când era necesar, care îl asculta când avea nevoie să-şi spună oful şi care îi purta o afecţiune constantă, fără să-i bage în seamă gafele şi stângăciile.

Nu-şi dorea o femeie care să-şi croiască drum spre inima lui. Nu din nou. Îşi învăţase lecţia, iar de la Pamela

încoace nici o pretendentă nu se mai putuse apropia de teritoriul vulnerabil.

Minciunile și înșelătoriile Pamelei îl lecuiseră pe viață, își zise el posomorât. Nu mai credea în dragoste, așa că renunțase de mult la încercarea de a o găsi.

Cu toate acestea, nu putea să-și ia gândul de la Cybil.

În ultimele trei zile o auzise ieșind de mai multe ori din casă, și nu o dată i se întâmplase să tresară iritat când dinspre apartamentul ei răzbăteau voci, râsete și muzică.

Ea nu părea să sufere. El de ce să o facă?

Păi, se simțea vinovat, și pe bună dreptate. Nu avusese intenția să-i rănească sentimentele, dar nu rezista în fața lacrimilor unei femei, chiar dacă știa cât de false și de înșelătoare puteau fi.

Totuși, lacrimile lui Cybil nu păruseră false și înșelătoare, ci la fel de pure ca stropii de ploaie. Trebuia să-i vorbească, trebuia să-i explice și să-i ceară iertare, acum că Cybil avusese timp să-și domolească supărarea.

La urma urmei, nu exista nici un motiv pentru care să fie dușmani. Era nepoata unui bărbat pe care îl admira și respecta. Se îndoia că Daniel MacGregor avea să-și păstreze buna părere despre el dacă auzea că Preston McQuinn îi făcuse fetița să plângă, iar părerea lui Daniel MacGregor era importantă pentru el.

În consecință, nu era de mirare că se plimba agitat prin living în loc să lucreze. O auzise ieșind în oraș, dar nu fusese suficient de rapid încât s-o prindă din urmă pe coridor înainte să iasă din clădire.

Ar fi putut s-o aștepte în fața ușii, se gândi. La întoarcerea ei avea s-o oprească și să-i ceară scuze. Cum era înzestrată cu un suflet nobil, nu încăpea nici o îndoială că avea să-l ierte. După ce Preston regla și problema bancnotei de o sută de dolari, puteau să redevină simpli vecini.

Era sigur că aveau să se amuze împreună pe seama întregii situații. Tipa era veselă din fire, cât timp ar fi fost capabilă să stea bosumflată?

Ar fi fost surprins să vadă câtă furie putea să acumuleze Cybil, care tocmai luase liftul înspre etajul al treilea. O deranja la culme că era nevoită să treacă prin fața ușii lui pentru a ajunge acasă. Asta o făcea să se gândească la el, împiedicând-o să uite cât de proastă fusese.

Mută greutatea celor două pungi de cumpărături într-o mână, încercând să scotocească după cheie, ca să nu fie nevoită să stea pe hol mai mult decât ar fi fost necesar.

Încă își căuta cheia când ieși din lift. La vederea lui McQuinn încremeni și îl străfulgeră cu o privire de gheață.

– Cybil. Lasă-mă, te rog, să-ți dau o mână de ajutor!

– N-am nevoie de mâna ta, nici de ajutorul tău, mulțumesc foarte mult.

În același timp, se ruga să-i crească în mod miraculos o a treia mână ca să dibuie odată cheile alea blestemate.

– Ba ai nevoie de ajutorul meu dacă ai de gând să-ți întorci geanta pe dos.

Cybil se opuse din răsputeri, dar, în cele din urmă, McQuinn reuși să pună stăpânire pe una din plase.

– Uite ce e, chiar am zis că-mi pare rău. De câte ori vrei să-mi cer scuze ca să ieși din starea asta?

– Du-te dracului! țipă ea. De câte ori vrei s-o spun până să pricepi că n-am chef să te văd? Găsi în cele din urmă cheia și o vârî în broască, răstindu-se: Dă-mi punga!

– Ți le duc eu înăuntru.

– Ți-am zis să-mi dai naibii punga înapoi. Se războiră din nou pe plasele cu cumpărături, până ce îi spuse cu răsuflarea tăiată: Ia-le tu, atunci!

Deschise ușa larg, dar, înainte să i-o poată închide în nas, Preston o opri și intră cu forța. Când privirile li se intersectară, i se păru că vede o urmă de violență în ochii ei.

– Nici să nu te gândești, o avertiză el. Nu sunt un hoț prăpădit.

Cybil își zise că ar fi putut să-l pocnească, însă n-ar fi făcut altceva decât să-i dea și mai multă importanță. Așa că se întoarse hotărât pe tenișii roz de velur și aruncă punga pe blatul din bucătărie. Când el o imită, dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc. Gata, ai terminat livrarea! Vrei și bacșiș?

– Foarte amuzant. Hai să rezolvăm treaba asta, zise el scoțând din buzunar bancnota de o sută de dolari. Poftim!

– Nu-i vreau. I-ai câștigat.

– Nu am nevoie de plată pentru ceea ce s-a dovedit a fi o glumă proastă.

– O glumă proastă! Răceala din ochii ei se transformă în furie arzătoare. Asta a fost pentru tine? Ce-am mai râs! Bine că mi-ai adus aminte, încă îți datorez cincizeci de dolari, nu?

Preston își încleștă maxilarul când o văzu că se întinde după geantă.

– Nu te întinde cu gluma, Cybil. Ia banii înapoi!

– Nu.

– Ți-am zis să iei dracu' banii înapoi! O apucă de încheietura mâinii, o trase spre el și îi vârî bancnota în palmă. Acum...

Sub privirea lui șocată, Cybil rupse în bucăți bancnota de o sută de dolari.

– Gata, am rezolvat problema.

– Asta chiar a fost o tâmpenie, spuse el pe un ton care se voia a fi calm.

– O tâmpenie? Da, cum îmi stă mie în fire. Poți să pleci acum.

Îi vorbise cu un aer superior, ca o prințesă dându-i ordine unui argat, iar Preston nu știu cum să reacționeze.

– Foarte bine, excelentă soluție, șopti el într-un târziu. Nu mă așteptam să-mi vorbești cu tonul ăsta de regină.

Cybil se apucă să aşeze cumpărăturile în dulap. Dacă nu-l putea goni cu insulte, putea măcar să-l ignore.

Şi poate că ar fi reuşit să-l intimideze dacă Preston nu ar fi observat cum îi tremura mâna când punea o cutie în sertar. Simţi că toate sentimentele i se domoleau, mai puţin vinovăţia.

– Cybil, îmi pare rău! După o scurtă ezitare, ea înşfăcă o conservă şi o azvârli în dulap. Toată povestea a luat amploare şi nu am făcut nimic să o opresc, murmură el. Ar fi trebuit să fac ceva.

– Nu era nevoie să mă minţi. Te-aş fi lăsat în pace.

– Nu te-am mințit. Sau cel puţin nu cu intenţie. Dar te-am lăsat să faci presupuneri. Vreau să am intimitate. Am nevoie de asta.

– Şi o ai. Nu-s genul care să se bage cu forţa în casa cuiva.

– Nu, nu eşti. Iar eu, fără voie, te-am rănit. Îmi pare foarte rău.

Cybil închise ochii simţind că lacătul cu care îşi ferecase inima începea să cedeze.

– De ce ai făcut-o?

– Deoarece am crezut că aşa o să te conving să rămâi pe partea cealaltă a coridorului. Pentru că îmi păreai prea fermecătoare pentru binele meu. Şi pentru că, recunosc, încercările tale de a-mi găsi de lucru m-au stârnit. Când o văzu cutremurându-se de indignare, se grăbi să adauge: Nu, Cybil, nu în felul ăla. Dar cum să nu mi se pare incitant că îmi oferi o sută de dolari ca să ieşim în oraş? O sută de dolari ca să nu superi o bătrânică şi ca să-i cumperi unui saxofonist şomer o masă caldă. A fost foarte... drăguţ din partea ta. Şi ăsta nu este un cuvânt pe care să-l folosesc des.

– Este umilitor, suspină ea în timp ce golea a doua plasă.

– Nu e. Preston dădu ocol blatului până ajunse lângă ea. Eu am stricat totul, eu sunt de vină. Dacă ţi-aş fi spus la restaurant cine sunt cu adevărat, ai fi râs. În schimb,

te-am făcut să plângi, şi nu suport gândul că ai plâns din cauza mea.

Cybil rămase pe loc, uitându-se în frigider. Nu se aşteptase ca lui să-i pese, să ţină cont de sentimentele ei. Dar îi păsa. Trăgând adânc aer în piept, îşi propuse să o ia de la capăt. Să-i accepte oferta de prietenie.

– Vrei o bere?

Umerii lui încordaţi se detensionară.

– Da, sigur.

– Normal. Cybil apucă o sticlă, o desfăcu şi luă un pahar. Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa de mult. Când se întoarse spre el ca să-i întindă berea, în ochi îi apăruse o licărire de amuzament. Cred că ai gâtul uscat.

– Mulţumesc.

– Dar nu mai am biscuiţi.

– Ai putea să mai faci.

– Poate. Dar cred că am să fac o plăcintă. Că tot n-am apucat să mâncăm plăcinta aia, spuse ea zâmbind.

– Aşa e.

Prea fermecătoare pentru binele lui. Era îmbrăcată cu o bluză largă de bumbac, simplă, albă, colanţi de culoarea cerului de vară şi tenişii aceia drăgălaşi. Având în vedere că fusese la cumpărături, probabil că se dăduse cu parfum doar pentru propria ei plăcere. Preston nu înţelegea de ce avea doi cercei rotunzi de aur într-o ureche şi unul singur, cu piatră, în cealaltă, însă rezultatul global era fascinant.

Când Cybil se întoarse din nou spre geantă, o apucă de încheietură cu mâna liberă.

– Am luat-o de la zero?

– Aşa s-ar părea.

– În cazul ăsta trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse el punând berea pe masă. Te visez.

Cybil simţi un nod în gât. Şi o mie de fluturi în stomac.

– Poftim?

Fără menajamente, Preston o lipi cu spatele de frigider. De data asta, ea era cea pusă la perete, nu el.

– Te visez. Visez că sunt cu tine, că te ating. Urmărindu-i reacția, îi mângâie ușor sânii. Și mă trezesc cu gustul tău în minte.

– Vai, Doamne!

– Mi-ai spus că ai simțit ceva când te-am sărutat. Credeai că și eu am simțit același lucru. Privind-o în ochi, își plimbă mâinile pe mijlocul ei, apoi pe șolduri, și murmură: Ai avut dreptate.

Simțind că i se înmuiau picioarele, Cybil înghiți în sec.

– Serios?

– Da. Și vreau să simt din nou asta.

Se dădu înapoi când îl văzu apropiindu-se către buzele ei și îi simți răsuflarea fierbinte.

– Stai!

– De ce?

– Nu știu, răspunse ea pierdută.

– Poți să mă oprești oricând.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet când o strânse în brațe.

Vârtejul senzual amenința să-i cuprindă cu totul sufletul, mintea și corpul, dar Cybil nu opuse nici o rezistență. Jody avusese dreptate, se gândi ea. Destinul îi era pecetluit.

Romantică, veselă, caldă ca o rază de soare. Așa era ea. Blândă, sufletistă, mărinimoasă. Toate acele lucruri de care uitase că avea nevoie erau întrupate de femeia din brațele lui.

Și le dorea, o dorea cu o lăcomie incredibilă, se gândi el, aplecându-se să-i sărute pătimaș gâtul.

– Nu. Era ultimul lucru pe care Cybil s-ar fi așteptat să-l spună pe când mâinile lui o făceau să tremure de plăcere. Simțind cum îi pulsa dorința în vene, se strădui să repete: Nu. Oprește-te!

Preston își ridică fruntea, privind-o cu ochii învolburați.

– De ce?

– Pentru că... Începu din nou să geamă de plăcere când îi simți mâinile mângâindu-i corpul, trezindu-i fiecare instinct.

– Te doresc, murmură el atingându-i sfârcurile cu buricul degetelor. Și tu mă vrei.

– Da, dar... Îi apucă umerii cu disperare, încercând să scape de un nou val de dorință. Sunt lucruri pe care nu-mi permit să le fac din impuls. Îmi pare rău, ăsta e unul dintre ele.

Era extraordinar felul în care o privea, își spuse. Cu o concentrare absolută, vădind o capacitate de analiză ieșită din comun, chiar dacă dorința îi umbrea judecata.

– Nu e un joc, Preston!

Ridică din sprâncene, mirat că îi citise atât de clar gândurile.

– Nu? Nu, încuviință el, în cele din urmă. Probabil că nu te prea pricepi la genul ăsta de jocuri.

Dar cineva se jucase cu inima lui, își dădu seama Cybil, cuprinsă dintr-odată de compasiune.

– Nu știu. Nu l-am jucat niciodată.

Preston făcu un pas înapoi. Părea perfect stăpân pe sine, în timp ce ea simțea că-i fuge pământul de sub picioare.

Involuntar, își atinse gâtul acolo unde buzele lui îi stârniseră fiori de plăcere.

– Am nevoie de timp înainte să-mi ofer corpul. Să faci dragoste e un dar ce nu trebuie irosit.

Cuvintele ei îi merseră la suflet și, din motive pe care nu reușea să le înțeleagă, îl liniștiră.

– Nu sunt mulți cei care cred în darul ăsta.

– Eu cred în el, rosti ferm Cybil. Eu cred.

Preston simțea o dorință arzătoare de a-i mângâia obrazul, dar își ținu mâinile în buzunar. Era mai bine să n-o atingă. Nu acum.

– Și îmi spui asta că să mă consolezi?

– Nu, am vrut să-ţi explic ca să înţelegi de ce spun nu, când vreau să spun da. Când ştim amândoi că m-ai putea convinge să spun da.

– Sinceritatea ta e periculoasă, spuse el aruncându-i o privire arzătoare.

– Ai nevoie să auzi adevărul. Nu cunosc pe nimeni care să aibă atâta nevoie de adevăr ca tine. Şi nu sunt genul care să mintă un bărbat cu care vrea să facă dragoste.

Se apropie încet, cu ochii la buzele ei tremurânde. Putea să o convingă să accepte, iar puterea aceea îl ameţea. Dacă ar fi folosit-o, ar fi însemnat să distrugă ceva ce nu era pe deplin sigur că exista.

– Ai nevoie de timp, zise în cele din urmă. Ai idee cam de cât timp ar fi vorba?

Respiraţia ei se înteţi din nou.

– Acum mi se pare că deja am aşteptat prea mult. Dar... râse uşor când îl văzu schiţând un zâmbet. Nu ştiu ce să-ţi spun. Decât că tu o să fii primul care află.

– Poate că reuşim să mai scurtăm aşteptarea, şopti el, lipindu-şi buzele de ale ei.

Hotărâtă să-şi păstreze concentrarea, Cybil ţinu ochii deschişi. Dar vedea în ceaţă.

– Da, cred că s-ar putea.

– Hai să aşteptăm o săptămână, propuse el.

O sărută din ce în ce mai intens, simţind cum se pierdea în braţele lui.

Când se dădu înapoi, Cybil îi puse mâna pe piept.

– Două săptămâni. Mi-a plăcut mereu ideea de două săptămâni, ţie nu? Hai să încercăm!

Ultimul lucru pe care se aştepta să-l facă în acel moment era să râdă.

– Propun să ne mai gândim.

– Da, ai dreptate. Aşa e cel mai bine. Când Preston se întoarse să-şi ia berea, Cybil arătă vag spre frigider şi îngăimă: Ei bine, am toată această...

– Mâncare? completă el, încântat s-o vadă atât de agitată.

– Da, mâncare. Am cumpărat multă mâncare. Mă gândeam să pregătesc ceva...

– De mâncare?

– Exact. De mâncare. Nu-mi mai venea cuvântul în minte. O să pregătesc ceva de mâncare. Trase adânc aer în piept. Vrei să rămâi la masă?

Sorbi din bere, sprijinindu-se de blatul de bucătărie.

– Pot să mă uit la tine în timp ce gătești?

– Sigur. Poți să te așezi acolo și să tai niște legume.

– Bine. Preston luă un scaun să se așeze la masă. Gătești des?

– Da, îmi place să gătesc. E ca o aventură, toate ingredientele, focul, coordonarea, amestecul de mirosuri, texturi și gusturi.

– Și... se întâmplă să gătești dezbrăcată?

Cybil, care tocmai mirosea un ardei roșu, încremeni, după care începu să chicotească.

– McQuinn, ai făcut o glumă, exclamă ea strângându-l ușor de mână. Sunt foarte mândră de tine.

– Nu era o glumă. Întrebam la modul cel mai serios.

Când se aplecă să-i cuprindă fața și să-l sărute apăsat, Preston se gândi că în viața lui nu mai afișase un asemenea zâmbet tâmp.

– Deci?

– Nu atunci când gătesc pui. Ceea ce fac acum.

– E în regulă. Am o imaginație bogată.

Râse din nou; apoi, observându-i privirea cu subînțeles, tuși.

– Cred că o să beau niște vin. Vrei? Când Preston ridică paharul aproape plin cu bere, înțelese că nu era cazul. Scoase din frigider o sticlă de vin alb, după care se întoarse spre el chicotind: Termină!

– Dar ce fac?

– Mă faci să mă simt dezbrăcată. Du-te să pui niște muzică, îi ceru ea, făcându-i semn spre living. Deschide fereastra, e foarte cald. Lasă-mă puțin să-mi fac ordine în gândurile astea păcătoase ca să vorbim despre altceva.

– Nu cred că ai probleme în a găsi subiecte de discuție.

– Dacă spui asta ca să te amuzi pe seama mea, nu mă deranjează. Sunt maestră în arta conversației.

– Așa se spune mai nou la pălăvrăgeală?

– Dar știu că ești numai lapte și miere în seara asta, nu-i așa?

– Probabil că e de vină compania, șopti el. În timp ce se uita printre CD-urile ei, remarcă: Ai gusturi bunicele.

– Te așteptai la altceva din partea mea?

– Nu mă așteptam la Fats Waller, Aretha, B.B. King. Bine, văd că ai și ceva muzică săltăreață.

– Care-i problema cu muzica săltăreață?

În replică, el ridică un CD cu *The Partridge Family's Greatest Hits.*

– Atâta am avut de spus.

– Dacă vrei să știi, e cadou de la un prieten drag. În plus, e un clasic.

– Un clasic pentru ce?

– În mod evident nu știi să apreciezi o muzică nostalgică. Precis nu ai observat critica socială formulată de David Cassidy în *I Think I Love You,* nici motivația sexuală disperată care impregnează piesa *Doesn't Somebody Want To Be Wanted.* Dar îmi face plăcere să dezbatem împreună problema.

– Pun pariu că știi și versurile.

Cu maxilarele încleștate ca să nu râdă, Cybil începu să spele legumele.

– Normal. Pentru o scurtă perioadă mirifică din tinerețea mea, am făcut parte dintr-o trupă.

– Sigur, zise el optând totuși pentru B.B. King.

– Eram la voce și chitară ritmică. Trupa se chema The Turbos, îl informă ea zâmbind. Lui Jesse – chitaristul principal – îi plăceau mașinile.

– Deci cânți la chitară.

– Da. De fapt, cântam. O chitară Fender roșie, pe care cred că a păstrat-o mama în camera mea – la un loc

cu ghetele de cățărare, trusa de chimie, schițele din perioada în care voiam să mă fac designer de modă și cărțile despre creșterea animalelor pe care m-am apucat să le adun înainte să-mi dau seama că meseria de veterinar presupunea să și eutanasiez animalele, nu doar să mă joc cu ele. Puse un tocător pe blat și alese cuțitul potrivit din sertar, apoi adăugă: Eram în căutare de aventură.

Fascinantă, se gândi el. Femeia era absolut fascinantă.

– Chitara Fender și ghetele de cățărare erau și ele aventuri?

– Nu reușeam să mă hotărăsc pe ce drum s-o apuc. Orice activitate pe care o încercam era foarte distractivă la început, însă după aceea implica o muncă susținută. Știi să tai ardei?

– Nu. Și ceea ce faci acum nu ți se pare că e tot un fel de muncă?

Oftă și începu să taie singură ardeii.

– Ba da, e chiar multă muncă. Dar e și distractiv. Ție nu-ți face plăcere să scrii?

– Rareori.

– Și atunci de ce o faci?

– Nu pot să fac altceva. Am căutat, și e tot ce pot.

Cybil încuviință din cap și se apucă de tăiat ciupercile.

– Mama e la fel ca tine. Toată viața și-a dorit să picteze. Uneori, mă uit la ea cum lucrează și văd cât îi este de greu să-și exprime viziunea și să transpună pe pânză tot ceea ce vrea să comunice. Dar după ce a terminat, când totul e exact așa cum trebuie, radiază de fericire. Într-o anumită măsură, cred că de fiecare dată e surprinsă să vadă de ce e în stare. Așa ți se întâmplă și ție, nu?

O apucă de mână înainte să dea înapoi.

– Dacă tu mă înțelegi perfect, nu se poate spune același lucru despre mine. Și probabil ca am să te mai rănesc până o să ajung să te înțeleg la rândul meu.

– Sunt foarte simplu de înțeles.

– Nu e adevărat. Am avut impresia asta, dar era greşită. Eşti un labirint, Cybil. Cu o mulţime de cotituri şi unghiuri neaşteptate.

Un zâmbet cald apăru pe chipul ei.

– Este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Nu sunt un bărbat drăguţ. Ar trebui să mă dai afară în şuturi, să închizi uşa în urma mea şi să n-o mai deschizi.

– Sunt o fată isteaţă, mi-am dat deja seama de asta. Şi totuşi... Îl mângâie cu blândeţe pe obraz. Se pare că eşti noua mea aventură.

– Până distracţia o să fie înlocuită de muncă?

Avea o privire atât de serioasă, îşi zise ea. Era pregătit să creadă ce era mai rău.

– McQuinn, deja e mult de muncă cu tine. Pe deasupra, încă eşti în bucătăria mea. Îi zâmbi din nou. Ştii cum să tai morcovii pe lung?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Atunci stai cu ochii pe mine şi învaţă. Data viitoare va trebui să pui şi tu osul la treabă. Curăţă un morcov din câteva mişcări rapide, pricepute, după care îi aruncă o privire jucăuşă. Mai sunt dezbrăcată?

– Vrei să fii?

Cybil râse şi îşi luă paharul de vin.

Durează mult să găteşti o simplă cină când eşti distrasă de conversaţie, de priviri pline de dorinţă, de atingeri seducătoare.

Durează mult să mănânci o simplă cină când te îndrăgosteşti încet, dar sigur de bărbatul din faţa ta.

Recunoştea toate semnele – bătăile neregulate ale inimii, focul pasiunii care-i curgea prin vene. Iar când acestor semne li se asociau suspine şi zâmbete visătoare, dragostea era chiar după colţ.

Se întreba ce o aştepta acolo.

Durează mult să spui noapte bună când împărtăşeşti sărutări pătimaşe pe holul întunecat.

Și durează și mai mult să adormi când îți simți trupul tremurând și mintea plină de visuri.

Când îi auzi saxofonul, undeva departe, zâmbi și lăsă acele note să o adoarmă.

capitolul 6

Cu părul încă ud de la dușul de dimineață, Preston stătea așezat la masa din bucătărie pe unul dintre scaunele lui Cybil, pe care aceasta insistase să i-l dea. Citea ziarul în timp ce mânca cereale cu lapte rece și bananele pe care tot Cybil i le dăduse după ce aruncase o privire prin dulapurile lui. Chiar și un tip cu neîndemânarea lui catastrofală ar fi fost în stare să verse niște lapte peste cereale și să decojească o banană, îi spusese ea.

Preston hotărâse să nu o ia personal, cu toate că nu se credea chiar atât de neîndemânatic în bucătărie pe cât insinua ea. În definitiv, se dovedise capabil să încropească o salată, în timp ce ea gătise două cotlete de porc delicioase.

Oare cum reușise să supraviețuiască până atunci doar cu sendvișuri încropite la repezeală, când pe același palier locuia o bucătăreasă desăvârșită? se întrebă el.

Nu părea să o deranjeze faptul că nu mai ieșiseră în oraș de la acea primă cină la care îl invitase. Totuși, Preston își imagina că avea să se satură să gătească în fiecare seară; în momentul acela, avea să fie mai mult decât fericit să o scoată la restaurant.

În general, oamenii încep să își dorească o schimbare când se instalează rutina, iar ei își creaseră deja un fel de rutină. Pe timpul zilei stăteau fiecare la casa lui, cu excepția cazurilor când Cybil îl convinsese să iasă în oraș. La piață, la o plimbare, să cumpere o lampă.

Se încruntă la lampa de bronz în formă de broască magică, cu abajur triunghiular. Tot nu era sigur cum îl lămurise să ia așa ceva, după cum îl făcuse să cumpere de la doamna Wolinsky un fotoliu vechi de care aceasta

voia să scape. Şi pe bună dreptate. Cine naiba ar fi vrut să-şi decoreze livingul cu un fotoliu în carouri verzi şi galbene?

După toate aparenţele, chiar el. Ca să fie cinstit, fotoliul era extrem de confortabil, chiar dacă arăta oribil. Bineînţeles, dacă ai o lampă şi un fotoliu, ai nevoie şi de o masă. Optase pentru un Chippendale care avea nevoie disperată de recondiţionare, motiv pentru care era un adevărat chilipir, după cum îi explicase Cybil. Din întâmplare, ea avea un prieten care recondiţiona mobilier vechi, deci problema era rezolvată.

Tot din întâmplare avea şi o prietenă florăreasă, motiv pentru care o vază cu margarete trona pe blatul de la bucătărie al lui Preston.

Un alt prieten – era convins că Cybil avea o adevărată armată în spatele ei – picta scene newyorkeze pe care le vindea pe stradă. Nu-i aşa că i-ar fi prins bine câteva tablouri ca să înveselească pereţii?

Îi explicase că nu voia să înveselească nimic, dar trei acuarele originale, destul de reuşite, îi decorau acum livingul.

Deja începuse să bată apropouri şi despre un covor.

Nu ştia cum reuşea să-l convingă de fiecare dată, se gândi el clătinând din cap. Continua să vorbească până scoteai portofelul sau întindeai mâna. În rest, îşi vedea fiecare de treaba lui.

Cu excepţia după-amiezii de sâmbătă, când dăduse năvală în apartamentul lui cu găleţi, mopuri, mături şi Dumnezeu ştie cu câte şi mai câte. Dacă avea de gând să locuiască acolo, îi spusese ea, măcar să fie curat. Cum necum, ajunsese să petreacă trei ore curăţând podelele şi ştergând praful în loc să lucreze la piesa de teatru.

Totuşi, aproape că o ademenise în patul lui. Fusese foarte aproape, îşi aminti el, când rămăsese şocată şi mută de uimire la vederea dormitorului său.

Reuşise să-şi găsească vocea destul de repede şi se apucase să-i facă morală. Dacă nu avea nici un fel de respect pentru spaţiul de dormit, măcar să se îngrijească

de spațiul de lucru, în condițiile în care păreau să fie unul și același. De ce naiba ținea draperiile trase? Îi plăcea să trăiască într-o peșteră? Și nu spăla rufele din motive religioase?

O apucase înainte să aibă timp să reacționeze și îi închisese gura într-un mod foarte plăcut. Dacă nu s-ar fi împiedicat de un mic munte de rufe murdare în drumul lor spre pat, se îndoia că și-ar fi petrecut după-amiaza la curățătorie.

Totuși, erau și avantaje, se gândi el. Putea să aprecieze un spațiu curat, chiar dacă rareori i se întâmpla să observe dezordinea. Îi plăcea să se arunce într-un pat cu cearșafuri curate – deși ar fi preferat să se arunce în pat cu Cybil. Și nu e ușor să te plângi când deschizi dulapul de la bucătărie și chiar găsești ceva de mâncare.

Chiar și frustrarea sexuală avea un efect favorabil, căci îl ajuta să-și canalizeze energia în scris. Piesa luase o nouă întorsătură, concentrându-se mai mult pe un personaj feminin cu un entuziasm naiv și debordant. O femeie plină de energie și optimism. O femeie care fusese sedusă și rănită de un bărbat cu care nu avea nimic în comun. Un bărbat care nu se putuse abține să nu ia tot ce era mai bun din sufletul ei și să o distrugă. Era conștient de asemănarea dintre realitate și universul pe care îl construise el însuși, dar refuza să se gândească la asta.

Își bău cafeaua, notându-și în minte să o întrebe pe Cybil de ce a lui avea mereu un gust de apă clocită, și întoarse pagina ziarului la secțiunea de benzi desenate ca să vadă ce se mai întâmplase cu Emily.

O citi în fugă, se încruntă, după care se întoarse la prima casetă și o luă de la capăt.

Cybil era deja la birou, cu geamul deschis, dornică să se bucure de vânticelul cald și de zumzetul străzii.

După ce își măsură și pregăti foaia de hârtie, puse rigla în dulapul cu ustensile pe care îl concepuse astfel încât să răspundă cât mai bine nevoilor sale. Își înclină

capul, uitându-se la prima casetă. Era de două ori mai mare decât spațiul care îi era alocat în ziar, în episodul programat peste două săptămâni. Deja avea totul pregătit în minte – împrejurările, povestea și poanta care avea să le ofere cititorilor ei doza de divertisment la cafeaua de dimineață.

Fermecătorul Domn Misterios, care purta acum numele de Quinn, stătea ascuns în peștera lui slab luminată, lucrând la Marele Roman American. Quinn cel sexy, arțăgos și irezistibil era atât de concentrat în micul lui univers, încât nu observă că Emily era cocoțată pe scara de incendiu și îl urmărea printr-o mică deschizătură a draperiilor veșnic trase, încercând cu disperare să-i citească piesa cu un binoclu.

Amuzată, deoarece știa că întrebările cu care îl tot agasa pe Preston în legătură cu activitatea lui literară erau pur și simplu o versiune mai civilizată a voaierismului personajului său, începu să-l schițeze pe marele scriitor.

Îi exageră la maximum atât părțile bune, cât și pe cele mai puțin bune. Trupul înalt, bine lucrat, înfățișarea neprietenoasă, ochii reci. Nepolitețea, umorul și veșnica uimire la adresa lumii în care trăia Emily.

„Sărmanul, habar n-are ce să facă cu ea", își zise Cybil chicotind.

Când auzi soneria de la ușă, duse creionul la ureche, crezând că Jody își uitase cheia. Pe drum se opri să-și umple cana cu cafea.

– Numai puțin. Vin imediat.

În clipa în care deschise ușa simți că i se înmuiau picioarele. Avea părul jilav și era la bustul gol, desculț, purtând doar blugii decolorați. Doamne, Dumnezeule, ce pectorali, se gândi, abia stăpânindu-se să nu-și muște buzele.

Chipul lui era fermecător de serios și sobru.

– Bună, reuși ea să spună pe un ton relaxat, în timp ce își imagina că îl mușca de gât. Ai rămas fără săpun la duș? Vrei să-ți dau eu?

– Poftim? Nu. Uitase că era pe jumătate dezbrăcat. Vreau să te întreb despre asta, spuse el arătându-i ziarul.

– Sigur, intră. Așa era cel mai sigur, își zise Cybil. Gândul că Jody urma să sosească din clipă-n clipă o împiedica să sară pe el. Ia-ți o cană de cafea și hai la etaj! Lucrez, m-a lovit inspirația.

– Nu am vrut să te întrerup, dar...

– Nu face nimic, strigă ea veselă în timp ce urca scările. Am și brioșe cu scorțișoară dacă vrei.

– Nu.

„La naiba", se gândi el. Până la urmă, își puse o cană de cafea și luă o brioșă. Nu urcase niciodată la etaj, pentru că nu o mai vizitase în timp ce lucra. Aruncă pe furiș o privire în dormitor, observând patul mare, cu lenjerie bleu, muntele de pernuțe în culori vesele, tăblia de metal unde visa să-i lege mâinile atunci când avea să-i facă tot ce îi trecea prin minte.

În apartament mirosea a ea, proaspăt, feminin, cu note seducătoare de vanilie.

Avea un bol cu petale de trandafir și o carte pe noptieră, iar la fereastră se zărea un sfeșnic cu lumânări.

– Ai găsit ce-ți trebuia? îl întrebă ea, trezindu-l din reverie și făcându-l să se grăbească spre biroul ei.

– Uite ce e, Cybil... Dumnezeule, cum poți să lucrezi în haosul ăsta?

Cybil de-abia dacă ridică privirea.

– Care haos? A, da. Continua să schițeze, folosind un nou creion pentru că uitase de cel pus după ureche. Este un fel de muzică de fundal. De mult nu-l mai bag în seamă.

Camera era organizată eficient și creativ, cu rafturi pe care stăteau frumos ordonate materialele de lucru și diverse fleacuri drăguțe. Recunoscu opera artistului stradal într-unul dintre tablourile de pe perete și geniul mamei ei în alte două.

Văzu într-un colț o sculptură complexă și fascinantă din metal, un buchețel de violete aranjate într-o

călimară de cerneală, iar lângă perete, un divan confortabil, ticsit cu o mulțime de perne.

Aplecată peste planșeta mare, așezată turcește, cu unghiile de la picioare pictate în roz, cu un creion după ureche și un cercel rotund de aur în cealaltă, Cybil nu părea la fel de eficientă, ci împrăștiată și sexy.

Curios, se apropie de ea și îi privi pe ascuns desenele. Un gest pe care dacă ar fi îndrăznit cineva să i-l facă lui, nu ar mai fi trăit să-l regrete.

– Pentru ce sunt liniile astea albastre?

– Măsurători, perspective. Trebuie să știi un pic de matematică înainte să te apuci de treabă. Pentru ziar lucrez în cinci casete, îi explică ea fără a se opri din desenat. Trebuie să aranjez hârtia așa, să mă gândesc la o temă, la replici, la poantă, astfel încât episodul să curgă logic de la început până la sfârșit în cele cinci casete interconectate. Mulțumită de rezultat, trecu la următoarea secțiune. Mai întâi fac schița în creion, să văd cam cum ar arăta, pun povestea pe hârtie și apoi văd unde trebuie să mai insist. Mai adaug unele detalii, după care încep să desenez în cerneală.

– Asta se presupune că sunt eu? întrebă el încruntat.

– Hmm. Trage-ți un scaun, îmi iei lumina.

– Și ce face fata asta acolo? Ignorându-i sugestia, arată cu degetul spre a doua casetă. Mă spionează. Tu mă spionezi?

– Nu fi ridicol! Tu nici măcar n-ai o scară de incendiu la dormitor.

Cybil se uită în oglindă, făcând câteva grimase care-l uimiră pe Preston, după care începu să lucreze la cea de-a treia secțiune.

– Și asta? se interesă el, bătând-o ușor cu ziarul pe umăr.

– Ce? Doamne, ce bine miroși! Ce săpun folosești?

– De ce? Acuma vrei să-l desenezi pe tipul ăsta la duș? Când văzu pe chipul ei că ar fi luat în considerare și această variantă, Preston se enervă. Nu, totul are o limită. Am fost oarecum flatat când ai început să mă parodiezi

în schițele tale, dar... Se opri când auzi ușa de la intrare deschizându-se. Cine e?

– Probabil Jody și Charlie. Și zici că-ți place noul tip? Lăsă creionul jos și îi zâmbi. Chiar mă întrebam ce părere ai, pentru că nu ai făcut nici un comentariu până acum. Știi, unii oameni nici măcar nu-și dau seama că i-am folosit drept modele. Presupun că nu se cunosc atât de bine, dar m-am gândit că tu ai să te recunoști dacă citești ziarul. Salut, Jody. Iar el e Charlie.

Nu era ușor, nici măcar pentru o femeie căsătorită, să nu rămână cu gura căscată când se trezea nas în nas cu un bărbat bine făcut, la bustul gol.

– Bună... Vă deranjăm?

– Nu, Preston a venit să mă întrebe câte ceva despre episodul de astăzi.

– Îmi place la nebunie de noul tip. Emily e înnebunită după el. De-abia aștept să văd ce se va întâmpla în continuare. Jody începu să râdă când Charlie scoase un „Tata!", arătând spre Preston.

– Așa îi zice fiecărui bărbat pe care îl întâlnește. „Tata." Lui Chuck nu prea îi convine, dar Charlie e un bărbățel în toată puterea cuvântului.

– Sigur. Preston mângâie absent căpșorul rotund. Vreau doar să mă lămurești, continuă el, întorcându-se către Cybil.

– Tata! strigă Charlie din nou, cu brațele întinse către Preston.

– Cât de mult te inspiri din realitate?

Fără să se gândească, Preston luă bebelușul în brațe și începu să-l legene ușor. Cybil simți că se topea.

– Îți plac copiii.

– Nu, îi arunc pe geam de la etajul trei de fiecare dată când am ocazia, spuse el nerăbdător. Cum Jody scoase un țipăt de spaimă, simți nevoia să adauge: Stai liniștită, nu-i fac nimic. Mă interesează să mă lămurești cu treaba asta.

Cu bebelușul în brațe, îi aruncă ziarul pe birou.

– A, secțiunea cu „fără termen de comparație". Asta e numai partea întâi. Mâine apare și partea a doua. Eu cred că e reușită.

– Eu și Chuck ne-am amuzat copios când am citit ziarul de dimineață, interveni Jody, liniștită să-l vadă pe Preston legănând absent copilul adormit.

– Fetele astea două...

– Emily și Cari.

– Da, știu și eu cine sunt, mormăi Preston, uitându-se supărat la Cybil și Jody. Discută – la naiba, îi dau notă – lui Quinn pentru felul în care a sărutat-o pe Emily acum câteva zile.

– Serios, lui Chuck i s-a părut amuzant? își întrebă Cybil prietena. Chiar eram curioasă dacă bărbații se prind de glumă, sau e numai pentru femei.

– O, da, s-a prăpădit de râs.

– Mă scuzați că vă întrerup. Reușind cu greu să-și stăpânească iritarea, Preston ridică mâna. Vreau să știu dacă voi două chiar stați și vă dezbateți experiențele sexuale, notându-le pe o scară de la unu la zece, înainte să râdă și publicul american pe seama mea la cerealele de dimineață.

– Dacă stăm și dezbatem problema? Cu ochi mari și inocenți, Cybil se uită la Preston. Serios, McQuinn, e o bandă desenată. Exagerezi.

– Deci toată treaba asta cu sistemul de notare este doar pentru ziar?

– Normal. Tu ce credeai?

Îi studie atent expresia feței.

– Bine, pentru că nu aș vrea să cred că, atunci când o să reușesc odată și odată să te bag în patul meu, am să citesc despre performanțele mele în episodul de a doua zi.

– Vai de mine, icni Jody roșie în obraji. Ar fi momentul să-l duc pe Charlie să facă nani. Îl luă ușor din brațele lui Preston și se grăbi să iasă din birou.

– McQuinn, am impresia că acel eveniment ar merita să fie descris pe toate paginile ediției de duminică, îi spuse Cybil când rămaseră singuri.

– Asta e o amenințare sau o glumă?

Când Cybil începu să râdă, o trase din scaun și îi opri respirația cu un sărut pătimaș.

– Spune-i prietenei tale să plece și ai să vezi.

– Nu, nu o las să plece. Numai gândul că va fi aici m-a oprit să nu te mușc de gât din secunda în care ai intrat în casă.

– Vrei să mă înnebunești?

– Nu chiar. E mai mult un efect advers. Simțind că inima îi bătea gata să-i sară din piept, Cybil zise: Trebuie să pleci. Am găsit în sfârșit inspirația de care aveam nevoie ca să lucrez. Tu.

– Când ai să povestești despre asta, și sunt sigur că o s-o faci, ai grijă să fii precisă, mârâi el mușcându-i erotic buza de jos. În drum spre ușă, se opri s-o privească o ultimă dată. Încă sub șocul sărutului, Cybil tremura din toate încheieturile. Fără termen de comparație? mai spuse, înțelegând abia acum că expresia nu era doar amuzantă, ci și măgulitoare.

Amuzat de aerul ei năucit, coborî la parter cu un rânjet larg pe chip.

– Pot să intru? șopti Jody, băgând capul pe ușă.

– Doamne, Jody, ce mă fac? Emoționată, Cybil duse cel de-al doilea creion după ureche, ceea ce o făcu să-l scape pe primul. Îmi făcusem un plan. Serios, ce e așa de rău dacă te arunci în ceea ce promite a fi o aventură arzătoare cu un tip incredibil de chipeș și interesant?

– Stai să mă gândesc! Ridicând un deget, Jody dădu năvală în cameră și luă cafeaua de care Preston nici măcar nu se atinsese. Gata, știu. Nimic. Răspunsul la această întrebare este nimic.

– Și dacă ești puțin îndrăgostită de el, asta e și mai bine, nu?

– Absolut. Altfel e amuzant, dar ca și cum ai mânca prea multă ciocolată într-un timp scurt. Îți place pe moment, dar apoi ți-e puțin greață și te simți vinovată.

– Dar dacă te-ai aruncat cu capul înainte? Ce te faci când ai depășit limita?

– Ai depășit limita? întrebă Jody lăsând încet cafeaua pe masă.

– Da, chiar acum.

– Scumpo, murmură Jody îmbrățișând-o drăgăstos. E în regulă. Avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

– Știu, dar am crezut că o să se întâmple mai târziu, nu mai devreme.

– Te cred.

– N-o să vrea să mă îndrăgostesc de el. O să ajung să-l enervez. Cybil trase adânc aer în piept, suspinând la pieptul prietenei sale. Nici eu nu sunt prea încântată de idee, dar am să mă obișnuiesc.

– Sigur că da. Bietul Frank! Jody o bătu ușor pe umăr, după care se retrase ca s-o privească în ochi. Nu avea nici o șansă, nu?

– Îmi pare rău.

– Asta e. Ce ai de gând să faci?

– Habar n-am. Cred că o să mă feresc de el.

– Numai pămpălăii fac asta.

– Da. Pămpălăii. Și dacă mă prefac că plec o perioadă?

– Numai tâmpiții fac asta.

Cybil oftă.

– Și dacă mergem la cumpărături?

– Așa te vreau. Jody se îndreptă grăbită spre ușă. Mă duc s-o rog pe doamna Wolinsky să aibă grijă de Charlie, și apoi rezolvăm noi problema ca niște femei adevărate.

Își cumpără o rochie nouă. O frumusețe de rochie neagră de mătase, care o făcu pe Jody să-și dea ochii peste cap.

– Nu-i lași nici o șansă!

Cumpără şi o pereche nouă de pantofi. Tocurile cui, foarte înalte, i-ar fi putut fi de folos ca să scoată ochii cuiva.

Mai cumpără şi lenjerie intimă. Genul de lenjerie pe care o poartă o femeie când vrea să fie devorată de un bărbat. Îşi imagină palmele mari şi degetele lungi ale lui Preston dându-i jos dresurile fine.

Mai avea de luat nişte flori, lumânări şi vin, ingrediente obligatorii pentru o cină menită să trezească simţurile.

Când ajunse acasă, ştiind că avea nevoie de concentrare maximă pentru ca pregătirile să-i iasă perfect, îi scrise un bileţel lui Preston şi îl lipi pe uşă, după care se închise în apartament.

Aranjă crinii şi trandafirii înmiresmaţi în vaze pe care le aşeză pe masă, pe comodă şi pe pervazul ferestrei din dormitor, apoi dispuse lumânările parfumate, mici şi albe, prin toată încăperea. Înainte de a se apuca de lucru aprinse câteva ca să umple camera de o mireasmă dulce, îndemnând la visare.

Despachetă două pahare înalte de vin şi le aşeză pe masa joasă, în faţa scaunului din împletituri de răchită. Îşi aminti să pună vinul la frigider.

Se uită lung la pat. Oare intenţiile ei erau prea evidente dacă dădea la o parte cuvertura şi cearşafurile? Începu să râdă. La ce bun să facă lucrurile pe jumătate?

După ce cuprinse cu privirea întreaga cameră şi hotărî că toate erau la locul lor, coborî în bucătărie să înceapă să gătească cina.

Ascultă ţinându-şi răsuflarea, în speranţa că Preston îi ţinea companie de la distanţă cu muzica lui, dar nu se auzea nici un sunet din apartamentul vecin.

După lungi deliberări în faţa raftului de CD-uri, alese melodiile pe care le considera adecvate.

Mulţumită, se duse iarăşi în dormitor. Îşi întinse noua rochie pe pat şi aranjă alături sutienul de dantelă şi jartiera provocatoare, încercând să-şi imagineze cum avea să se simtă purtându-le.

Puternică, decise ea. Seducătoare și sigură pe sine.

Incapabilă să mai îndure dorința care-i mistuia sufletul, merse să-și pregătească o baie fierbinte cu spumă.

Își turnă un pahar de vin și mai aprinse câteva lumânări ca să intre în atmosferă înainte de a se strecura în cadă. Cu ochii închiși, își imagină mâinile lui Preston atingându-i corpul, în locul bulelor de săpun.

O oră mai târziu, pe când ea își răsfăța fiecare centimetru al corpului cu cremă, plimbându-și degetele încet ca să se asigure că avea să-l încânte cu o piele catifelată și frumos mirositoare, Preston găsi biletul pe ușă:

McQuinn, am ceva planuri. Ne vedem mai târziu. Cybil.

Planuri? Planuri? Ea avea planuri în timp ce el stătuse ca pe ace toată ziua? Citi din nou biletul, furios pe amândoi. Nu mai suporta ideea că aveau să-și petreacă o nouă seară stupidă împreună.

Pentru numele lui Dumnezeu, îi mai cumpărase și flori. Nu mai cumpărase flori pentru o femeie de când cu...

Mototoli bilețelul în palmă. La ce altceva s-ar fi putut aștepta? Femeile aveau întotdeauna planuri. Știa asta, acceptase acest adevăr, și dacă își permisese să uite acest mic detaliu cu Cybil, era numai vina lui.

„Ne vedem mai târziu?"

Până la urmă, se dovedea maestră în arta jocurilor. Dar nu era obligat să-i facă pe plac.

Intră nervos în apartament și aruncă crinii pe blatul de la bucătărie, crinii aceia care îi amintiseră de ea, dintr-un motiv sau altul. Aruncă biletul, își luă saxofonul și plecă hotărât să-și descarce nervii la Delta.

La șapte și jumătate fix, Cybil scoase din cuptor ciupercile umplute la care trudise atâta. Masa era pregătită, cu multe lumânări și flori frumos aranjate. O salată delicioasă de avocado și roșii stătea la frigider, lângă sticla de vin.

După ce savurau aperitivul și felul principal, intenționa să-l dea gata cu clătitele cu fructe de mare.

Dacă totul decurgea conform planului, urmau să mănânce la desert șampanie rece și căpșune cu frișcă. În pat.

– Bravo, Cybil!

Își dădu șorțul jos și se duse la oglindă să se admire. Încălță pantofii cu toc, se mai dădu cu puțin parfum și zâmbi reflexiei din oglindă.

– Pe el.

Traversă coridorul, sună la ușă și așteptă cu sufletul la gură. Agitată, sună din nou.

– Cum adică nu ești acasă? Cum ai putut să faci asta? Nu ai citit biletul? Ba sigur că l-ai citit, că nu mai e pe ușă. Nu ți-am spus foarte clar că ne vedem mai târziu?

Nervoasă, bătu în ușă. Apoi făcu un pas în spate.

– Am spus că am planuri. Doamne, tu chiar n-ai înțeles, nu? Ești chiar bătut în cap! *Tu* ești planul meu. Fir-ar să fie!

Fugi înapoi în casă și își luă cheia. Dându-și seama că nu avea unde să o pună, o vârî în sutien ca să nu mai piardă timpul cu căutarea unei poșete.

În mai puțin de treizeci de secunde alerga pe scări, aproape să-și rupă gâtul.

– Probleme cu iubita, dulceață?

Preston profită de întreruperea Deltei ca să ia o gură de apă.

– N-am iubită. N-am probleme.

– Preston, te cunosc, zise ea mângâindu-i obrazul. De o săptămână încoace vii aici târziu, noapte de noapte, și cânți ca un bărbat care nu-și poate lua gândul de la femeia lui. Un bărbat care e fericit cu femeia lui. În seara asta vii devreme și cânți ca un bărbat care are probleme cu iubita. Te-ai certat cu fetișcana aia?

– Nu. Avem amândoi alte planuri.

– În continuare te ține la distanță? Unele femei sunt mai romantice decât altele.

– Nu are nici o legătură.

– Poate că asta e problema, spuse ea îmbrățișându-l. I-ai cumpărat vreodată flori? I-ai spus că are ochi frumoși?

– Nu. La naiba, chiar îi cumpărase flori, dar ea nu se obosise să mai stea prin zonă cât să le primească. Vreau sex, nu s-o curtez.

– Scumpule, dacă vrei să ai o femeie ca ea trebuie să fii pregătit să le faci pe amândouă.

– Tocmai din cauza asta mi-e mai bine singur decât cu o femeie ca ea. Vreau ceva simplu. Luă saxofonul și îi aruncă o privire cu subînțeles. Mă lași să cânt sau vrei să-mi dai și alte sfaturi despre viața mea amoroasă?

Delta dădu din cap și îl lăsă să treacă.

– Când o să ai o viață amoroasă, *chéri*, o să-ți dau și sfaturi.

Începu să cânte, lăsându-se în voia muzicii care-i trecea prin minte, prin sânge.

Notele curgeau, pluteau prin aer, ca niște suspine.

În acel moment, Cybil intră pe ușă.

Ochii ei plini de secrete îi întâlniră privirea printr-o cortină de fum, iar felul în care îi zâmbi când se așeză pe scaun îl făcu să se cutremure. Cybil își linse buzele și își plimbă degetele pe piept, pe gât. Din nou și din nou.

O privi cum își trecu un picior peste celălalt, cu mișcări atât de lente și de grațioase, încât erau cu siguranță studiate. Cu un braț odihnindu-se provocator pe spătar, își plimba degetele de la glezne la genunchi, apoi la șolduri.

La ultimele note, își umezi buzele acelea roșii cu vârful limbii, apoi, fără să-și ia ochii de la el, se ridică alene. Își duse mâna la șold, se întoarse pe tocurile acelea sexy și se îndreptă spre ieșire. Îi aruncă o privire seducătoare după umăr, ca o invitație, după care ieși pe ușă.

Înjurăturile care ieșiră din gura lui când lăsă saxofonul la o parte erau ca o eliberare.

– Te duci după ea, prietene?

Preston se aplecă să-și pună saxofonul în cutie.

– Am eu față de prost, André?

– Nu. André îi zâmbi, continuând să cânte. Chiar deloc.

capitolul 7

O găsi așteptându-l în fața barului, la lumina albă a unui felinar, cu o mână pe șold, cu capul înclinat și buzele arcuite într-un zâmbet subțire. Îl duse cu gândul la o fotografie artistică perfect încadrată pentru o revistă de prima clasă.

Sex în alb și negru.

Se îndreptă spre ea, admirând-o cu fiecare pas. Părul coafat lejer, de culoarea whisky-ului, îi punea în valoare trăsăturile. Rochia neagră și scurtă i se mula pe trupul zvelt.

Nici o bijuterie care să distragă atenția. Tocuri înalte, gândite să scoată în evidență picioarele lungi. Singurele pete de culoare erau verdele ochilor mari, încadrați de gene lungi, și rujul roșu care îi accentua buzele. Buze care, observă el, erau arcuite într-un zâmbet de satisfacție tipic feminin.

Era la trei pași de Cybil când parfumul ei îl prinse în mreje, ghidându-l până la destinație.

– Bună, vecine.

Vorbele ei îi trimiseră fiori reci pe șira spinării. Clătinând din cap, ridică o sprânceană.

– Schimbare de planuri... vecină?

– Sper că nu. Își plimbă mâinile pe umerii lui, pe după gât, apoi se lipi de el, stârnindu-i un nou val de fiori reci ca gheața, și spuse cu un hohot de râs: Tu erai planul meu, fraiere!

O privi intens, făcând-o să se întrebe dacă era încântat de anunț sau jignit de modul în care i se adresase.

– Chiar așa?

– McQuinn. Își aplecă capul, apropiindu-și gura de al lui. Apoi, privindu-l adânc în ochi, își linse buzele. Nu ți-am spus că ai să fii primul care află?

– Ba da. O prinse de ceafă, ținându-i buzele roșii seducător de aproape de ale lui. Cât de repede poți să mergi pe tocurile alea?

Râse din nou, emoționată.

– Nu prea repede. Dar avem toată noaptea la dispoziție, nu?

– S-ar putea chiar să dureze mai mult de atât. Se dădu înapoi și, după câteva secunde, îi întinse mâna. De unde ai luat arma asta mortală? Rochia, adăugă el când îi văzu privirea confuză.

– A, vechitura asta? Acum, râsul ei era cald și destins. Am cumpărat-o astăzi, pentru tine. Mai devreme, când m-am îmbrăcat cu ea, îmi imaginam cum va fi când mă vei ajuta s-o dau jos.

– Am impresia că ai exersat, spuse el când își recăpătă glasul. Pentru că ești foarte pricepută.

– De fapt, improvizez pe parcurs.

– Nu te opri din cauza mea.

Era minunat că o seară răcoroasă de aprilie putea deodată să pară la fel de arzătoare ca o vară la tropice, se gândi ea.

– Îmi pare rău că nu am fost mai clară în bilet. Aveam mintea plină de gânduri. Se întoarse spre el, încântată că pantofii cu toc o ajutau să ajungă la buzele lui. Gânduri cu tine. Ar trebui să fii flatat.

– De fapt, pe moment m-am enervat, recunoscu el.

– Sper că nu te deranjează dacă îți spun că mă simt măgulită. Când am sunat la ușa ta și nu ai răspuns, am avut aceeași reacție. Am petrecut mult timp pregătindu-mă pentru tine. Ar trebui să-ți facă plăcere s-o afli.

– Cred că a durat ceva să tragi rochia asta mulată pe tine.

– Nu numai atât. Cybil reușise să își țină bătăile inimii sub control, dar când se opriră la intrarea în clădire simți că pulsul i-o lua la goană. Am pregătit cina.

– Serios? Se simţea mai mult decât flatat, îşi dădu el seama. Mai mult decât excitat. Era emoţionat.

– Un meniu de-a dreptul impresionant, aş spune eu. Însoţit de un vin alb savuros şi de o şampanie rece la desert.

Îl conduse spre lift şi, după ce apăsă butonul pentru etajul trei, se sprijini de perete.

– Cu care m-am gândit să ne delectăm în pat.

Preston păstră o distanţă rezonabilă, ştiind că dacă o atingea, ar fi rămas amândoi în lift mult timp.

– Ce-ar mai trebui să ştiu despre planurile tale?

– Nu cred că o să fie nevoie să-ţi dau instrucţiuni.

Ieşi din ascensor aruncându-i o privire jucăuşă şi se îndreptă spre apartamentul ei.

Preston îşi spuse că, dacă reuşea să intre în casă fără să explodeze pe hol, trebuia să-i arate că era perfect capabil să-şi facă şi el planurile lui.

– Unde e cheia?

– Hm. Îşi plimbă degetele pe decolteul adânc al rochiei şi atinse cheia de metal, urmărindu-l cum îşi cobora privirea lacomă spre pieptul ei. Vai! Degetele se opriră la baza gâtului. Nu reuşesc să o găsesc. Vrei să mă ajuţi?

Preston avea noutăţi pentru lumea medicală. Era posibil să rămâi conştient, în poziţie verticală, chiar dacă nu mai ajungea nici o picătură de sânge la cap.

Îi atinse delicat gâtul, moment în care o simţi tremurând, îi auzi răsuflarea agitată. Apoi îşi coborî degetele, fără să se grăbească, mângâindu-i pielea caldă până ajunse la sfârcul întărit.

– Aş spune că tu eşti cel care a exersat, murmură ea, făcându-l să zâmbească.

– Improvizez pe parcurs.

– Hm. Nu te opri din cauza mea.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să se oprească. Ore întregi.

– Cred că am găsit-o, şopti el, apucând cheia.

– Da. Trase adânc aer în piept. Eram sigură că o să te descurci.

Preston vârî cheia în încuietoare.

– Invită-mă înăuntru, Cybil.

– Intră. Când el deschise ușa și o conduse în living, Cybil îl întrebă: Luăm cina?

– Poate să mai aștepte. Când ajunse în dreptul telefonului, Preston ridică receptorul din suport.

– Vin?

– Mai târziu. Mult mai târziu. Acum mergem la etaj.

Cu picioarele tremurânde, Cybil urcă treptele ținându-l pe după gât.

– Spune-mi să te ating, îi ceru el.

– Atinge-mă. Suspină când îi simți mâinile calde.

– Spune-mi să te gust.

– Gustă-mă. Și gemu când el îi sărută sânii.

Când ajunseră la ușa dormitorului, Preston îi zgârie ușor cu dinții gâtul, obrajii. Buzele ei doreau și ele atenție.

– Sărută-mă.

– Sigur. Dar nu o sărută, ci îi atinse ușor colțul buzelor cu vârful limbii. Aprinde lumina.

– Nu, am lumânări. Sunt peste tot. Se eliberă de el ca să ia o cutie de chibrituri, dar nu reuși să aprindă lumânarea.

– Nu pot. Tremur toată. Nu e ridicol?

Preston luă cutia cu chibrituri și își plimbă vârful degetelor pe șoldul ei.

– Nu. Nu te mișca, îi porunci, după care începu să aprindă lumânările din încăpere. Imediat, mireasma lor dulce umplu atmosfera. Aruncând cutia cu chibrituri, se îndreptă din nou spre Cybil, spre ochii ei mari plini de emoție și dorință. Acum, rosti el punându-și mâinile pe șoldurile ei zvelte. Spune-mi să te iau.

Îl privi adânc în ochi.

– Ia-mă.

Puse stăpânire pe buzele ei și o strânse la piept, dornic să elibereze tensiunea sexuală care se acumulase până atunci. Cybil se prinse de el, lăsându-se în voia furtunii.

Era tot ce-şi dorea, acea pasiune intensă, fierbinte, zguduitoare. Contopirea simţurilor, războiul dorinţelor.

– Te vreau. Îi sărută cu disperare chipul. Te vreau în patul meu.

Gâfâi când Preston o întoarse brusc şi îi lipi spatele de corpul său. În reflexia din oglindă, ochii lui îi analizau cu lăcomie fiecare părticică din trup.

– Avem toată noaptea la dispoziţie, îi reaminti el. Priveşte-te.

Îi sărută animalic gâtul şi umerii, o muşcă uşor, făcând-o să geamă.

Îl privi cum îi strângea sânii în palme, peste corsajul de mătase, strecurând degetele sub material. Ar fi vrut să-i smulgă rochia de pe ea.

Simţi fiori în tot corpul când el îşi lăsă mâinile să alunece în jos, apoi o atinse unde îşi dorea să fie atinsă.

În timp ce o mușca uşor de ureche, Preston îi întâlni privirea pierdută în oglindă. Îl excitase teribil când intrase în club, iar acum avea de gând să-i întoarcă favoarea.

– Spune-mi că vrei mai mult.

– Preston...

Îşi plimbă degetele pe coapsa ei, simţind-o cum se cutremura înfierbântată.

– Spune-mi că vrei mai mult.

– Da. Îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui în timp ce încerca cu disperare să respire. Vreau mai mult.

– Şi eu.

Pielea ei catifelată, parfumul dulce şi gemetele ei senzuale îl aduseseră în pragul nebuniei. Cu toate astea, trebuia să ţină sub control bestia care i se zbătea în suflet. Ştia că, odată ce o elibera, i-ar fi devorat pe amândoi.

Îi sărută ceafa şi umerii în timp ce îi desfăcea fermoarul rochiei, smulgându-i noi gemete de plăcere.

Sex în alb şi negru, îşi spuse din nou.

Chiar şi prin negura dorinţei, Cybil observă că expresia din ochii lui se schimbase, căpătând o tentă sumbră. Şocată, îşi dădu seama că era exact ceea ce îşi dorea.

Pericolul, riscul, satisfacţia de a rupe lanţurile care îl ţineau prizonier.

Fără să mai stea pe gânduri, îi prinse mâinile şi le ghidă înspre sâni, şoptind:

– Astăzi am cumpărat-o, anume ca să o sfâşii de pe mine.

Cu degetele încolăcite în jurul degetelor lui, gemu din străfundul fiinţei când Preston îi rupse rochia dintr-o mişcare.

Incapabil să mai aştepte, o întoarse cu faţa spre el şi, în timp ce o săruta flămând, o trase brutal spre pat.

Îi auzi inima bătând cu putere când îşi plimbă limba peste sânii ei mari şi rotunzi. Cu buze la fel de lacome ca ale lui, cu mişcări la fel de sălbatice şi de nerăbdătoare, Cybil îi scoase tricoul şi blugii, apoi se aruncă peste el, mototolind aşternuturile pe care le aranjase cu atâta grijă.

Când trupurile li se împreunară, plăcerea îi năpădi ca un val imens, turbulent, care uda pielea şi îneca sufletul. Cu un geamăt apăsat, Cybil i se dărui.

„Mai mult" era singurul lucru care îi trecea prin minte lui Preston. Trebuia să aibă mai mult din ea. Apucând barele de metal de la capătul patului, o pătrunse mai adânc, iar Cybil se arcui, fericită să-l primească. Îi privi faţa în timp ce o ducea pe culmile plăcerii, mai repede, tot mai repede, până o auzi şoptindu-i numele, până îşi dădu ochii peste cap de extaz.

Nu îi dădu drumul din braţe, chiar dacă degetele ei erau acum fără vlagă. O acoperi cu trupul lui pentru a-i absorbi freamătul şi rămase în ea. Fericit.

– Mai suntem în viaţă?

Preston îşi întoarse capul şi-i ascultă respiraţia întretăiată.

– Îţi aud inima cum bate.

– Ce bine! Şi a ta?

– Pare să fie în regulă.

– OK, ar trebui să rămânem așa încă vreo cinci ani, maximum zece. Cred că până atunci am să reușesc să mă mișc.

Chiar dacă avea ochii închiși, Cybil simți că era analizată de acei ochi albaștri, intenși. Și zâmbi.

– Am reușit să te seduc, McQuinn. A fost foarte drăguț din partea ta să-mi întorci favoarea.

– Măcar atât să fac și eu.

– Nu m-am mai simțit așa niciodată, zise ea deschizând ochii. Nimeni nu m-a atins în felul ăsta.

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală, după modul în care Preston își feri privirea. Totul trebuia să rămână necomplicat, sexy, periculos. Nu era loc de tandrețe, iubire, sentimente nobile.

– Ai niște mâini foarte talentate, murmură ea peste câteva clipe. Extrem de pricepute la mângâieri.

– Nici tu nu ești mai prejos. Se întoarse pe spate, supărat pe sine însuși că simțise acel junghi în stomac când Cybil îl privise cu atâta emoție pură în ochi.

Nu voia ca lucrurile să avanseze. În sufletul lui, speranța și iubirea erau încuiate într-o tainiță din care nu aveau să mai iasă niciodată.

Cybil ar fi vrut să se cuibărească lângă el, să-i îmbrățișeze trupul cald, dar știa că nu era momentul. „Nu complica situația, căci altfel o să dea bir cu fugiții", își spuse. Prin urmare, se ridică și-și trecu degetele prin părul dezordonat.

– Ar merge de minune un pahar de vin, nu?

– Cred că da. Îi mângâie piciorul, pentru că nu se putea abține să nu o atingă, nu putea pierde conexiunea. Spuneai ceva despre o cină?

– Am pregătit un meniu special, îl informă ea aplecându-se să-i dea un sărut fugar. Totul e gata, mai puțin clătitele – clătite cu fructe de mare pe care le voi pregăti în fața ochilor tăi uluiți.

– Te apuci acum de gătit?

– Da.

Când Cybil se îndreptă spre dulap legănând din șolduri, Preston simți că se aprindea din nou.

– Ce e ăla?

– Ăsta? E un halat, răspunse ea râzând în timp ce se îmbrăca. E folosit adesea pentru a acoperi goliciunea.

Preston se ridică încet, merse spre ea și îi desfăcu cordonul.

– Dă-l jos.

– Am crezut că ți-e foame, murmură Cybil înfiorată.

– Da, și vreau să te privesc în timp ce gătești.

– Nici gând, exclamă ea strângându-și halatul în jurul trupului. N-am să fac clătite dezbrăcată. Fantezia asta a ta e sortită eșecului.

El nu era de aceeași părere.

– De fapt, mă întrebam dacă mai ai... Se întoarse spre pat și găsi ce mai rămăsese din jartiera de dantelă neagră. Așa ceva.

Surprinsă, ridică din sprâncene.

– O fată inteligentă nu se oprește la o jartieră. Mai am un compleu roșu. Roșu-aprins.

– Păi atunci, îmbracă-l, îi ordonă el cu un zâmbet cuceritor. Mi-e foarte foame.

Nu e deloc ușor să pregătești clătite în timp ce ești îmbrăcată în lenjerie sexy. Cybil o află pe propria piele. De asemenea, află cum e să fii posedată cu spatele lipit de ușa cămării: minunat.

Și călărită pe covorul din living: incredibil.

Totuși, cel mai mult și-ar fi dorit să repete experiența de sub duș, când Preston pur și simplu o devorase.

Încercară cele mai acrobatice poziții până în zori, fiindcă nu se puteau sătura unul de celălalt. Uneori, Cybil avea impresia că până și inimile lor băteau la unison.

Lumânările se stinseseră de mult, iar razele dimineții începuseră să bată în fereastră când se cufundă într-un somn adânc.

Din care se trezi singură.

Știa că nu avea de ce să se întristeze că Preston nu dormise lângă ea. Nu despre asta era vorba în relația lor. Știa acest adevăr, îl acceptase. Nu aveau să-și spună cuvinte dulci, să-și deschidă sufletul unul în fața celuilalt.

Bariera intimității, bariera acea imposibil de trecut pe care el o ridicase, se oprea la partea fizică. De sentimentele ei trebuia să se ocupe singură.

De unde să știe Preston că nu se mai oferise așa nici unui alt bărbat? Că forța primitivă din spatele pasiunii pe care o simțeau unul pentru celălalt își avea originea în iubire în cazul ei?

Își trecu degetele prin păr și se ridică din pat, apoi începu să se plimbe prin dormitor.

Intrase în această poveste cu ochii larg deschiși. Era perfect conștientă de limitele relației, de limitele lui. Puteau să fie împreună, să se bucure unul de celălalt, dar unele bariere nu puteau fi încălcate.

Prea bine. Nu avea de gând să sufere. Era stăpână pe sentimentele sale, răspundea de propriile fapte și nici nu se punea problema să plângă după un bărbat. Un bărbat superb, o minte sclipitoare, un amant desăvârșit.

– La naiba! izbucni ea dând cu piciorul în dulap. La naiba, la naiba, la naiba!

Se repezi să apuce telefonul. Trebuia să i se destăinuie cuiva, și exista o singură persoană căreia îi putea face confidențe atât de intime.

– Mamă? Mamă, m-am îndrăgostit! zise ea, răbufnind în plâns.

Degetele lui Preston zburau pe tastatură. Dormise mai puțin de trei ore, dar mintea lui era uimitor de limpede. Cuvintele curgeau fără oprire, ca vinul dintr-o sticlă fermecată care așteptase cu ardoare să fie deschisă.

Piesa era plină de viață. Și, pentru prima oră în ani întregi, la fel era și el.

Vedea totul desfăşurându-se în faţa ochilor; decorul, scena, personajele, trăirile acestora. Osânditul, damnatul, triumfătorul. O lume în trei acte.

Oamenii aceştia care prindeau viaţă pe hârtie, jucând pe scena pe care şi-o construise în minte, aveau o energie debordantă. Îi cunoştea, ştia ce îi face fericiţi, ştia ce îi face să sufere.

Fărâma de speranţă care încolţise în vieţile lor nu fusese planificată, dar era acolo, atât de bine ascunsă încât o căuta şi el alături de ei.

Scrise până când şuvoiul de cuvinte secă. Apoi, dezorientat, aruncă o privire lungă prin încăpere. Singurele surse de lumină erau lampa aprinsă şi ecranul computerului. Nu ştia cât era ceasul sau ce zi era, însă îl dureau gâtul şi umerii, iar cafeaua din cana de pe birou arăta dezgustător.

Se îndreptă spre fereastră şi trase draperiile. Afară se desfăşura o adevărată furtună de primăvară. Nici nu observase. Sub lumina fulgerelor, pietonii alergau disperaţi să se adăpostească.

Vânzătorul de la colţul străzii dăduse lovitura. Părea să aibă un stoc impresionant de umbrele, şi totuşi abia făcea faţă doritorilor.

Preston se întrebă dacă Cybil se uita şi ea pe fereastră, admirând aceeaşi scenă. Îşi imagină ce ar fi spus, cum ar transformat ceva atât de simplu şi obişnuit ca o furtună în oraş într-o întâmplare amuzantă.

I-ar fi spus Omul Umbrelă, i-ar fi născocit o biografie, i-ar fi dat un nume figurii cu geacă neagră de fâş, un trecut, o personalitate capricioasă. Iar vânzătorul anonim ar fi devenit parte din viaţa ei.

Avea darul de a atrage oamenii în viaţa ei.

Acum şi el făcea parte din viaţa ei, se gândi Preston. Nu se putuse abţine să nu deschidă acea uşă colorată, în spatele căreia găsise un noian de plăceri şi o energie fenomenală.

Cybil nu părea să înţeleagă că locul lui nu era acolo.

Când se găsea înăuntru, în lumea ei, avea impresia că ar fi putut rămâne. Şi dacă şi-ar fi permis să rămână, viaţa lor ar fi fost simplă şi minunată.

Precum o furtună în oraş, îşi zise el. Dar furtunile trec.

În dimineaţa aceea fusese foarte aproape să cedeze, să rămână în patul acela cald, cu acel trup fierbinte care se întorsese să se cuibărească lângă el în somn.

Era atât de... delicată, îşi aminti el. Atât de primitoare. Pentru o clipă, nutrise speranţa că putea să alunge toate problemele şi îndoielile şi să păstreze visurile.

Era mai bine pentru amândoi că plecase înainte ca ea să se trezească.

Trase la loc draperiile şi coborî în living, unde puse de cafea şi căută ceva de mâncare.

Gândurile îi fugiră la Cybil, la noaptea care tocmai se încheiase. Oare ce făcea în acel moment?

Nu avea nici un drept să-i bată la uşă, să o întrerupă din lucru doar pentru că el îşi terminase munca. Doar pentru că melancolia ploii îl făcuse să se simtă neliniştit şi singur. Doar pentru că o voia din nou.

Ar fi vrut să o aibă lângă el, să admire împreună ploaia. Să facă dragoste în timp ce ploaia inunda străzile, trotuarele, despărţindu-i de toate, mai puţin de ei înşişi.

O voia, recunoscu el, şi din comoditate. Dar linia dintre dorinţă şi nevoie era cea periculoasă. Oare cât de aproape era de încălcarea acelei linii subţiri?

Când o femeie se strecoară în inima unui bărbat, îl schimbă, îl face pasibil să greşească şi să dezvăluie părţi din fiinţa lui care ar trebui să rămână în umbră.

Cybil nu era Pamela. Nu era atât de orb încât să creadă că toate femeile sunt mincinoase, trădătoare, reci ca un sloi de gheaţă. Dacă ar fi fost să aleagă o persoană incapabilă de cruzime şi de înşelătorie, aceea ar fi fost Cybil Campbell.

Totuşi, asta nu ameliora cu nimic situaţia.

Distanțele dintre dorință, nevoie și iubire sunt infime. Preston suferise cândva enorm, iar acum nu se mai credea capabil de sentimente puternice.

Ceea ce însemna că nu avea motive de îngrijorare, își spuse el în timp ce fixa ușa cu privirea de parcă ar fi putut să vadă până în apartamentul lui Cybil. În definitiv, nici ea nu-și dorea altceva decât pasiune erotică și o companie plăcută.

Era perfect conștientă de faptul că aranjamentul era unul temporar. Peste câteva săptămâni, viețile lor aveau s-o apuce în direcții diferite. Cybil, cu armata ei de prieteni, iar el, cu singurătatea autoimpusă.

Puse cana pe masă cu o mișcare violentă când își dădu seama că această idee îl enerva, după care se ridică și începu să se plimbe nervos prin living.

Puteau să se întâlnească din când în când. Casa lui din Connecticut nu era atât de departe de oraș. Tocmai ăsta fusese motivul pentru care o alesese, nu?

Venea destul de des la New York. De ce să nu vină și mai des?

Până când Cybil avea să cunoască pe altcineva, se gândi Preston strângând din pumni. De ce ar fi stat să-l aștepte pe el?

Și care ar fi fost problema? se întrebă, simțind că se învolbura asemenea furtunii de afară. Cine îi spunea să-l aștepte? Putea foarte bine să se combine cu unul dintre idioții pe care i-i aduceau prietenii ei băgăcioși.

Dar, Dumnezeule, nu cât timp erau încă vecini!

Se îndreptă spre ușă, intenționând să lămurească unele aspecte. Chiar în clipa în care o deschise, o văzu pe Cybil aruncându-se bucuroasă în brațele unui bărbat înalt, cu părul bălai ca spicele de grâu.

– Ești cea mai frumoasă fată din New York, spuse el cu o voce plină de afecțiune. Dă-mi un pupic!

Când o văzu sărutându-l încântată, Preston se întrebă ce scenariu criminal ar fi fost cel mai satisfăcător.

capitolul 8

– Matthew! De ce nu mi-ai spus că vii? Când ai ajuns? Până când stai? Vai, cât mă bucur să te văd! Ești ud leoarcă. Intră, scoate-ți haina. Când o să-ți cumperi și tu una nouă? Zici că ai fost la război cu asta.

El începu să râdă, o luă în brațe și o sărută din nou.

– Tot vorbăreață ai rămas.

– Mă apucă atunci când sunt fericită. Și când... O, Preston. Îi zâmbi bucuroasă. Nu te-am văzut.

– Evident. Să-l sugrume, își zise el, ăsta ar fi fost cel mai satisfăcător scenariu. Să-l facă bucăți pe tipul cu privire înfumurată, cu geaca lui cu tot. Și să i-l bage pe gât lui Cybil. Stai liniștită, nu vreau să vă stric revederea.

– Grozav, nu? Matthew, ți-l prezint pe Preston McQuinn.

– McQuinn? Matthew zâmbi cu tot dinții. Era destul de sigur că tipul care-l privea lung voia să-l lase fără ei. Dramaturgul. Ți-am văzut piesa ultima dată când am fost în oraș. Cyb a plâns în hohote. Aproape că am scos-o cu forța din teatru.

– Nu mai exagera!

– Dar nu exagerez. Bine, tu plângi și la reclamele siropoase, așa că ești o țintă ușoară.

– Este ridicol, și... Aaa, sună telefonul. Mă întorc imediat.

Cybil se repezi înăuntru, lăsându-i pe cei doi bărbați să facă schimb de priviri fioroase.

– Sunt sculptor, spuse Matthew cu aerul lui degajat. Și pentru că am mare nevoie ca palmele să-mi rămână intacte, am să te informez că sunt fratele lui Cybil înainte să-ți strâng mâna.

– Frate? Gheața din ochii lui Preston se topi, dar nu de tot. Nu prea semănați.

– Nu, nu prea. Vreți să vă arăt buletinul, domnule McQuinn?

– Era doamna Wolinsky, spuse Cybil din prag. Te-a văzut când ai intrat în clădire, dar nu a apucat să ajungă

la uşă ca să te întâmpine. M-a rugat să-ţi transmit că eşti mai chipeş decât de obicei. Chicotind, Cybil îl ciupi de obraji. Aşa-i că-i frumuşel?

– Nu începe cu asta.

– O, dar chiar eşti. Toate fetele sunt înnebunite după tine. Râse din nou şi îl apucă pe Preston de braţ. Hai să bem ceva să sărbătorim!

Încercă să refuze, dar se gândi că nu strica să-l cunoască mai îndeaproape pe fratele lui Cybil.

– Ce fel de sculptor?

– În principal, lucrez cu metale. Matthew îşi dădu haina jos şi o aruncă nonşalant pe un scaun, dar Cybil i-o luă.

– Mă duc s-o pun pe umeraş în dormitor, să se mai usuce. Preston, scoţi tu vinul?

– Sigur.

– N-are bere?

Matthew se sprijini de blat, surprins să îl vadă pe Preston mişcându-se atât de natural prin bucătărie.

– Ba da. Înşfăcă două beri, le desfăcu şi scoase vinul pentru Cybil. Lucrezi în sud?

– Da. New Orleans mi se potriveşte mai bine decât Noua Anglie. E mai cald, aşa că am mai multă libertate să lucrez în aer liber dacă vreau. Cyb nu mi-a spus nimic despre tine. Când te-ai mutat în bloc?

Preston duse berea la gură, observând că ochii lui Matthew aveau aproape aceeaşi nuanţă ca şi părul lui Cybil. Ca un whisky bun.

– De curând.

– Te mişti repede, nu?

– Depinde.

– Preston, oftă Cybil când intră în bucătărie. Nu puteai să scoţi şi nişte pahare?

– Nu avem nevoie de pahare, îi răspunse Matthew, fără să-l scape din ochi pe vecinul surorii sale. O să ne bem berile ca nişte bărbaţi adevăraţi, apoi o să înghiţim şi sticlele.

– Să înțeleg că nu vrei niște brânzică, biscuiți, pate sau alte chestii de fetițe, nu?

– N-am spus asta. În timp ce se așeza, Matthew remarcă: Nu aveai patru scaune?

– O, i-am împrumutat unul lui Preston. Dar ce te aduce la New York, frățioare?

– Am câteva întâlniri pentru expoziția mea din toamnă. O să stau câteva zile.

– Și ți-ai rezervat o cameră la hotel, nu?

– Stilul tău de a-ți umple casa cu musafiri mă scoate din sărite. Matthew îi făcu un semn lui Preston cu berea. Zici că te-ai mutat de ceva timp, nu? Deci ai văzut cu ochii tăi ce se întâmplă aici. Este îngrozitor. Tot felul de oameni intră și ies ca la moară.

– Matthew este un adevărat pustnic, bombăni Cybil, care era ocupată cu pregătirea gustărilor. Cred că voi doi v-ați înțelege de minune. Nici Preston nu e din cale-afară de sociabil.

– În sfârșit, un om înțelept. Matthew îi zâmbi prietenește lui Preston și, după ce luă un biscuit, spuse: M-a convins odată să dorm la ea. A fost groaznic! Trei zile înconjurat de oameni care vorbeau întruna, mâncau, beau, pierdeau vremea pe aici, cu rude și animale cu tot.

– Era doar un cățel.

– Care a insistat să se așeze în poala mea fără să-l invit, și care mi-a mâncat șosetele.

– Dacă nu le-ai fi lăsat împrăștiate pe jos, nu le-ar fi mâncat. Și chiar exagerezi, doar le-a ros puțin.

– Depinde cum pui problema. Vezi tu, într-un hotel civilizat, singurii oameni care intră peste tine în cameră sunt cei de la curățenie și de la room-service. Pe lângă faptul că bat la ușă înainte, se întâmplă foarte rar să aducă după ei cățeluși mici și mâncăcioși, zise Matthew ciupindu-și sora de obraji. Dar te las să mă inviți la cină.

– Vai, mulțumesc!

– Ai gustat vreodată plăcinta de pui a lui Cyb, McQuinn?

– Nu am avut plăcerea.
– Stai liniştit, o conving eu.

Fusese interesant să o vadă pe Cybil interacţionând cu fratele ei, se gândi Preston. Afecţiunea, umorul, micile împunsături. Îşi aminti că aşa obişnuia să fie şi el cu sora lui. Înainte să apară Pamela în peisaj.

După ieşirea Pamelei din viaţa lui afecţiunea rămăsese, dar tensiunea dintre ei nu se disipase complet.

Nu exista pic de tensiune între fraţii Campbell. Fiecare povestea detalii stânjenitoare din trecutul celuilalt, iar când se săturau de asta, se apucau să vorbească despre sora lor absentă, deci incapabilă să se apere, şi despre o sumedenie de veri.

La sfârşitul serii, Preston se gândi că n-ar fi fost rău, pentru amuzamentul spectatorilor, să introducă câteva scene cu ei în actul al doilea. Oricum voia să se apuce de scris, întrucât Cybil avea să fie ocupată cu poveştile de familie.

– Îmi place de prietenul tău, spuse Matthew.

Stătea comod pe canapea şi savura un pahar de coniac din sticla pe care Cybil o deschisese în cinstea lui.

– Mă bucur. Şi mie îmi place de el.

– Deşi pare puţin cam serios pentru gustul tău.

– Ce să spun? Cybil se aşează pe canapea lângă el. Din când în când e bine să încerci ceva nou.

– Asta e tot? râse Matthew trăgând-o uşor de ureche. Am văzut ce vă mai lipeaţi unul de altul când am urcat la etaj să vorbesc la telefon.

– Dacă te-ai dus să vorbeşti la telefon, cum de ştii ce făceam noi doi? Ne spionai cumva?

– Nu vă spionam. Pur şi simplu s-a întâmplat să arunc o privire spre voi fix atunci. Şi după felul în care s-a uitat la tine toată seara, de parcă ştia că eşti mai gustoasă decât puiul – care a fost foarte bun, apropo –, nu mi-a fost greu să pun lucrurile cap la cap, aşa inteligent cum sunt.

– Da, chiar te duce mintea. Ei bine, având în vedere că ești atât de băgăcios, pot să-ți confirm că eu și Preston suntem împreună.

– Te-ai culcat cu el.

Cybil făcu ochii mari.

– Vai, nu, am decis de comun acord să fim parteneri de rummy. Știm că este un angajament serios, dar cred că-i putem face față.

– Mereu o faci pe șmechera.

– Așa am devenit celebră și bogată.

– Și acum îți construiești celebritatea transformându-l pe vecinul McQuinn în Quinn, pretendentul misterios și irascibil al lui Emily.

– Cum să rezist?

Matthew o privi lung.

– Emily crede că e îndrăgostită de el.

Cybil rămase tăcută câteva momente, apoi scutură din cap.

– Emily este un personaj de benzi desenate care joacă după cum îi cânt eu.

– Dar are ceva din tine, are unele dintre cele mai dragi și enervante trăsături ale tale.

– Așa e. Din cauza asta îmi place de ea.

Matthew se încruntă.

– Uite ce e, Cyb, nu vreau să mă bag în viața ta personală, dar tot sunt fratele tău mai mare.

– Și faci o treabă minunată, îi răspunse ea cu un pupic pe obraz. Nu e cazul să-ți faci griji. Preston nu a profitat de sora ta mai mică. Îi luă paharul de coniac și sorbi o gură. După ce i-l dădu înapoi, adăugă: Eu am profitat de el. I-am făcut biscuiți, și de atunci a devenit sclavul meu.

– Nu începe cu nebuniile tale! Matthew se ridică de pe canapea ca să-și dezmorțească picioarele. Uite, nu vreau detalii, dar...

– Ce păcat, chiar voiam să mă apuc să-ți povestesc în amănunt, să-ți arăt și filmulețele noastre.

– Încetează, Cybil. Știu că ești majoră și vaccinată și foarte drăguță, în ciuda nasului ăluia.

– Nasul meu este foarte frumos, ripostă ea strâmbându-se ușor.

– Da, cu toții ne-am străduit să te convingem de asta, și până la urmă chiar ai reușit să-ți accepți diformitatea.

– Mai taci, Matthew! îl certă Cybil printre hohotele de râs.

– Tot ce vreau să-ți spun e... Ai grijă de tine. Bine?

– Te iubesc, Matthew, spuse ea emoționată. În ciuda ticului aceluia enervant.

– Nu am nici un tic.

– Cu toții ne-am străduit să te convingem de asta. Chicotind din nou, îl îmbrățișă călduros. Mă bucur așa mult că ai venit. Nu poți să stai mai mult?

– Nu. Își odihni obrazul pe fruntea ei. Mă duc pentru câteva zile la Hyannis. Vreau să mă relaxez puțin, să fac niște schițe. Bunicul a tot insistat până m-a convins.

– Doar e campion la așa ceva. Ți-a zis că bunica moare de dorul tău, nu?

– De nu mai poate. De ce nu vii și tu? Ca bonus. Așa putem să ne apărăm între noi când încep să ne certe că nu suntem căsătoriți și cu o droaie de copii.

– Hmm. Păi, m-a sunat de câteva ori în ultimele săptămâni, nu am avut ocazia să-l sun eu prima. Cybil reflectă câteva clipe, apoi spuse: Da, deja am gata mai multe episoade, aș putea să-mi iau două zile libere. Poimâine am o întâlnire la care nu pot să lipsesc.

– Vino după aceea. Observându-i ezitarea, Matthew adăugă pe un ton persuasiv: Poți să-ți inviți partenerul de rummy. Organizăm un turneu.

– O să-l întreb dacă vrea să vină. În orice caz, eu o să fiu acolo.

– Super.

Matthew spera ca Preston să accepte invitația. Ar fi dat orice să vadă figura lui Daniel MacGregor în momentul prezentărilor.

*

Era trecut de miezul nopții când Matthew plecă la hotel, așa că Cybil se gândi să meargă la culcare. Nu dormise prea mult cu o seară înainte – cum n-o făcuse nici Preston, de altfel. Înțelept ar fi fost să se bage în pat, să stingă lumina și să se bucure de o odihnă binemeritată.

În loc de asta, ieși pe coridor și sună la ușa lui.

Tocmai când se întreba dacă nu cumva deja se culcase sau era la club, auzi zgomotul cheii în broască.

– Bună. Nu ți-am oferit un ultim pahar înainte de culcare.

Preston se uită peste umărul ei, apoi la ea.

– Unde e fratele tău?

– În drum spre hotel. Am deschis o sticlă de coniac și...

Nu mai apucă să-și termine fraza, nici măcar să scoată un țipăt de uimire, căci Preston deja o luase pe sus și închisese ușa. Împingând-o în perete, o sărută cu sălbăticie.

Când reuși să tragă o gură de aer, Cybil îngăimă:

– Să înțeleg că nu vrei coniac. Sau o bomboană după masă.

Valul de dorință care îl năpădise atunci când o văzuse la ușă era incredibil de intens. Nu avea cum să-l domolească, chiar dacă deja o avea în brațele lui. O sărută cu lăcomie, lipindu-și trupul de al ei.

Iar Cybil îl sărută la fel de pătimaș, la fel de disperat, gemând de plăcere în timp ce îi trăgea pantalonii.

Preston îi strânse sânii și își coborî gura să-i sugă sfârcurile în timp ce ea își înfigea unghiile în spatele lui, dându-i fiori de plăcere. Pielea ei, catifelată ca mătasea, îl înnebunea.

E imposibil, e imposibil să simți atât de multe lucruri în același timp și să supraviețuiești, fu ultimul ei gând coerent când gura lui ajunse să-i dezmierde locul cel mai intim, smulgându-i gemete răgușite.

Supusă, se lipi de ușă, hotărâtă să i se ofere. Supunerea era și mai excitantă.

Mâinile lui alunecau pe pielea ei umedă. Gura lui lacomă voia mai mult, tot mai mult, până când simți trupul lui Cybil înfiorându-se din nou. Până simți că începea din nou să se înfierbânte, să se zvârcolească, tânjind după următorul extaz.

Nerăbdător, se așeză pe scaun și o trase în brațele lui, ridicându-i șoldurile. În timp ce se uita în ochii ei, în ochii aceia verzi, tulburi, plini de dorință, o înfipse în el dintr-o mișcare.

Cybil își dădu capul pe spate, îngăduindu-i să privească arcuirea minunată a gâtului, unde pulsul bătea la intervale neregulate, după care se dezlănțui deasupra lui.

Ea stabili ritmul, și era unul rapid și intens. Fiecare mișcare a șoldurilor îi ducea mai aproape de partea întunecată a freneziei. Cât tânjise la asta, la momentul în care rațiunea dispărea, se gândi Preston, lăsându-se acoperit de valurile de senzații. Gustul ei dulce, pielea ei fierbinte și mătăsoasă, gemetele ei guturale, chipul splendid pe care se citea o plăcere infinită.

În cele din urmă îl cuprinse strâns, triumfătoare, și, strigându-i numele, îl duse la extaz.

Pe când Cybil își odihnea capul pe pieptul lui, sărutându-l tandru pe gât, Preston închise ochii și se lăsă învăluit de această stare de bine, de ea.

Își aminti ce îi spusese înainte. Nici un alt bărbat nu o mai făcuse să se simtă așa. Ei bine, nici o altă femeie nu-l înțelesese cum îl înțelegea Cybil. Dar, oricât de priceput ar fi fost să aștearnă cuvintele pe hârtie, nu știa cum să i-o spună.

– Toată noaptea nu mi-am putut lua ochii de la tine, zise într-un final.

– Hm. Și când mă gândesc că voiam să mă duc la culcare. Cu un oftat lung, mulțumit, își netezi părul. Știam că fotoliul ăsta e perfect pentru tine.

Preston începu să râdă.

– Mă gândeam să-l retapițez. Dar acum ar merita să fie poleit cu aur.

– Ai un simţ al umorului adorabil, spuse ea cuprinzându-i faţa în palme.

– Nu e o glumă, replică el pe un ton serios. O să mă coste o avere.

Se aştepta să o audă râzând, dar zâmbetul ei era melancolic.

– Preston, şopti ea, apropiindu-se să îl sărute.

Acel sărut blând şi dulce îi mângâie sufletul. Atingerea lui uşoară îi făcu inima să tresară şovăielnic, să tânjească după ceva ce refuza să creadă că mai există.

Se cutremură când îşi dădu seama că depăşise linia dintre dorinţă şi nevoie şi se îndrepta periculos către hotarele dragostei.

Cybil oftă, lipindu-şi obrazul de al lui.

– Ţi-e frig, şopti el.

– Puţin. Îşi mai ţinu ochii închişi câteva secunde, repetându-şi în minte că nu poţi întotdeauna să ai ceea ce-ţi doreşti. Mi-e sete. Vrei puţină apă?

– Da, îţi aduc şi ţie.

– Stai, mă duc eu. În clipa în care se ridică, Preston avu senzaţia stranie că o pierdea. Ai un halat?

– Care este treaba cu tine şi halatele? o întrebă el zâmbind.

– Nu contează. E bună şi cămaşa ta. Pe când se îndrepta spre bucătărie, Cybil spuse: Lui Matthew i-a plăcut de tine.

– Şi mie mi-a plăcut de el. Sculptura din apartamentul tău e opera lui?

– Da. Înspăimântătoare, nu? Are o viziune unică asupra lucrurilor. Şi e o experienţă minunată să-l vezi cum lucrează – dacă nu încearcă se te omoare pentru că stai cu ochii pe el.

Deschise o sticlă de apă, umplu un pahar şi îl bău dintr-o suflare, apoi se întoarse la Preston. Nu îi observă uimirea din ochi când se aşeză în poala lui ca o pisicuţă.

– Ce ai spune despre o scurtă excursie?

– O excursie?

– Câteva zile la Hyannis Port. Matthew se duce să-i viziteze pe bunicii noştri – bunicii MacGregor – şi mă gândeam să merg şi eu. Bunicul se plânge mereu că nu-i vizităm suficient de des. E un loc minunat. Casa este... nu pot s-o descriu în cuvinte, dar sunt sigură că ţi-ar plăcea. Şi cred că v-aţi înţelege bine. Ai chef să ieşi puţin din cotidian, McQuinn?

– Pare o reuniune de familie.

Constată descumpănit că perspectiva de a fi departe de Cybil câteva zile îl întrista.

– Când eşti în sânul clanului MacGregor, orice e o chestiune de familie. Bunicul e foarte sociabil. Are peste nouăzeci de ani, dar e de o energie debordantă.

– Ştiu. Este un om extraordinar. Amândoi sunt. Citindu-i nedumerirea pe chip, îi explică: Îi cunosc. Din vedere. Se ştiu cu părinţii mei.

– Serios? Habar n-aveam. Ţi-am descris conexiunile familiale întortocheate, nu? Între MacGregor şi Blade. Blade şi Grandeau. Grandeau şi Campbell. Campbell şi MacGregor, nu neapărat în ordinea asta.

– Nu începe din nou, mă ia durerea de cap.

Râse şi îl sărută pe frunte.

– Păi, având în vedere că deja îi cunoşti şi că l-ai întâlnit şi pe Matthew, nu e ca şi cum te-ai trezi înconjurat de străini. Vino cu mine. Începu să-i sărute urechea, apoi gâtul. O să fie amuzant.

– Sau am putea să rămânem pe fotoliul ăsta şi să ne simţim şi mai bine.

Cybil chicoti.

– Sunt zeci de camere în castelul MacGregor. Şi multe dintre ele au paturi mari, pufoase.

– Când plecăm?

– Serios? Vrei? Poimâine. Am o întâlnire de dimineaţă, putem pleca după ce termin. O să închiriez o maşină, îi spuse ea încântată.

– Am eu maşină.

– Hm. Îl privi zâmbind. Este o maşină sexy?

– Ce părere ai despre berlinele cu patru portiere?

– Sunt rezistente, de încredere. Apreciez o maşină sigură.

– Atunci n-o să-ţi placă Porsche-ul meu.

– Porsche? Vai, te rog spune-mi că e decapotabil!

– Cum altfel?

– Vai, da! Spune-mi că are cinci viteze.

– Îmi pare rău, are şase.

Cybil făcu ochii mari cât cepele.

– Vorbeşti serios? *Serios?* Mă laşi s-o conduc?

– Sigur. Dacă poimâine e Paştele cailor.

Îmbufnată, începu să se joace cu părul lui.

– Conduc foarte bine.

– Sunt sigur. Cum era mult mai productiv să-i distragă atenţia decât să o lase să-l implore, Preston îi atinse spatele cu paharul rece, făcând-o să suspine şi să îşi arcuiască spatele. Ia spune-mi... Cum crezi că ar fi dacă am da fotoliul pe spate?

– Cred că n-ar fi rău deloc, şopti ea, desfătându-se cu mângâierile lui. Clădirea asta e a bunicului meu, ştiai?

– Da. El mi-a sugerat să mă mut aici când i-am spus că-mi caut un apartament. Întoarce-te... da, exact aşa.

– El ţi-a spus despre apartament? Reuşise cumva să se mişte astfel încât corpul lui o acoperea acum, distrăgându-i atenţia de la un gând care începuse să-i încolţească în minte. Şi când ţi-a spus... Dumnezeule, cât de bine te pricepi!

– Mulţumesc mult. Dar ai să vezi că mă pricep şi mai bine.

capitolul 9

Casa familiei MacGregor se înălţa falnic pe coastă, deasupra mării agitate. Fiecare detaliu al clădirii din piatră gri emana mândrie, de la turnurile înalte şi arhitectura impozantă până la steagul cu stema familiei.

Fusese construită aşa cum se cuvine, pe o fundaţie solidă, cu o viziune grandioasă. Menită să dăinuiască.

Trandafirii sălbatici, parfumați, care înfloriseră deja, pregătiți să întâmpine vara, contribuiau la crearea unei atmosfere magice.

– Oprește, murmură Preston, punându-și mâna pe brațul lui Cybil. Oprește mașina.

Fericită să vadă că priveliștea acelei clădiri maiestuoase îl emoționa, Cybil frână ușor.

– Parcă e ruptă dintr-un basm, nu? Se aplecă pe volan să privească lung casa prin cortina deasă de ploaie. Nu genul de povești de adormit copiii, ci basme cu vărsare de sânge și război.

– Am mai văzut-o în poze, dar nu se compară cu realitatea.

– Este o minunăție. De fiecare dacă când vin în vizită, descopăr ceva nou. Ceva extraordinar. E frumoasă acum, pe ploaie, însă ar trebui să o vezi iarna, de Crăciun, când zăpada și vântul puternic o transformă într-o citadelă din alte vremuri. Anul trecut, chiar la sfârșitul verii, când trandafirii erau în floare, iar cerul avea albastrul acela profund și limpede, vărul meu Duncan și-a făcut nunta aici. Dar când plouă... Cybil zâmbi visătoare. Zici că ești în Scoția.

– Ai fost vreodată în Scoția?

– Da, de două ori. Tu?

– Nu.

– Ar trebui. Acolo sunt rădăcinile tale. Poți să simți cum trag de tine când respiri aerul rece în vârful unui deal sau când privești spre un braț de mare.

– Poate că voi merge. Cred că voi avea nevoie de două săptămâni de pauză după ce termin piesa. Își îndreptă privirea spre ea. Cum îți place mașina?

– Având în vedere că m-ai lăsat s-o conduc fix un minut, e cam greu să mă pronunț. Acum, dacă m-ai lăsa să dau o tură cu ea mâine...

– Cu toată puterea ta de convingere, n-o să mai stai nici o secundă în spatele volanului după ce parcăm.

Cybil dădu din umeri, aparent indiferentă, dar își spuse „Mai vedem noi". Urcă dealul cu viteză redusă și parcă în fața casei.

– Mulțumesc. Îl sărută ușor și îi dădu cheile.

– Cu plăcere.

– Nu e nevoie să descărcăm bagajele acum. Hai să vedem cât durează să savurăm un pahar de whisky și niște prăjituri lângă șemineu!

Deschise portiera și țâșni ca un glonț prin ploaie. Râzând, se opri pe terasa acoperită ca să-și scuture capul asemenea unui câine ud.

Timp de câteva secunde, Preston nu se putu mișca. O privea în tăcere prin perdeaua de ploaie, admirându-i părul ud și lucios și chipul luminat de încântare. Voia să creadă că era vorba de dorință, ceva precis și simplu. Dar dorința era rareori atât de profundă și nu îți stârnea fiori de teamă.

Dacă nu mai putea să-și ignore sentimentele, avea de gând să le nege. Înaintă prin ploaie până la Cybil și o trase la pieptul său, oprindu-i râsul cu un sărut intens, ca o posedare violentă.

Sărutul acela brusc, aproape brutal, o făcu să-și piardă echilibrul. Simțind disperarea buzelor lui, furia animalică de-abia stăpânită din corpul care o îmbrățișa strâns, îi cuprinse chipul în palme și murmură cu blândețe:

– Preston.

Când șoapta răzbătu prin furtuna de gânduri din mintea lui, Preston își slăbi strânsoarea. O sărută din nou, iar apoi se forță să-i dea drumul.

– Nu știu când mai apuc să fac asta, cu toată familia ta în preajmă.

Îi dădu părul după ureche cu o tandrețe care o copleși.

– Ai dreptate. Ar trebui să-mi fie de ajuns o perioadă, spuse ea când își recăpătă suflul. Zâmbind, îl luă de mână și îl conduse în casă.

Încăperea era caldă și primitoare.

Săbii şi scuturi strălucitoare împodobeau pereţii. Era, în definitiv, casa unui războinic scoţian care nu-şi uitase trecutul. Mireasma de flori şi lemn vechi întregea atmosfera de istorie trăită în demnitate.

– Cybil! Anna MacGregor coborî treptele maiestuoase cu chipul strălucind de bucurie. Părul ei negru ca abanosul era pieptănat pe spate, iar ochii căprui se aprinseseră la vederea lui Cybil.

– Bunico. O privi cu admiraţie. Cum reuşeşti să fii mereu atât de frumoasă?

Râzând, Anna o strânse la piept.

– La vârsta mea, încă mai speri să arăţi prezentabil.

– Nu e adevărat. Tu eşti întotdeauna frumoasă. Nu-i aşa, Preston?

– Ba da.

– Nu eşti niciodată prea bătrână ca să te bucuri de o minciună nevinovată din partea unui tânăr chipeş. Anna îi întinse o mână, încă îmbrăţişând-o pe Cybil cu cealaltă. Bine ai venit, Preston! Nu cred că aveai mai mult de şaisprezece ani când ne-am întâlnit ultima oară.

– Cam aşa, răspunse el, strângându-i mâna. Dar îmi amintesc foarte bine de dumneavoastră, doamnă MacGregor. Eram la Balul Primăverii din Newport, şi aţi fost foarte înţelegătoare cu un tânăr care ar fi preferat să fie oriunde altundeva.

– Îţi aminteşti. Mă simt flatată. Haideţi, trebuie să vă încălziţi puţin. Ploaia e teribil de rece în perioada aceasta a anului.

– Unde sunt bunicul şi Matthew?

– O! Râzând, Anna îi conduse pe hol spre ceea ce familia numea Camera Tronului. Daniel l-a pus pe sărmanul Matthew să verifice pompa de la piscină. Spune că nu mai funcţionează prea bine, şi ştii cât de strict e bunicul tău cu şedinţa zilnică de înot. Zice că îl menţine tânăr.

– Sunt atât de multe lucruri care îl menţin tânăr.

Camera își merita numele: scaunul regal cu spătar înalt al lui Daniel domina un spațiu vast, zugrăvit în roșu-închis, cu mobilier sculptat din lemn masiv. Mai multe lămpi erau deja aprinse, iar un foc impunător ardea în șemineu.

– Vă invit la un ceai. Știu deja că Daniel va insista să bem whisky și va folosi vizita voastră drept scuză. Luați loc, le spuse Anna. Dacă nu mă duc de îndată să-l anunț că ați ajuns, o să se supere.

– Rămâi, insistă Cybil. Mă duc eu. Și mă ocup și de ceai.

– Ești o fată grozavă. Așa ai fost mereu. Anna făcu semn către fotoliul de lângă ea. Preston, eu și Daniel am fost la piesa ta acum câteva luni, în Boston. O operă impresionantă, intensă. Familia ta trebuie să fie foarte mândră de tine.

– De fapt, cred că au fost mai mult surprinși.

– Uneori, e același lucru. Oricât de mult ne-am admira copiii sau frații, nu ne așteptăm niciodată să dea dovadă de geniu. Iar când asta se întâmplă, ne întrebăm uimiți: Cum de nu mi-am dat seama până acum?

– Îi cunoașteți pe părinții mei, spuse el încet. Știți că piesa a avut o influență puternică asupra lor.

– Da. Uneori, o rană trebuie zgândărită ca să nu adune puroi. Și ce mai face sora ta?

– Are trei copii. Ei o ajută să se concentreze.

– Și pe tine, Preston? Munca este cea care te ajută să te concentrezi?

– Se pare că da.

– Îmi cer scuze că mi-am băgat nasul, de obicei soțul meu se ocupă de asta. Dar sunt curioasă, pentru că îmi amintesc de acel tânăr de la Balul Primăverii și de felul în care îi purta de grijă surorii sale. La fel cum îi purtau de grijă Alan și Caine Serenei, pe care toată atenția asta o irita la culme, așa cum părea să o deranjeze și pe... Jenna o cheamă, nu?

– Da, răspunse el zâmbind. O scotea din sărite. Zâmbetul lui păli ușor când adăugă: Poate dacă aș fi făcut o treabă mai bună, nu ar fi ajuns să sufere atât de mult.

– Preston, nu tu ai fost cel care a rănit-o. Chiar îmi pare rău, nu am vrut să-ți reamintesc de acea perioadă. Poți să-mi spui despre piesa la care lucrezi acum, sau e secret?

– E o poveste de dragoste care se desfășoară la New York. Sau, cel puțin, lucrurile par să meargă în această direcție.

Ridică privirea când auzi râsete pe coridor. Da, se gândi Anna, lucrurile chiar începeau să meargă în acea direcție.

– Încă nu l-ai servit cu un pahar de whisky, Anna?

Daniel intră în cameră, iar toată atenția se îndreptă asupra lui. Impresiona prin postura dreaptă, vocea de bas care refuza să se înmoaie odată cu vârsta, ochii albaștri ce sclipeau precum apele Scoției, părul și barba deasă de un alb imaculat.

– Așa se întâmpină un bărbat prins în ploaie, care mi-a adus acasă nepoata preferată?

– Așa deci, bombăni Matthew din spatele lui. Când aveai nevoie de cineva să-ți repare piscina, *eu* eram nepotul tău preferat.

– Păi, asta s-a rezolvat, nu? Râzând în hohote, Daniel îl bătu pe spate ca un urs mare care își mângâia puiul.

– Mă bucur să vă văd, domnule MacGregor.

Preston traversă camera, pregătit să-i strângă mâna. Dar pentru Daniel o simplă strângere de mână nu era suficientă când nutrea sentimente puternice față de persoana respectivă, așa că îl cuprinse într-o îmbrățișare sănătoasă.

– Unui scoțian îi prinde întotdeauna bine un pahar de whisky, McQuinn.

– Doar un strop în ceai, Daniel, îl avertiză Anna ridicându-se să ia sticla.

– Un strop? Bătrânul se îmbufnă ca un copil. Haide, Anna!

– Fie, doi stropi, acceptă ea cu zâmbetul de buze. Spune-mi, Preston, fumezi trabucuri?

– De obicei, nu.

Anna se întoarse, uitându-se amenințător la Daniel.

– Atunci, dacă te prind cu unul în mână, am să știu cine ți l-a aruncat înainte să fugă din cameră.

– Femeia asta o să mă bată la cap toată viața, șopti Daniel. Așază-te, băiete, și spune-mi cum te înțelegi cu Cybil.

– Cum ne înțelegem? repetă Preston cu simțurile în alertă.

– Sunteți vecini, nu?

– A, da. Ușurat, Preston se așeză. Da, locuiesc vizavi de ea.

– E frumoasă ca o floare, nu?

– Bunicule! Cybil își făcuse apariția, aducând o tavă cu ceai. Nu-l lua la întrebări pe McQuinn, nici n-a intrat bine pe ușă.

– Dar ce l-am întrebat? îi răspunse bătrânul cu un aer inocent. Vrei să spui că nu ești frumoasă?

– Sunt adorabilă. Râzând, îl sărută pe nas și îi șopti la ureche: Fii cuminte, și poate îți mai scap puțin whisky în ceai când bunica nu e cu ochii pe noi.

– Scumpa mea!

– N-o să-ți vină să crezi cât de gustoase sunt aceste prăjituri, McQuinn. Mulțumită că își mituise bunicul, Cybil îi întinse platoul. Mie nu-mi ies așa bune, oricât de mult aș încerca.

– Cybil e o bucătăreasă desăvârșită, zise Daniel, privind supărat cum soția lui vărsa fix două picături de whisky în cana lui de ceai. Sper că i-ai dat omului de mâncare din când în când. Cum se cuvine între vecini.

– Ne-a gătit o plăcintă cu pui acum câteva seri, spuse Matthew, care își decora prăjitura cu gem de căpșune. Preston, vrei puțin whisky, sau e suficient ceaiul?

– Vreau și un pahar de whisky. Simplu.

– Cum altfel să bea whisky un bărbat adevărat? mormăi Daniel, sorbind din cana sa. Să înțeleg că ai dat

de gustul lui Cybil? adăugă el, stăpânindu-se să nu rânjească atunci când Preston fu pe punctul să se înece.

– Pardon?

– Ai dat de gustul mâncării pe care o face, îi explică Daniel nevinovat. O femeie care gătește așa de bine ca scumpa mea Cybil ar trebui să aibă o familie pe care s-o hrănească.

– Bunicule! Cybil arătă spre paharul ei de whisky.

Ce putea să facă un bărbat prins între băutura preferată și viitorul nepoatei sale? Sacrificiul suprem, cugetă Daniel.

– Ce bărbat nu apreciază o mâncare bună, aș vrea și eu să știu? Nu ai cum să mă contrazici, nu-i așa, băiete?

Pășea pe un teren alunecos, fu singurul gând din mintea lui Preston.

– Nu.

– Așa! Daniel dădu cu pumnul în masă, făcând să sară farfuriile. Da! McQuinn este un nume onorabil. I-ai făcut cinste.

– Mulțumesc, răspunse Preston temător.

– Totuși, un bărbat de vârsta ta trebuie să se gândească la viitor. Ai în jur de treizeci de ani, nu?

– Da.

– Ei bine, orice bărbat ajuns la vârsta de treizeci de ani trebuie să pună lucrurile în balanță, să se gândească la îndatoririle pe care le are față de numele său și față de familie.

– Mai am câțiva ani până-l prind din urmă, îi șopti Matthew lui Cybil.

– Fă ceva, șuieră ea dându-i un cot.

– Bine, dar dacă se apucă să mă tragă pe mine la socoteală, o să te coste.

– Spune-mi ce vrei.

– O, poți să fii sigură c-o să-mi cer răsplata. Aruncându-se în bătaia focului, Matthew se așeză în fotoliu. Bunicule, nu cred că ți-am povestit despre fata cu care am început să ies.

– O fată? Luat prin surprindere, Daniel clipi, îndreptându-și toată atenția către nepotul său. Ce fată? Am crezut să ești prea ocupat cu jucăriile tale de metal ca să-ți dai seama că există și femei pe lumea asta.

– Stai liniștit, știu că există, rânji Matthew. E o fată specială.

– Chiar așa? Daniel îl privi intrigat. Trebuie să fie o fată foarte specială dacă a reușit să-ți fure ochii.

– Da, chiar sunt cu ochii pe ea de ceva timp. O cheamă Lulu, improviză Matthew. Lulu LaRue, deși cred că e numele ei de scenă. Știi, dansează pe mese.

– Dansează pe mese! răcni Daniel sub privirea amuzată a soției lui. Dansează dezbrăcată pe mese?

– Cum altfel? Ce rost ar mai avea dacă n-ar fi dezbrăcată? Are un tatuaj minunat chiar pe...

– O dansatoare dezbrăcată și tatuată! Să fiu al naibii, Matthew Campbell! Vrei să-i frângi inima mamei tale? Anna, tu auzi ce zice băiatul ăsta?

– Bineînțeles, Daniel. Matthew, nu-l mai supăra pe bunicul tău!

– Am înțeles, replică Matthew, chipurile spășit. Dar nu văd de ce nu aș putea să am drept iubită o dansatoare dezbrăcată și tatuată dacă vreau.

Multe ore mai târziu, după ce se oprise ploaia, când Preston se furișase în camera ei ca să profite împreună de patul imens, Cybil se gândi că fusese o zi aproape perfectă.

Atât de perfectă încât se cuibări lângă bărbatul iubit, prefăcându-se, în lumea aceea de basm, că escaladase zidurile castelului ca să ajungă la ea. Ca să o iubească. Ca să rămână cu ea pentru totdeauna.

– Spune-mi ceva, șopti el.

Se minuna cât de bine era să fie acolo, cu fruntea lui Cybil odihnindu-se pe umărul lui, în timp ce trupurile lor împărtășeau o căldură intimă.

– Bine. În ciuda nenumăratelor studii, încă nu se poate spune cu certitudine câți îngeri pot dansa pe vârful unui ac.

– Parcă se stabilise că 634.

– Speculații. Aceleași studii nu au reușit să ajungă la un consens în privința numărului exact de broscoi pe care trebuie să-i săruți înainte să-ți găsești prințul.

– Asta e de la sine înțeles, spuse el râzând. Ce voiam eu să știu – iar tu ești autoritatea supremă în domeniu – e altceva: Care naiba a fost faza cu bunicul tău la ceai?

– La ce te referi? Cybil își dădu părul după ureche. Ah, faza aia. Nu te-am avertizat, pentru că am sperat ca o proastă că n-o să fie cazul. Este numai vina mea. Se întinse confortabil peste el și murmură: Știi că ai niște ochi superbi, McQuinn? Sunt aproape translucizi, de parcă aș putea să mă cufund în marea aceea albastră și să dispar.

– Ăsta este un comentariu sincer, sau o încercare de a evita subiectul?

– Ambele. Conștientă că nu putea evita discuția, se ridică, îl sărută și luă halatul pe care îl aruncase mai devreme pe marginea patului.

– De ce te acoperi de fiecare dată când vorbesc cu tine?

Spre surprinderea lui, o văzu îmbujorându-se.

– Puritana din mine în stare latentă, presupun.

– Foarte latentă, răspunse el, dar îi zâmbi când își legă cordonul. Acum, să ne întoarcem la bunicul tău și la interesul lui subit pentru numele familiei mele – sau, după cum a spus la cină, pentru sângele puternic și curajos care curge prin venele neamului meu.

– Păi, McQuinn, ești scoțian.

– La a treia generație în Rhode Island.

– Nu contează asta la scara istoriei. După ce umplu pentru fiecare câte un pahar de apă din carafa de pe noptieră, Cybil continuă, fără să-l privească în ochi: Trebuie să-mi cer scuze. Bunicul are intenții bune. Mă iubește, și nu ar fi făcut asta dacă nu i-ar plăcea de tine.

Preston simți un gol în stomac. Îngrijorarea îi dădea târcoale.

– Ce a făcut mai exact?

– Nu mi-am dat seama până acum – sau nu eram complet sigură înainte să ajungem aici. Dar ar fi trebuit să mă gândesc mai bine, șopti ea. Aseară, când mi-ai spus că vă cunoașteți și că te-a lăsat să te muți în apartamentul de lângă mine, ar fi trebuit să mă prind. În fine, oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

– Ce vrei să spui, Cybil?

Trase aer în piept și îl privi fix în ochi.

– Te-a ales pentru mine. Chiar mă iubește, se grăbi ea să adauge. Și vrea să-mi ofere ceea ce crede el că mi-ar trebui: o căsnicie, familie, o casă. Și crede că tu ești cel mai potrivit.

Nu era îngrijorat, descoperi Preston. Era scandalizat.

– Cum dracu' a ajuns la concluzia asta? răbufni el, trântind paharul de apă pe noptieră.

– Nu e o insultă, McQuinn, spuse ea cu o voce tremurătoare. Este un compliment. După cum ți-am zis, chiar mă iubește din tot sufletul. În mod clar, are o părere foarte bună despre tine dacă crede că ai fi un soț bun pentru mine și un tată minunat pentru numeroșii copii pe care speră să-i avem împreună.

– Am crezut că nu vrei să te măriți.

– Nu am spus că vreau. Am spus că asta visează el pentru mine. Cybil se duse la măsuța de toaletă, luă peria și începu să și-o treacă prin păr. Și faptul că te arăți atât de consternat este incredibil de jignitor.

– Să înțeleg să ție ți se pare amuzant.

– Mi se pare drăguț din partea lui.

– Ți se pare drăguț că bunicul tău de nouăzeci și ceva de ani îți caută bărbat?

– Nu îi culege de pe stradă ca să-i aducă la interviu. Enervată, Cybil azvârli peria pe masă. Nu e nevoie să te panichezi, McQuinn. Nu m-am apucat să-mi aleg zestrea și să sun la biserică. Sunt perfect capabilă să-mi găsesc un soț, când și dacă decid ca asta este ceea ce îmi doresc.

Şi am spus deja că nu e cazul deocamdată. Îi întoarse spatele, deschise o cutie de cremă şi începu să-şi ungă mâinile. Acum sunt obosită şi vreau să merg la culcare. Şi pentru că nu-ţi place să dormi cu mine după ce facem sex, poţi să pleci liniştit.

Era doar supărare, se întrebă Preston, sau vedea ceva mai mult în reflexia ochilor ei din oglindă?

– De ce te-ai enervat?

– De ce m-am enervat? repetă ea încet, fără să ştie dacă se abţinea să nu plângă sau să nu ţipe. Cum poţi să mă întrebi asta tocmai tu, care scrii cu atâta sensibilitate despre trăirile oamenilor? Chiar mă întrebi de ce m-am enervat, Preston? Se întoarse către el, hotărând că era momentul să spună lucrurilor pe nume. Pentru că stai acolo, în patul pe care tocmai l-am împărţit, unde încă se simte căldura corpului meu, şi pari complet şocat de ideea că un om care mă iubeşte ar crede că s-ar putea să fie ceva mai mult decât sex între noi.

– Bineînţeles că e mai mult decât sex între noi. Simţind cum îl cuprindea mânia, îşi înşfăcă blugii şi îi trase pe el.

– Da? Chiar aşa?

– Ţin la tine, Cybil, murmură el. Doar ştii asta.

– Ţi se pare să sunt amuzantă. E fix acelaşi lucru.

Da, era mai mult decât supărare, se gândi Preston înainte ca ea să-i întoarcă spatele. Era durere.

Cineva o rănise înainte, fără nici o scuză. O luă de mână şi o răsuci cu faţa spre el.

– Chiar ţin la tine.

Inima ei, deja dăruită lui, se înduioşă.

– Bine. Hai să trecem peste subiectul ăsta!

Preston ar fi vrut să încuviinţeze, să nu complice şi mai mult lucrurile, dar observă că surâsul ei se limitase doar la buze, pe când ochii îi rămăseseră trişti.

– Cybil, nu pot să-ţi ofer mai mult.

– Nici nu ţi-am cerut mai mult. A ieşit luna. S-au risipit toţi norii. Mâine putem să mergem la o plimbare pe stânci. Dar cred că o să fie cam răcoare. Cu inima

indurerată, Cybil își frecă palmele. Cred că trebuie să mai punem niște lemne pe foc.

– Mă ocup eu.

Focul din șemineu încă ardea vesel. Totuși, Preston luă un buștean din cutia frumos sculptată și îl aruncă în flăcări. Preț de câteva clipe, singurele zgomote din cameră fură șuieratul și pocnetul lemnului arzând.

Poate tocmai pentru că nu-l întrebase, pentru că își propusese să nu-l întrebe, se simți obligat să-i povestească.

– Vrei să iei loc?

– Îmi place să stau aici, să mă uit la stele. Nu ai cum să vezi stelele la New York, orbit fiind de toate luminile din jur. Și uiți să privești în sus, nici nu-ți trece prin minte să te întrebi unde au dispărut stelele. În Maine, unde am crescut eu, cerul era plin. Nu-mi dau seama cât de mult îmi lipsesc până nu le văd din nou. Poți să trăiești perioade lungi fără o grămadă de lucruri. De-abia dacă-ți dai seama că le duci dorul.

Când îi atinse umărul, Cybil tresări instinctiv. Când se întoarse spre el zâmbea.

– Nu vrei să ieșim să le vedem mai bine?

– Vreau să iei loc și să mă asculți.

– Bine. Încercând să pară relaxată, se cufundă într-unul dintre fotoliile mari de lângă foc. Te ascult.

Preston se așeză pe fotoliul alăturat și se aplecă spre ea.

– Mereu mi-am dorit să scriu. Niciodată nu m-am gândit la o altă carieră. Dar nu voiam să scriu romane, așa cum spera tata, ci piese de teatru. Totul era atât de clar în mintea mea. Scena, fiecare decor, mișcarea actorilor, unghiul precis și calitatea luminilor. Adesea, poate prea adesea, aceasta era lumea în care trăiam. Tu vii dintr-o familie remarcabilă, una cu multe obligații sociale.

– Pot spune că da.

– Și eu la fel. Toleram situația, uneori îmi făcea plăcere, dar de cele mai multe ori încercam să mă eschivez.

– Ţii la intimitatea ta. Înţeleg asta. Aşa sunt şi tata, şi Matthew.

– Da, ţin la intimitatea mea. Am nevoie de ea. Neputând să stea locului, Preston se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Îmi iubesc părinţii, sora, chiar dacă uneori nu înţelegem ce îşi doreşte celălalt. Sunt sigur că i-am rănit de multe ori, fără să-mi dau seama, dar chiar îi iubesc, Cybil.

– Bineînţeles că da, începu ea, dar se opri când îl văzu că scutura din cap.

– Sora mea, Jenna, era mereu atât de deschisă, de sociabilă. E o fată minunată. Nu avea nici douăzeci şi unu de ani când s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al meu din facultate. Eu le-am făcut cunoştinţă.

Amintirea îi provoca durere chiar şi acum. El făcuse primul pas în povestea aceasta zbuciumată. Privind paharul de apă, îşi dori să fi fost whisky.

– Făceau o pereche frumoasă. Emanau din toţi porii iubire, speranţă, planuri. Jacob s-a născut la puţin peste un an de la nuntă. Şi după câteva luni Jenna era din nou însărcinată, strălucind de fericire. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se apropie de fereastră. Dar nu văzu stelele. Continuă pe un ton lipsit de expresie: În aceeaşi perioadă, prima mea piesă era în producţie. La un teatru mic, provincial, dar cu renume. Tata e un scriitor important, aşa că, fiind vorba despre o piesă scrisă de fiul său, evenimentul a trezit un oarecare interes.

– Însăşi piesa ta trezeşte interes.

Preston o privi, recunoscător că putea să-i înţeleagă nevoia de a-şi manifesta individualitatea. Dar cum să nu înţeleagă, având în vedere familia din care se trăgea?

– Acum sper şi eu asta. Dar atunci aveam îndoieli. Şi era esenţial ca piesa mea să stea pe picioarele ei, să nu fie analizată prin prisma operei tatei. Din mândrie, în parte, continuă el gânditor. Dar mai mult din respect. Oricare ar fi fost motivul, acea piesă, prima mea piesă pusă în scenă, era extrem de importantă pentru mine.

Pentru că își întorsese privirea, părând să aibă nevoie de un moment de reculegere, Cybil luă cuvântul:

– Cu o noapte înainte ca prima mea bandă desenată să apară în ziar, nu am dormit deloc. Oricât de mult mi-ar fi plăcut mie, nu aș fi putut rezista dacă cei din jur și-ar fi imaginat că mă folosesc de faima tatei ca să avansez în carieră.

– Întotdeauna vor exista oameni care să creadă asta. Nu trebui să-i lași să te influențeze. Munca ta e tot ce contează, iar piesa asta conta enorm pentru mine. M-am implicat în toate aspectele – decor, regie, casting, repetiții, lumini. În absolut tot.

Cybil zâmbi.

– Sunt sigură ca i-ai adus pe toți în pragul disperării, inclusiv pe tine însuți.

– Fără îndoială. Trupa era excelentă. Actrița care a jucat rolul principal era splendidă, cu siguranță cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. M-a fermecat. Tocmai împlinisem douăzeci și cinci de ani și eram îndrăgostit de ea iremediabil. Fiecare clipă petrecută cu ea era un dar. Să o văd pe scenă, rostind vorbe scrise de mine, venite din sufletul meu. Să mă privească zâmbind și să mă întrebe dacă era bine, dacă așa voiam să sune. Cu cât mă implicam mai mult în relația noastră, cu atât mai puțin mă preocupam de piesă.

Chiar și acum suferea la gândul tuturor lucrurilor la care renunțase pentru ea. Și la gândul celor pe care le furase.

– Era delicată. Of, ce dulce era! Chiar și puțin timidă când nu se afla pe scenă. Inventam tot felul de scuze ca să fim împreună, și mi-am dat seama că și ea făcea același lucru. Ne-am iubit prima oară într-o după-amiază de duminică, în patul ei. La sfârșit a plâns pe umărul meu și mi-a zis că mă iubea. Aș fi făcut orice pentru ea în clipa aceea.

Cybil își puse mâinile în poală, întrebându-se cum era să te iubească atât de intens un bărbat ca el. Nu vorbi,

pentru că știa că nu terminase. Și că restul poveștii îi provocase durere.

– Săptămâni întregi, continuă Preston, lumea mea s-a învârtit în jurul ei. Avusese loc premiera, iar criticile fuseseră destul de bune. Singurul lucru care conta pentru mine era că prin intermediul piesei ajunsesem să o cunosc. Era singurul lucru care conta.

– Dragostea ar trebui să conteze cel mai mult.

– Crezi? Râse scurt, iar licărirea de cinism îi apăru iarăși în ochi. Dar cuvintele rezistă, Cybil. Așa că un scriitor bun ar trebui să aibă grijă de ele.

„Dragostea rezistă", ar fi vrut ea să spună, dar știa deja că a lui nu rezistase.

– Îi cumpăram cadouri pentru că o făceau fericită, ieșeam să dansăm în club pentru că îi plăcea să fie înconjurată de oameni. Era atât de frumoasă, încât mi se părea normal să se arate în lume. Iar pentru asta avea nevoie de hainele potrivite și de bijuteriile potrivite, nu? Așa că de ce să nu i le cumpăr? Și dacă mai avea nevoie de câțiva bani pentru nimicuri, de ce să nu-i scriu un cec? Erau doar bani, și eu aveam mai mult decât îmi trebuia.

Cybil intui în ce direcție se îndrepta povestea. Voia cu disperare să meargă la el, să-l îmbrățișeze, să-l liniștească. Dar în glasul și în ochii lui nu se citea tristețea, ci amărăciunea.

– Avea talent, și voiam s-o ajut să devină o actriță cunoscută. De ce să nu mă folosesc de contactele mele – ale tatălui meu, ale familiei mele – ca să-i dau un impuls în carieră?

– O iubeai, șopti Cybil. Contactele de care nu voiai să te folosești pentru tine, le-ai folosit pentru persoana pe care o iubeai.

– Și asta ar trebui să fie o scuză? Clătină din cap dezaprobator. Nu, nu ai nici o scuză atunci când te folosești de cineva. Dar chiar asta am făcut. Cu un aer timid, visător, îmi spunea că vrea să ne căsătorim. Aici am ezitat. Cariera ei avea nevoie de toată atenția. Puteam

să mai aşteptăm. I-am spus că, la finalul stagiunii, odată ce devenea cunoscută, urma să ne mutăm la New York, să cucerim împreună lumea teatrului.

„Împreună", îşi zise el, era adesea un cuvânt care nu însemna nimic.

– Şi într-o zi a venit la mine, în lacrimi, tremurând din toate încheieturile, atât de palidă încât parcă puteam să văd prin pielea aceea delicată. Mi-a spus că era însărcinată, iar lacrimile îi curgeau fără oprire pe obrajii ei frumoşi. Se învinovăţea, mă implora să nu o părăsesc. Unde să se ducă, ce să facă? Avea puţini bani. Îi era teamă. Credea că o s-o urăsc.

– Nu, şopti Cybil. Cum s-o urăşti?

– Normal că nu. Nu o uram, nu o învinuiam. Eram speriat, tulburat, dar şi bucuros. Decizia nu mai era a mea. Nu mai era cazul să fiu precaut, puteam să o iau de soţie, să încep o nouă viaţă cu ea. Posomorât, Preston continuă: Banii nu erau o problemă. Deja primisem o parte din moştenire la douăzeci şi cinci de ani, urma să primesc şi mai mult la treizeci. Banii nu erau o problemă, repetă el, ridicând vătraiul şi vârându-l cu ură în tăciunii din şemineu. I-am şters lacrimile şi i-am spus că totul o să fie bine. Că o să fie minunat. Că o să ne căsătorim. Că vom rămâne la Newport până la naşterea copilului. Că ne vom muta la New York, aşa cum plănuiserăm. Că o să fim trei în loc de doi, dar că o să fim fericiţi. Am avut un episod înduioşător înainte să se întoarcă în micul ei apartament ca să se odihnească şi să-i sune pe ai ei ca să le dea vestea cea bună. Am stabilit să mergem la părinţii mei la sfârşitul spectacolului din acea seară, ca să le spunem şi lor. Am început imediat să fac planuri. Să mă imaginez în ipostaza de soţ, de tată al copiilor pe care urma să-i avem împreună.

– Ţi-ai dorit copilul, spuse Cybil, amintindu-şi afecţiunea cu care îl ţinuse în braţe pe Charlie.

– Da. Deşi stătea lângă şemineu, căldura focului nu putea să ajungă la amintirile lui reci. Mi-o doream pe ea, îmi doream copilul, viaţa pe care am visat că o vom avea

împreună. Și în timp ce eu pluteam pe acel nor, sora mea mi-a bătut la ușă.

Închise ochii, retrăind acele clipe. Fiecare mișcare, fiecare gest. Altă piesă, pe altă scenă.

– Și ea plângea, la fel ca Pamela, și ea tremura, și ea era palidă. Și, la fel ca Pamela, și ea era însărcinată. M-am îngrijorat când am văzut în ce stare era. S-a agățat de mine, suspinând, și până la urmă a reușit să-mi spună că soțul ei o înșela.

I se schimbă vocea și i se întunecă privirea.

– Mi-a spus că se întorsese grăbită acasă, lăsându-l pe Jacob la mama, pentru că uitase ceva. Nu se așteptase să intre în dormitor și să-și găsească soțul trăgându-și în fugă pantalonii pe el, cu o femeie în pat. În patul ei.

– Vai, Preston, e cumplit! Cybil se ridică, vrând să-l consoleze. Cât de îngrozitor pentru familia ta. Cred că... Se opri când începu să înțeleagă. Scenele pe care i le descrisese, scenele pe care le descrisese în piesa lui. O, nu. Dumnezeule!

– Numele ei era Leanna în *Suflete împreunate*, dar în realitate o chema Pamela. Frumoasă, deșteaptă, calculată. O femeie care putea să-și joace rolul fără să repete replicile. Care putea să joace pe degete un bărbat numai pentru bani, putere, pentru oportunități. Ar fi fost în stare să se mărite cu mine numai pentru asta și ca să-i ofere un statut social remarcabil copilului pe care prietenul meu cel mai bun, soțul surorii mele, îl sădise în pântecele ei. Dar nu mai aveam de gând să pierd la acel joc.

– Tu ai iubit-o, și ea te-a rănit. V-a rănit pe toți. Îmi pare atât de rău!

– Da, am iubit-o, dar m-a învățat un lucru. Nu poți avea încredere în inima ta. Sora mea a avut încredere, și asta aproape că a distrus-o. Dacă nu l-ar fi avut pe Jacob, dacă nu ar fi fost însărcinată din nou, cred că nu ar fi supraviețuit. Dar copiii aveau nevoie de ea, așa că a reușit să-și revină.

– Pe când tu nu aveai nimic.

– Am avut munca şi satisfacţia de a da ochii cu femeia care ne distrusese viaţa. A plâns şi a jurat că era o minciună. O greşeală groaznică. M-a implorat să o cred, şi aproape că am crezut-o. Atât era de talentată.

– Nu, şopti Cybil. Erai îndrăgostit. Voiai să o crezi.

– În orice caz, ne-am certat, iar straturile măştii ei perfecte au început să cadă. Am văzut-o aşa cum era în realitate. O intrigantă, o mincinoasă, o infidelă. O femeie care nu avea nici o remuşcare de a seduce şi de a se culca cu bărbatul altei femei din simplă plăcere, după care să treacă la un altul din interes. De parcă n-ar fi fost de ajuns, jocul ei cu mine se încheiase, dar spectacolul trebuia să continue, spuse el cu un zâmbet trist.

– Cum ai rezistat?

– Am continuat să-mi reamintesc că piesa era mai importantă decât ea, mai importantă decât orice altceva. Crezi să a fost o decizie calculată din partea mea?

– Nu. Cybil îi atinse umerii, apoi obrajii, întrebându-se cum de nu vedea că durerea era tot acolo. Nu, cred că a fost o decizie curajoasă. Apoi se sprijini de el şi oftă când îi simţi mâinile cuprinzând-o. Nu merită nici cea mai mică parte din inima ta, Preston. Nici atunci, nici acum.

– Acum e doar un personaj interesant dintr-o piesă de teatru. Nu am să mă mai ofer niciodată cuiva, aşa cum am făcut-o cu ea. Nu mai am ce să ofer.

– Dacă chiar crezi asta, nu faci altceva decât să-i permiţi să ia şi mai mult din tine. Şi o laşi să câştige.

– Nimeni nu a avut de câştigat, nici sora mea, nici prietenul meu, nici eu. Trei vieţi distruse, iar ea s-a ales cu câteva audiţii amărâte. Nimeni nu a avut de câştigat, murmură el ştergându-i o lacrimă de pe obraz. Nu plânge. Nu ţi-am povestit toate astea ca să te fac să plângi, am vrut doar să te fac să înţelegi cine sunt eu.

– Ştiu cine eşti, şi nu mă pot abţine să nu plâng pentru tine.

– Cybil. O aduse din nou la pieptul lui. Dacă nu ai grijă de inima ta, cineva o să ţi-o rupă în bucăţi.

Ea închise ochii fără să-i spună că deja o făcuse cineva.

capitolul 10

Daniel decise că era timpul să poarte o discuție cu tânărul Preston McQuinn. Nu fu deloc complicat să-l ademenească în biroul său din turn, în timp ce Cybil și Anna aveau treabă în altă parte a casei. Cât despre Matthew – ei bine, probabil că umbla pe afară, căutând inspirație pentru una dintre jucăriile lui metalice.

Sculpturile lui Matthew îl intrigau pe Daniel și îl făceau să se simtă mândru în același timp.

– Ia loc, băiete! Întinde-ți picioarele. Daniel se apropie de bibliotecă, luă un exemplar din *Război și Pace* și apucă un trabuc din ascunzătoare. Vrei unul?

Preston ridică din sprâncene.

– Nu, mulțumesc. Interesantă lectură, domnule MacGregor.

– Fac și eu ce pot ca să mă feresc de soția mea.

Daniel mirosi încântat trabucul și oftă de nerăbdare, după care se așeză fără a se grăbi să îl aprindă. Parte din plăcere ținea de respectarea fiecărui pas.

Din ultimul sertar al biroului impunător din lemn de stejar scoase o scrumieră sculptată sub forma unei scoici și un mic ventilator cu baterii. O nouă încercare prin care spera ca Anna să nu-l miroasă.

– Soția nu mă lasă să fumez, oftă el. Și cu cât înaintează în vârstă, cu atât parcă i se ascute simțul olfactiv. Zici că e copoi.

– Și dacă urcă? întrebă Preston curios.

– Vedem atunci, de ce să ne facem griji de pe acum? Dar, de teama furiei soției sale, trase ventilatorul mai aproape. Spune-mi, merg bine lucrurile?

– Da.

– Nu întreb în calitate de detectiv, dar aș vrea să știu. Mă interesează persoana ta.

– Hm.

– Admir munca tatălui tău. Am câteva dintre cărțile lui pe aici. Daniel se întinse în fotoliul enorm de piele, pufăind din trabuc. După cum mi-a șoptit o păsărică, niște tipi de la Hollywood par foarte interesați de piesa ta, McQuinn.

– O păsărică bine informată.

– Într-adevăr. Și te încântă varianta asta cu filmul?

– Aș putea spune că da.

– McQuinn, joci poker, nu?

– Ocazional.

– Sunt convins să te pricepi. Nu-mi pari unul care să-și arate asul din mânecă. Îmi place asta. Gânditor, Daniel scutură scrumul trabucului în scoică. Mai rămâi câteva săptămâni în New York, nu?

– Cel puțin o lună. Renovările ar trebui să fie gata până atunci.

– O casă frumoasă, pe malul mării. Nedumerirea lui Preston îl făcu pe Daniel să zâmbească. Păsărelele mele îmi spun tot felul de lucruri. Se cade ca un bărbat să stea la casa lui. Unii dintre noi nu suntem făcuți să stăm într-un stup de albine, auzind zumzetul vecinilor prin pereți. Avem nevoie de un spațiu larg, pentru noi înșine, pentru familie. O cameră în care să te relaxezi, continuă el arătând spre birou. Un colț al tău în care să poți fuma un blestemat de trabuc fără să te bată nimeni la cap.

– Adevărat, zise Preston. Totuși, casa mea nu e nici pe departe la fel de impunătoare ca a dumneavoastră.

– Ești încă tânăr, nu? O s-o dezvolți în timp. Și când ai crescut lângă mare, cum am crescut și eu, ai nevoie să o simți aproape.

– Prefer să locuiesc pe coastă decât în oraș. Neștiind exact în ce direcție se îndrepta discuția, Preston nu se putea relaxa. Iar dacă ar trebui să locuiesc undeva la periferie, probabil că mi-aș tăia venele.

Amuzat, Daniel îl privi prin norul de fum.

– Eşti un bărbat care ţine la intimitatea lui, mi se pare normal. Dar când singurătatea şi intimitatea devin izolare, nu e întotdeauna sănătos, corect?

– Nu am prea văzut vecini care-şi tund iarba când am aruncat o privire de la fereastra castelului MacGregor, răspunse Preston.

Daniel rânji în barbă.

– Ai dreptate, McQuinn. Şi noi ţinem la intimitatea noastră, dar nu suntem izolaţi. Ştii, şi Cybil a copilărit lângă mare, spuse el cu trabucul între dinţi. Pe coasta din Maine, unde tatăl ei îşi proteja intimitatea ca un pit bull.

– Am auzit, spuse Preston gânditor.

– Tatăl ei e un mare om, chiar dacă e un Campbell. Era o vreme în care l-ai fi lăsat pe dracu' să-ţi intre-n casă, dar nu un Campbell. I-ai fi pus pistolul la tâmplă, înţelegi, McQuinn?

Lui Preston îi luă câteva clipe să priceapă că Daniel se referea la revoltele iacobite care avuseseră loc cu peste două secole în urmă. Intuind că nu era cazul să râdă, îşi mască amuzamentul tuşind.

– Da, zise el foarte serios. Vremurile se schimbă, trebuie să ne schimbăm şi noi odată cu ele.

– Aşa e. Încântat de răspuns, Daniel bătu cu pumnul în masă. După cum am spus, e un mare om, iar soţia lui e o femeie extraordinară. Şi ea se trage dintr-o familie de seamă. Iar copiii le poartă numele mai departe cu mândrie.

– Sunt sigur că aveţi dreptate.

– Normal că am dreptate. Ai văzut cu ochii tăi, nu? Este o fată minunată, inteligentă, Cybil a mea. Cu o inimă de aur. Atrage oamenii cu simpla ei prezenţă. Are acel ceva, nu crezi?

– Cred că este specială.

– Nu are nici o urmă de şiretenie sau de viclenie, continuă Daniel. Adesea, îşi ignoră propriile sentimente, gândindu-se la cei din jur. Asta nu înseamnă că nu are voinţă, nici nu s-ar putea altfel când îi curge prin vene

sânge scoţian. Atacă atunci când este atacată, dar cel mai adesea e în stare să sufere ea ca să-i cruţe pe ceilalţi. Sau să-mi facă mie griji.

Chiar dacă Daniel nu îi spunea ceva nou, cuvintele lui îl făcură pe Preston să se simtă inconfortabil.

- Nu cred că trebuie să vă faceţi griji pentru Cybil.

- Este dreptul, datoria şi plăcerea unui bunic să-şi facă griji pentru puiuţii lui. Cybil visează la un loc în care să-şi verse toată dragostea care-i umple sufletul. Bărbatul care îi va câştiga inima va fi un norocos.

- Aşa e.

- Ştiu că ţii la ea. Nu am nevoie de păsărele care să-mi spună asta.

„Da, poţi s-o vezi în ochii mei", se gândi Preston.

- După cum aţi spus, e o fată încântătoare.

- Şi tu eşti un burlac de treizeci de ani. Care sunt intenţiile tale?

„Mai direct de atât nici că se poate."

- Nu am nici un fel de intenţii.

- Ar fi cazul să-ţi faci. Daniel lovi cu pumnul în masă ca să-şi accentueze ideea. Nu eşti nici prost, nici orb, nu?

- Nu.

- Şi atunci, ce te opreşte? E exact ce-ţi trebuie ca să ieşi din starea asta de urs morocănos ascuns în bârlog. Îl privi fix, cu trabucul în mână. Şi dacă nu aş şti că eşti bărbatul potrivit pentru ea, nu aţi fi ajuns aşa de aproape unul de celălalt.

- Dumneavoastră aţi fost cel care m-aţi oferit pe tavă. Furios, Preston se ridică. M-aţi aruncat pe preşul ei sub pretextul că-mi faceţi o favoare.

- Dar chiar ţi-am făcut cea mai mare favoare, băiete, şi ar trebui să-mi mulţumeşti pentru asta, nu să mă iei la rost.

- Nu ştiu cum tolerează restul familiei şi prietenii dumneavoastră faptul că îi jucaţi pe degete, dar eu vă spun că nu mi se pare normal şi că nu am nevoie de aşa ceva.

– Dacă nu ai nevoie de ajutor, de ce stai să plângi după ceva ce s-a terminat – după ceva ce nici măcar nu a existat vreodată – în loc să te bucuri de prezent?

Furia lui Preston se transformă în răceală.

– Asta este problema mea.

– Este defectul tău, răspunse Daniel, încântat să vadă că tânărul se controla foarte bine. Un bărbat are dreptul la unul, cel mult două defecte. În cei nouăzeci de ani ai mei am avut timp să privesc oamenii, să-i analizez, să-i văd așa cum sunt în realitate. Îți spun, McQuinn, ești fie prea tânăr, fie prea încăpățânat să vezi cu ochii tăi cât de bine vă potriviți. Cât de bine vă completați.

– Vă înșelați.

– Ha! La naiba! Nu te-ar fi invitat să vii aici dacă n-ar fi fost deja îndrăgostită de tine. Și nici tu n-ai fi venit dacă nu te-ai fi îndrăgostit deja de ea.

„Uite cum pălește, își zise Daniel, privindu-l cu satisfacție. Unora le e teamă de dragoste."

– Nu e adevărat, răspunse Preston fără vlagă. Ce e între mine și Cybil nu e dragoste. Și dacă am s-o rănesc, când am s-o rănesc, se corectă el, o parte din vină o să fie a dumneavoastră.

Ieși din cameră, lăsându-l pe Daniel să-și fumeze trabucul.

Durerea făcea parte din dragoste, se gândi bătrânul. Deși îl durea să știe că scumpa lui nepoată avea să sufere puțin în povestea asta. Într-adevăr, și el purta o parte din vină. Dar odată ce flăcăul acela avea să se trezească la realitate și s-o facă fericită... Ei bine, cine avea să culeagă laudele dacă nu chiar el, Daniel MacGregor?

Zâmbind, își termină mulțumit trabucul.

Lui Cybil îi părea rău că excursia la Hyannis nu-i picase bine lui Preston. Starea lui de spirit nu se schimbă nici măcar la o săptămână după ce se întorseseră în New York.

Era un bărbat dificil. Acceptase asta. Acum că știa prin ce dramă trecuse, nu vedea cum ar fi putut să fie altfel.

Un bărbat atât de sensibil ca el, cu o inimă atât de mare, avea nevoie de mult timp ca să-și recapete încrederea în oameni. Avea nevoie de mult timp ca să se vindece.

Iar Cybil intenționa să aștepte.

Cu toate astea, suferea. Nu avea cum să nu sufere când îl vedea îndepărtându-se de ea puțin prea brusc, sau când se închidea cu munca lui, în muzică, în plimbările lungi și solitare pe care începuse să le facă la ore târzii.

Plimbări pe care insista să le facă de unul singur, fără ea.

Încerca să-și spună că piesa îi dădea bătăi de cap - deși nu mai aborda cu ea subiectul. Probabil credea că nu avea cum să înțeleagă durerea, bucuria, frustrarea din spatele muncii sale, felul în care îi consuma o parte din suflet. Cybil suferea, dar accepta situația. Întotdeauna reușea să se mintă pe sine mai bine decât îi mințea pe ceilalți.

Acum, munca ei evolua într-o direcție nouă, presupunând mai mult timp și efort. Întâlnirea pe care o avusese înainte să plece la Hyannis fusese una crucială, însă nu spusese nimănui. Nici familiei, nici prietenilor, nici iubitului. Din superstiție, se gândi ea când coborî din taxi în fața blocului, îi fusese teamă să facă anunțul cu voce tare înainte să se confirme.

Ei bine, acum avea confirmarea.

Își duse mâna la inimă pentru a-i stăpâni bătăile repezi. Se auzi chicotind. Acum era ceva real, și de-abia aștepta să le spună tuturor.

Se gândi dacă să dea o petrecere, să sărbătorească. O petrecere veselă și zgomotoasă. Șampanie și baloane. Pizza și caviar.

Parcă pregătindu-se deja de petrecere, urcă treptele în paşi de dans. Trebuia să îşi sune părinţii, familia, să se întâlnească cu Jody şi să strige amândouă de fericire.

Dar în primul şi primul rând, trebuia să-i spună lui Preston.

Bătu veselă la uşă. Ştia că probabil lucra, dar era prea nerăbdătoare. Fără îndoială, avea să înţeleagă.

Trebuiau să sărbătorească. Să deschidă o şampanie în mijlocul zilei, să se îmbete şi să facă dragoste ca doi nebuni.

Când el îi deschise uşa, Cybil strălucea de fericire.

– Salut! Tocmai m-am întors. N-o să-ţi vină să crezi.

Avea părul în dezordine, era nebărbierit şi ura faptul că simpla ei prezenţă reuşea să-i ia gândul de la piesă. Simpla ei prezenţă.

– Lucrez, Cybil.

– Ştiu, îmi pare rău. Dar o să explodez dacă nu vorbesc cu cineva, spuse ea mângâindu-i obrazul. Oricum, aş zice că ai nevoie de o pauză.

– Sunt prins cu treabă, începu el, dar Cybil deja intrase în casă.

– Pun pariu că nu ai mâncat. Tocmai am avut un prânz excelent la un restaurant nou, din centru. Hai să-ţi fac un sendviş şi...

– Nu vreau nici un sendviş. Nu am timp. Lucrez.

– Trebuie să mănânci. Cybil îşi vârî nasul în frigider, dar se opri când îl auzi urcând la etaj. Pentru numele lui Dumnezeu. Pufni, dădu ochii peste cap şi merse în urma lui.

– Bine, uită de sendviş. Dar trebuie să-ţi povestesc ce-am făcut. Doamne, McQuinn, zici că eşti într-o peşteră. Din instinct, se îndreptă spre fereastră ca să tragă draperiile.

– Lasă-le! La naiba, Cybil!

Rămase cu mâna în aer, simţind cum îi dispărea buna dispoziţie. Preston se aşezase deja la tastatură, se închise-se în sine, departe de ea, departe de viaţa care trecea pe lângă el în spatele draperiilor trase.

Lucra la lumina lămpii, sorbind din când în când din cafeaua stătută. Cu spatele la ea.

Sentimentele ei, care stăteau să explodeze ca o fântână arteziană, nu contau pentru el.

– E așa ușor pentru tine să mă ignori, șopti ea. Să mă arunci la o parte.

Nu era chip să nu audă durerea din vocea ei. Dar se îmbărbătă, refuzând să se lase impresionat.

– Nu e ușor, dar în momentul ăsta e necesar.

– Da, tu lucrezi, și eu am tupeul să-ți întrerup geniul, să mă pun în fața operei tale grandioase. O operă pe care îmi este peste putință să o înțeleg.

Iritat, îi aruncă o privire.

– Tu poți să lucrezi cu oameni pe lângă tine. Eu nu pot.

– Și totuși, continuă ea, mă ignori și mă arunci la o parte mai mereu, nu numai când lucrezi.

Preston se lăsă pe spătar și o privi încruntat.

– Nu am chef de ceartă.

– Normal, întotdeauna trebuie să facem ce ai tu chef. Dacă ai chef să stai cu mine sau să rămâi singur. Să vorbești cu mine sau să taci. Să mă atingi sau să mă dai la o parte.

Nota de fermitate din glasul ei îl alarmă.

– Dacă nu-ți convine situația, trebuia să-mi spui mai din timp.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Nu, Preston, nu-mi convine să mă tratezi ca pe o jucărie pe care poți s-o dai deoparte și să te întorci la ea când ai tu chef. Nu-mi convine ca sentimentele mele să fie catalogate drept prea puțin importante.

– Vrei să mă opresc din lucru ca să te apuci tu să-mi povestești cât de frumos a fost la prânz și la cumpărături?

Cybil deschise gura să vorbească, dar se opri, nu înainte să scape un mic suspin.

– Îmi pare rău. Furios pe el însuși, Preston se ridică în picioare. Cybil avea o expresie de parcă ar fi pălmuit-o.

Am ajuns la sfârșitul piesei și sunt distrat, enervant. Îi mângâie părul și murmură: Hai în living!

– Nu, trebuie să plec, spuse ea simțind că o podideau lacrimile. Trebuie să dau niște telefoane, și pe deasupra mă doare capul. Sunt stresată. Cred că o să iau o aspirină și mă culc.

Dădu să plece, dar el o opri.

– Cybil.

– Nu mă simt bine, Preston. Mă duc să mă întind puțin.

Se eliberă și fugi, trântind ușa în urma ei.

– Tâmpitule, spuse el încet, frecându-se la ochi. De ce nu i-ai dat și un pumn, dacă tot faci pe animalul?

Dezgustat de sine însuși, începu să umble agitat prin cameră, cu mâinile în buzunare, după care se îndreptă spre fereastră și smulse draperiile.

Lumina orbitoare a soarelui îl obligă să-și acopere ochii cu palma.

Poate chiar se izola intenționat de lumea exterioară, se gândi el. Lucra mai bine așa. Și nu trebuia să dea explicații despre obiceiurile lui.

Fusese o greșeală să-i vorbească astfel, dar, la naiba, dăduse buzna în cel mai nepotrivit moment. Avea dreptul la intimitate atunci când se străduia să-și canalizeze inspirația pentru a scrie ultimele replici.

Nu o alungase. Nu o ignorase. Cum naiba să ignori o persoană care refuză să iasă din mintea ta?

Dar asta încercase să facă, nu? De la acea discuție cu Daniel MacGregor de la Hyannis Port, exact asta încercase în mod deliberat să facă.

Pentru că bătrânul acela isteț, șiret, băgăcios avea dreptate.

Era deja îndrăgostit de ea.

Poate că, dacă ar fi continuat să-și ignore sentimentele, să le alunge din calea sa încetul cu încetul, aveau să dispară înainte să pună cu adevărat stăpânire pe el.

Nu avea de gând să riște din nou, nu când știa exact ce însemna să-i fie frântă inima în mii de bucățele. Nu-și permitea să devină vulnerabil în fața ei.

Avea să aranjeze lucrurile astfel încât amândoi să fie fericiți, își promise el trăgând draperiile.

Cât despre comportamentul său insuportabil din ultimele zile, trebuia să se revanșeze. Cybil nu greșise cu nimic, poate doar cu faptul că exista. Nu făcuse altceva decât să i se dăruiască, iar el nu făcuse altceva decât să ia.

Știind că nu mai avea energie să lucreze, coborî în living. Îi trecu prin minte să meargă la ea, să bată la ușă și să-i ceară scuze. Dar și Cybil avea dreptul la intimitatea ei, decise Preston. Așa că se hotărî să iasă la o plimbare.

Nu se gândise să-i cumpere flori până nu ajunse în dreptul unei florării. Nu, nu trandafiri. Erau prea protocolari. Nu margarete – erau voioase, dar banale. Până la urmă, luă niște lalele galbene și albe.

Continuă să se plimbe, dându-și seama că trecuse mult timp de când nu își mai limpezise gândurile. Mintea îi fugi la vorbele ei de mai devreme.

Oare de câte ori nu își ignorase propriile sentimente, propriile nevoi pentru a-l menaja pe el?

Daniel MacGregor pusese punctul pe *i*. Era în firea ei să așeze pe primul plan nevoile celorlalți.

Nu mai cunoscuse pe nimeni atât de altruist, un om care să se simtă atât de bine în propria piele. El nu mai era de mult așa, mai puțin atunci când era cu Cybil. Când își permitea să *fie* cu ea, cu adevărat.

Era așa de fericită când dăduse buzna în apartamentul lui! Era atât de obișnuit să o vadă astfel, încât nici nu se gândise că poate chiar se întâmplase ceva special, ceva care o umpluse de bucurie.

Putea să schimbe situația, și chiar asta intenționa să facă. Voia să îi dea exact cât luase de la ea, ca astfel să fie chit. Când venea timpul să se îndepărteze unul

de celălalt – era inevitabil –, exista o şansă să se despartă prieteni.

Nu reuşea să-şi imagineze viaţa fără Cybil.

Se plimbă toată după-amiază, până spre seară. Când se duse la uşa ei, cu florile în mână, era perfect calm.

– Te-ai odihnit?

– Da. Se aruncase în braţele somnului aşa cum se aruncă iepurele într-un tufiş. Ca să se ascundă. Mulţumesc.

– Ai chef de puţină companie? Când îi întinse buchetul de lalele, îi observă expresia şocată. Şi de lalele?

– O... sigur. Sunt foarte frumoase. O să le pun într-o vază.

Oare cât de ticălos fusese, dacă simplul fapt că îi oferea câteva flori o surprindea atât de tare?

– Îmi pare rău pentru mai devreme.

– Ah. „Deci florile sunt o scuză", îşi zise ea, luând o vază albastră de cristal din dulap. Încercând să treacă peste dezamăgire, îi zâmbi. Nu contează. Asta păţeşti dacă deranjezi ursul în bârlogul lui.

– Ba contează, spuse el luând-o de mână. Îmi pare rău.

– Bine.

– Asta e tot? Alte femei m-ar face să mă milogesc.

– Nu prea văd la ce ajută milogeala. Nu-i aşa că eşti un norocos?

Îi duse mâna la gură şi îi sărută palma.

– Ba da. Pentru a doua oară îi văzu privirea şocată. Nu se purtase niciodată cu tandreţe, îşi dădu el seama, uimit de propria prostie. Nu o surprinsese cu nimic romantic. M-am gândit că, dacă te simţi mai bine, am putea să mergem la cină.

Cybil îl privi nedumerită.

– În oraş?

– Dacă vrei. Dacă n-ai chef, continuă Preston apropiindu-se de ea, putem să luăm cina aici. Cum vrei tu, şopti el, sărutând-o pe frunte.

– Cine eşti şi ce ai făcut cu Preston?

El râse și îi sărută obrajii pe rând.

– Spune-mi ce vrei, Cybil.

„Să mă atingi așa. Să mă privești așa."

– Eu... Pregătesc eu ceva de mâncare.

– Dacă vrei să rămânem aici, mă ocup eu de cină.

– Poftim? *Tu?* Până aici. Sun la poliție.

Preston o strânse tare la piept.

– Nu te-am amenințat că o să gătesc. Nici unul dintre noi nu ar ieși viu din isprava asta, zise el mângâindu-i părul. Comand ceva de mâncare.

– O, bine. O ținea în brațe, își spuse ea amețită. O ținea pur și simplu în brațe, de parcă ar fi fost de ajuns, de parcă nu ar mai fi avut nevoie de altceva.

– Ești tensionată, murmură el, începând să-i maseze umerii. Nu cred că te-am mai văzut așa până acum. Te mai doare capul?

– Nu, nu prea.

– De ce nu te duci să faci o baie ca să te relaxezi? După aceea îți pui unul dintre halatele acelea care îți plac așa de mult și luăm o cină liniștită împreună, da?

– Sunt bine. Pot să...

Nu mai apucă să termine, pentru că Preston o sărută atât de dulce, încât simți că i se înmuiau picioarele.

– Du-te! Îi dădu drumul, zâmbind când o văzu că îl privea cu niște ochi mari, nedumeriți. Mă ocup eu de tot.

– Bine. Presupun că sunt încă puțin obosită. Motiv pentru care nu părea în stare să urce treptele spre dormitor. Numărul... numărul de la pizzerie este pe frigider.

– Mă ocup eu, zise el împingând-o ușor pe scări. Du-te să te relaxezi!

– Bine. Începu să urce, dar se opri la jumătatea drumului și se întoarse către el. Preston?

– Da?

– Ești... Începu să râdă și dădu din cap. Nimic. Nu contează. Nu stau mult.

– Nu te grăbi!

Avea nevoie de ceva timp ca să se asigure că totul era perfect la întoarcerea ei.

Dacă cea mai mică urmă de romantism o lăsase deja fără cuvinte, era convins că, până la sfârșitul serii perfecte pe care o plănuise, nu avea să mai poată rosti nici măcar o vorbă.

Ridică receptorul, apăsă butonul „Memorie" și o sună pe Jody.

– Alo, Jody? Preston McQuinn. Da, spune-mi, te rog, dacă Cybil are vreun restaurant preferat prin apropiere. Nu, nu cel cu spaghete, spuse el râzând. Vreau să încercăm ceva mai sofisticat. Ceva franțuzesc, șic.

Rânji la exclamația confuză a lui Jody și notă numele restaurantului.

– Presupun că nu ai numărul lor la îndemână. Ba da? Super! Să vedem dacă reușești trei din trei. Ce desert din meniul lor o bagă în comă? Am notat, mulțumesc. Ceva special? Privi spre etaj, zâmbind. Nu, nimic special. Doar o cină liniștită. Mersi pentru pont.

Începu din nou să râdă când Jody îl încolți cu alte întrebări.

– Jody, știm deja că o să-ți povestească Cybil mâine tot.

Închise telefonul, tastă numărul restaurantului și făcu comanda. Apoi, suflecându-și metaforic mânecile, se apucă de treabă.

capitolul 11

Îi urmă sugestia și nu se grăbi. Avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu noua lui personalitate ciudată. Sau era vorba despre o latură pe care nu i-o mai arătase până atunci?

De unde să știe că era capabil de atâta blândețe? Și cum ar fi putut anticipa că, odată ce se bucurase de această tandrețe a lui, îi era cu atât mai greu să își controleze emoțiile?

Îl iubea când era indiferent și rece, când era amuzat și amuzant, când era înfierbântat și înfometat. Cum să nu-l iubească mai mult când era binevoitor și atent?

Făcea un efort să-și ceară scuze pentru că o rănise. Și nu avea de unde să știe ce făcuse, nu cu adevărat. Dar era importantă pentru el – era suficient de importantă – cât să încerce să se revanșeze.

Cum ar fi putut refuza?

O seară liniștită, acasă, reprezenta ideea perfectă. Lui nu îi plăcea să fie înconjurat de oameni, și nici ea nu avea energie pentru așa ceva. Așa că aveau să mănânce pizza în fața televizorului, aveau să râdă, să vorbească despre nimicuri și să facă dragoste pe canapea cu un film vechi pe fundal.

Lucrurile aveau să fie din nou simple. Pentru că simplitatea era cea mai bună variantă pentru ei doi. Mai stăpână pe sine, Cybil îmbrăcă un halat albastru, de mătase, își trecu degetele prin părul aproape uscat și coborî treptele.

Mai întâi auzi muzica. Feerică, în surdină. Genul de melodie care te seduce. Totuși, nu-și puse prea multe întrebări. La urma urmei, omului îi plăcea muzica. Dar pe la jumătatea scării văzu lumânări aprinse. Multe, licărind în întuneric.

Acolo era el, la lumina lumânărilor, așteptând-o.

Se schimbase într-o pereche de pantaloni și o cămașă neagră și se bărbierise. Întinse mâna spre ea, iar Cybil i-o apucă, fermecată de felul în care părul și ochii albaștri îi străluceau în lumina lumânărilor.

– Te simți mai bine?

– Da. Ce se întâmplă aici?

– Luăm cina.

– Decorul e puțin cam mult pentru... Preston îi luă mâna și i-o sărută, făcând-o să-și piardă răsuflarea. Pizza, reuși ea să rostească.

– Îmi place să te privesc la lumina lumânărilor. Să-ți văd sclipirea din ochi. Ochii tăi enormi, exotici, șopti el și o trase mai aproape, să-i sărute pleoapele. Îmi place

să-ți simt pielea. Pielea asta atât de delicată. Mi-e teamă că am învinețit-o uitând cât este de delicată.

– Poftim? Cybil nu reușea să-și adune gândurile.

– Nu am avut grijă de tine, Cybil. Dar o să am în seara asta. Îi sărută din nou mâinile, apoi luă de pe masă o cutiuță legată cu o fundă roz. Am ceva pentru tine. Cybil își duse imediat mâinile la spate.

– Nu vreau cadouri, nu am nevoie de ele.

Preston se încruntă, neînțelegând tonul nesigur din vocea ei. Dar își dădu seama că se gândea la Pamela.

– Nu e vorba că ai nevoie de cadouri. Pur și simplu m-au făcut să mă gândesc la tine. Îi întinse cutia. Deschide-o, te rog, înainte să mă refuzi!

O luă neliniștită și trase încetișor de panglicile fundei.

– Bine. La urma urmei, cui nu-i plac cadourile? În plus, ai uitat de ziua mea.

– Da? făcu el cu atâta durere în voce, încât Cybil nu se putu abține să nu râdă.

– Da, a fost în ianuarie, și doar pentru că nu mă cunoșteai pe atunci nu-i o scuză ca să nu-mi iei un cadou. Așa că asta... se opri, holbându-se la cerceii lungi, în formă de peștișori. Ca o momeală în cârlig. Râzând și mai tare, îi scoase din cutie și începu să se joace cu ei, să-i scuture ca să le audă clinchetul. Sunt absolut ridicoli.

– Știu.

– Îmi plac la nebunie.

– M-am gândit eu.

Încântată, își puse cerceii în urechi.

– Ce părere ai?

– Ți se potrivesc. Cu siguranță.

– Foarte drăguț din partea ta.

Își aruncă brațele în jurul lui și îl sărută suficient cât să-i stârnească simțurile. Preston își dădu seama că, treptat, hohotele de râs erau înlocuite de suspine.

– Nu, te rog. Nu face asta.

– Scuze, murmură ea. Doar că... flori, lumânări și cercei cu peștișori, toate în aceeași seară. E foarte frumos

din partea ta. Luând o gură de aer ca să se calmeze, făcu un pas în spate. Gata, sunt bine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu. Îi șterse o lacrimă de pe gene. Ești gata pentru șampanie?

– Șampanie? întrebă ea nedumerită. Cum să nu fiu gata pentru șampanie?

Îl privi cum intră în bucătărie, cum ia o sticlă de șampanie din frapiera de cristal și o deschide. Ce naiba îl apucase? Dintr-odată era relaxat, fericit, romantic...

– Ai terminat piesa! O, Preston, ai reușit s-o termini!

– Nu, nu încă. Deschise dopul cu zgomot și umplu două cupe.

– Hm. Încercând să înțeleagă, rămase pe gânduri. Și atunci, ce sărbătorim?

– Te sărbătorim pe tine. Ciocniră. Doar pe tine. Preston îi mângâie obrazul și îi duse cupa la gură.

Cybil gustă șampania, simțind cum îi pișca limba și aluneca ușor pe gât.

– Nu știu ce să spun.

– Nu pot să cred.

Preston sorbi pe îndelete din pahar, ca și cum astfel ar fi gustat-o și pe ea.

– Carevasăzică, totul este un plan ca să mă lași fără cuvinte. Chicotind relaxată, savură șampania. Bine gândit.

– Nici n-am început bine. Îi luă paharul, îl puse pe masă, după care o îmbrățișă. O văzu apropiindu-și buzele de el, așteptând probabil un sărut pătimaș, dar își lipi obrazul de al ei și începu să se miște în ritmul muzicii. Nu te-am invitat niciodată la dans.

– Nu, răspunse ea cu ochii închiși.

– Cybil, vrei să dansăm?

Își lăsă capul pe umărul lui și se lăsă purtată de muzică. Începură să danseze în bucătăria scăldată în lumina lumânărilor.

Când îi sărută gâtul, își întoarse capul ca să-i atingă buzele. De-abia își mai simțea bătăile inimii, de-abia se mai putea ține pe picioare.

– Preston, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri să îl sărute din nou.

– A ajuns mâncarea, zise el încet.

– Poftim?

– Mâncarea. Interfonul.

– Ah.

Se sprijini ameţită de blat când el îi dădu drumul să răspundă la uşă.

– Sper că n-o să fii dezamăgită, spuse el. Nu am comandat pizza.

– O, e OK. Nu contează.

Cum se aştepta că o să fie în stare să mănânce când îi zburau atâţia fluturi în stomac? Dar făcu ochii mari când, în locul băiatului de la pizzerie, apărură la uşă doi chelneri cu papion.

Sub ochii ei uluiţi, aranjară felurile de mâncare pe masa pe care Preston o pregătise deja cu cea mai frumoasă veselă. În mai puţin de zece minute erau deja plecaţi, iar Cybil încă nu-şi găsea cuvintele.

– Ţi-e foame?

– Eu... arată minunat.

– Vino, aşază-te, spuse el luând-o de mână şi conducând-o la masa de lângă fereastră.

Cu siguranţă mâncase. Nu reuşea să-şi amintească ce anume sau ce gust avusese. Spiritul ei de observaţie pălise. Nu îşi putea lua ochii de la Preston. Singurul lucru pe care şi-l amintea era felul în care îi mângâiase degetele, cum îi sărutase suav mâna. Felul în care îi zâmbise şi vinul pe care i-l turnase în pahar până simţise că plutea. Cum îi întinsese mâna, invitând-o să se ridice în picioare. Felul în care i se înteţise pulsul când o luase în braţe.

Era atât de delicată, atât de vulnerabilă în timp ce tremura de emoţie, se gândi Preston. Chiar şi dacă ar fi avut alte planuri, nu ar fi putut să fie altfel decât blând.

O purtă în braţe până în dormitor şi o întinse pe pat. Aprinse lumânările, aşa cum o făcuse şi ea cândva, însă de data aceasta se purtă cu o tandreţe infinită.

O sărută, ca prin vis. Îi dărui mai mult decât crezuse că ar fi fost în stare. Când o simţi înfiorându-se, nu se umplu de mândrie, ci de afecţiune.

Şi i se dărui.

Cu sărutări lungi, delicate, intense. Cu mângâieri drăgăstoase, fluide, doritoare. Pluteau pe un nor de dantelă unde aerul era parfumat, iar lumea care-i înconjura insignifiantă.

Uşor, îi desfăcu halatul, iar atingerile lui o înfiorară, o înfierbântară. Cu privirea pierdută, îl privi cum se îndepărta uşor, cum îşi plimba vârful degetelor pe pielea ei fină.

– Eşti minunată, Cybil! Ochii lui albaştri îi întâlniră privirea. Oare de câte ori am uitat să ţi-o spun? Să ţi-o arăt?

– Preston...

– Nu. Lasă-mă să o fac. Lasă-mă să-ţi privesc chipul în timp ce te ating, aşa cum ar fi trebuit să te ating înainte. Cum o fac acum, şopti el, lăsându-şi degetele să alunece pe corpul ei.

Începu să răsufle mai greu când simţi norişorul legănându-se. Când buzele lui urmară calea pe care o deschiseseră degetele, Cybil simţi că se îneca într-o mare caldă, astfel că, neajutorată, plutind în neant, încercă să se apuce de mâinile lui. Primul val de plăcere veni cu o cutremurare lungă şi fierbinte care o lăsă slăbită, dar fericită.

Voia să o aducă la extaz fără grabă. Nu voia să consume pasiunea dintr-odată, ci să o lase înfierbântată mult timp. Îi exploră fiecare părticică din corp, şovăind când o auzea gâfâind de plăcere, savurând fiecare arcuire a corpului ei.

Dintr-odată, simţi că şi lui îi ardea sângele în vene; că inima îi bătea atât de repede, încât era la fel de pierdut în valurile pasiunii ca şi ea.

Îi şopti numele în timp ce o pătrunse, gemând când îl îmbrăţişă primitoare.

Cu împingeri lungi şi adânci se mişcară la unison, în timp ce buzele se întâlniră într-un sărut suav, tulburător. În ritm lent, apăsat, Cybil se mişcă sub el până când degetele li se întâlniră într-o nouă îmbrăţişare. Îşi sorbiră fiecare suspin, strângându-şi mâinile când plutiră pe ultimul val.

Şi Preston era încă acolo când se trezi, strângând-o la pieptul său, aşa cum o îmbrăţişase şi cât timp dormise.

– Clar e locul întâi în topul celor mai romantice întâlniri, spuse Jody în timp ce îi schimba scutecul lui Charlie. Povestea verişoarei mele Sharon, cu plimbarea în trăsură prin parc de Ziua Îndrăgostiţilor, trandafiri albi şi cercei cu diamant, cade pe locul doi. Ce-o să se mai oftice!

– Nimeni nu mi-a oferit atât atenţie, murmură Cybil, care strângea la piept un ursuleţ din vasta colecţie a lui Charlie. Şi nu doar în timpul... ştii tu.

– Dar... ştii tu, întrebă curioasă Jody în timp ce îi aranja scutecul lui Charlie, a fost super, nu?

– A fost minunat. Ştii scena aia din *Prin ceaţă* în care Dorian şi Alessa se regăsesc după ce au fost despărţiţi de unchiul ei cel ambiţios şi fără suflet?

– Ah, făcu Jody cu sufletul la gură. Cum să nu? Am stat până la două noaptea să citesc cartea aia, după care l-am trezit pe Chuck. Zâmbi visătoare. Am fost amândoi destul de obosiţi în dimineaţa aceea, dar foarte, foarte relaxaţi. În fine... Revenindu-şi din visare, îl duse pe Charlie în living ca să-şi exerseze mersul de-a buşilea. Chiar aşa de bine a fost?

– A fost chiar mai bine.

– Nu cred.

– A fost ca şi cum mi-ar fi scos inima din piept, ar fi ţinut-o în mâinile lui şi apoi mi-ar fi înapoiat-o.

– Dumnezeule! Simţind că i se înmuiau picioarele, Jody se aşeză pe scaun. Cât de frumos, Cybil! Cât de frumos! Ar trebui să scrii şi tu o carte de dragoste.

– Dar nu a fost numai asta. Toată seara. Totul. Încă buimacă, Cybil deschise braţele şi începu să se rotească în paşi de dans, în aplauzele entuziaste ale bebeluşului. Sunt atât de îndrăgostită de el, Jody. Nu am crezut că poţi să fii atât de îndrăgostită şi că poţi ţine toate sentimentele astea în tine. Nu e fizic posibil să ţii toată iubirea în suflet.

– Of! Suspinul lui Jody fu lung şi puternic. Când ai de gând să-i spui?

– Nu pot. Oftând la rândul ei, Cybil apucă ciocanul roşu de plastic al lui Charlie şi se lovi uşor. Nu sunt suficient de curajoasă ca să-i spun ceva ce ştiu că nu vrea să audă.

– Cyb, tipul e înnebunit după tine.

– Are unele sentimente în ceea ce mă priveşte şi poate, dacă sunt dispusă să aştept, dacă-şi dă seama că n-am să-l dezamăgesc, o să-şi permită să se deschidă mai mult faţă de mine.

– Să-l dezamăgeşti? pufni Jody indignată. Tu nu dezamăgeşti pe nimeni. Dar poate că, de data asta, te dezamăgeşti pe tine însăţi.

– Are motivele lui pentru care să fie precaut. Înainte ca prietena ei să ceară detalii, Cybil adăugă: Nu pot să-ţi povestesc. Sunt motivele lui.

– Bine.

– Mulţumesc. Trebuie să plec. Am o grămadă de treabă. Ai nevoie de ceva?

– Da, te rog, dacă tot te duci în oraş.

– Sigur, trec pe listă. Trebuie să cumpăr câteva lucruri pentru doamna Wolinsky şi i-am promis domnului Peebles că trec pe la piaţă să mă uit după nişte struguri. Stai să-mi găsesc lista!

– Te rog numai pentru că ştiu că oricum ieşi în oraş şi pentru că e vorba despre tine, zise Jody rânjind. Nu mai spune nimănui ce-mi cumperi, bine?

– Bine, răspunse Cybil absentă, în timp ce scormonea prin geantă. Știu că am pus lista aia pe undeva.

Durase mai mult decât s-ar fi așteptat, dar Cybil întârzia adesea la cumpărături. După ce trecu pe la doamna Wolinsky să-i lase produsele de pe listă și pe la domnul Peebles să îi ducă strugurii – care arătau destul de bine încât cumpărase un kilogram și pentru ea –, era deja trecut de ora cinci când bătu la ușa lui Jody.

Pufni de nerăbdare când văzu că nu răspundea. Se părea că prietena ei putea să reziste suspansului, dar Cybil voia satisfacție imediat. Fie că Jody era la plimbare cu Charlie sau că era în vizită pe la un alt vecin, nu aveau încotro decât să aștepte.

Cu brațele pline de cumpărături, Cybil urcă în lift.

Și începu să râdă prostește când îl văzu pe Preston așteptând-o pe coridor.

– Bună!

– Bună, vecine.

Preston îi luă plasele din brațe și se aplecă să o sărute.

– Stai, zise el când Cybil coborî de pe vârfuri. Din nou.

– Bine. Râzând, îl luă de gât, se ridică din nou pe vârfuri și se implică cu mai mult patos în sărutul de întâmpinare. E mai bine așa?

– Da. Ce ai în plasele astea? Cărămizi?

Căutându-și cheia veșnic rătăcită, începu să chicotească ușor.

– Mâncare și câteva produse de curățenie. Una, alta. Am luat și câteva lucruri pentru tine. Merele sunt foarte gustoase, și e mai bine să rontăi un măr în timp ce lucrezi decât dulciuri sau covrigi tari. Găsi cheia și deschise ușa, continuând să sporovăiască: Da, am mai luat și niște soluție de spălat geamuri. Îi vin eu de hac murdăriei ăleia pe care o lași să se adune pe fereastra ta.

– Mere și soluție de spălat geamuri. Ce altceva își mai poate dori un bărbat? întrebă el așezând cumpărăturile pe blatul de la bucătărie.

– Cheesecake, proaspăt cumpărat de la cofetărie. Nu am putut rezista.

– Va trebui să aștepte. O luă în brațe și începu să danseze cu ea.

– Ce vesel ești! Rânjind, se aplecă să-l sărute. Dacă zâmbetul tău ar fi mai larg, aș putea cădea în el.

– Ai fi mai gustoasă decât cheesecake-ul. Am terminat piesa.

– Serios? Mâinile care îi îmbrățișau umerii alunecară în jurul taliei. Extraordinar!

– Nu am lucrat niciodată atât de repede. Încă mai are nevoie de finisări, dar e acolo. În întregime. Tu ai avut un mare rol în tot procesul de creație.

– Eu?

– Tot încercai să te strecori în text. Odată ce n-am mai încercat să te țin la distanță, totul a mers ca uns.

– M-ai lăsat fără cuvinte. Ce ai scris despre mine? Cum m-ai descris? Care e rolul meu? Pot s-o citesc?

– Fără cuvinte, zici? Așezând-o cu picioarele pe pământ, Preston spuse: După ce mai lucrez puțin la ea, o să te las s-o citești. Hai să mergem la restaurant să sărbătorim!

– La restaurant? Vrei să sărbătorești ceva de genul ăsta cu spaghete și chiftele?

– Exact. Nu îl interesa că părea un sentimental. Vreau să sărbătoresc cu tine, în locul în care l-ai dus cândva pe acest muzician amărât să mănânce o masă caldă.

– Ai scris despre asta? Despre cum te-am plătit să ieșim în oraș? Dumnezeule!

– O să-ți placă, nu-ți face griji!

– Cum mă cheamă? În piesă. Cum mă cheamă?

– Zoe.

– Zoe. Rosti numele ca să-l testeze, după care îi apăru gropița aceea în colțul gurii. Îmi place.

– Nu i se potrivea ceva banal. Nu i-a plăcut nici unul dintre celelalte nume pe care i le-am propus, zise el râzând.

– Pari atât de fericit, spuse Cybil plimbându-şi degetele prin părul lui. Îmi place să te văd aşa.

– Aşa m-am simţit în ultimul timp. Hai să mergem!

– Trebuie să despachetez cumpărăturile, să-mi aranjez puţin faţa. Plecăm imediat.

– Du-te să aranjezi ce ţi s-o părea ţie că e în neregulă cu faţa ta, şi despachetez eu pungile.

– Bine. Dar să ştii că fiecare chestie are locul ei, spuse ea alergând pe scări. Nu merge să le arunci pur şi simplu în dulap.

– Grăbeşte-te, răspunse el, începând să scoată produsele.

Se simţise ca un leu în cuşcă în ultima oră, cât o aşteptase să se întoarcă. Voia să fie prima care află. Şi să-i spună, să găsească o modalitate prin care să-i spună că totul se schimbase în interiorul lui în ultimele săptămâni.

Chiar dacă încercase să se lupte cu sentimentele, să le ignore, să le nege, transformarea se produsese fără voia lui. Îşi dădu seama că, pentru prima dată de foarte mult timp, senzaţia pe care o simţea în permanenţă era aceea de fericire. Cybil avea dreptate. Părea fericit. Era fericit. Dar era ceva mai mult decât piesa. Era fericit datorită lui Cybil.

Iar bucuria se simţea în opera lui. Nu intenţionase să includă acea notă de optimism, de exuberanţă, când se apucase să lucreze la piesă, dar acum era acolo, irezistibilă, la fel ca Cybil.

Starea lui se schimbase radical atunci când Cybil intrase în viaţa lui. Cu prăjituri, pălăvrăgeală şi blândeţe. Cu generozitate, râsete şi vervă.

Ceea ce simţea pentru ea îl umplea de fericire, îl completa şi, trebuia s-o recunoască, reuşise cu adevărat să-l salveze.

Ultima replică din piesa lui asta spunea, cugetă el. „Iubirea vindecă."

Cu puțin timp, puțin efort, ar fi putut să construiască alături de ea viața despre care încetase să creadă că exista cu adevărat.

Băgă mâna în cealaltă pungă și scoase o cutie, moment în care simți cum lumea pe care o crezuse atât de reală cu câteva clipe înainte se sfărâmă în mii de bucăți ce se răspândiră la picioarele lui.

– Mă gândeam să mă schimb, dar am zis că e mai bine să nu pierdem timpul când avem de sărbătorit. Cybil coborî treptele în grabă, cu cerceii primiți de la el legănându-i-se în urechi. Mai trebuie s-o sun pe Jody, să văd dacă s-a întors, și apoi putem să mergem.

– Ce naiba e asta, Cybil? Palid, furios, aruncă testul de sarcină pe masă. Ești însărcinată?

– Eu...

– Crezi că ești însărcinată și nu te-ai gândit să-mi spui și mie? Ce aveai de gând? Să alegi momentul, locul, să-mi spui când aveai tu chef?

Îmbujorarea, entuziasmul și plăcerea din obrajii ei dispărură; era la fel de palidă ca el.

– Asta crezi despre mine, Preston?

– Ce dracu' să cred? Vii la mine, toată un zâmbet, liniștită, și mă trezesc cu asta, strigă el arătând spre testul de sarcină. Și tu ești cea care se laudă că nu se joacă, că nu spune minciuni. Cum să nu cred că mă minți, că te joci cu mine când găsesc asta?

– Sunt la fel ca Pamela, nu? Toată bucuria din sufletul ei se transformă în cenușă. Calculată, falsă. Încă una care se folosește de tine.

Încercă să se calmeze, dar rana trădării, când tocmai își făcuse curaj să se încreadă din nou într-o femeie, rana aceea sângera.

– E vorba despre noi doi, nu mai e nimeni la mijloc. Vreau o explicație.

– Mă întreb acum dacă chiar a existat vreodată un noi doi, fără altcineva, spuse ea încet. O să-ți dau

o explicație, Preston. Am cumpărat mere pentru tine, struguri pentru domnul de la 1B și mai multe nimicuri pentru doamna Wolinsky. Și am mai luat și testul acela pentru Jody. Ea și Chuck speră la un frățior sau o surioară pentru Charlie.

- Pentru Jody?

- Da. Simțea cum o înțeapă inima cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Nu sunt însărcinată, poți să stai liniștit.

- Îmi pare rău.

- Da, și mie îmi pare rău. Foarte rău. Simți lacrimi în ochi când luă cutia de pe masă. Jody era atât de fericită când m-a rugat să-i cumpăr testul. Atât de nerăbdătoare. Pentru unii oameni ideea de a avea un copil este un motiv de bucurie. Dar pentru tine, continuă ea forțându-se să-l privească, este o amenințare, o amintire neplăcută.

- A fost o reacție urâtă din partea mea, Cybil. Groaznică.

- O reacție instinctuală, presupun. Spune-mi, Preston, ce-ai fi făcut dacă ar fi fost vorba despre mine? Dacă eu aș fi fost cea însărcinată? Ai fi crezut că te-am păcălit, că te-am prins în lesă, că am făcut-o intenționat ca să-ți distrug viața? Sau poate că te-ai fi gândit că m-am culcat cu alt tip, că am râs pe la spatele tău?

- Nu, nu aș fi crezut asta. Gândul în sine îl înfioră. Nu fi ridicolă! Normal că nu aș fi crezut asta.

- Ce e așa ridicol? Ea te-a înșelat, nu? Eu de ce nu aș fi făcut-o? Cu ce sunt eu mai specială? Tu ai lăsat-o să se bage între noi. Tu ești cel care a lăsat ușa deschisă pentru ea.

- Ai dreptate, Cybil...

Ea se dădu înapoi când îl văzu apropiindu-se.

- Să nu îndrăznești! Nu știu ce crezi tu despre mine, că sunt o altă scorpie manipulatoare sau o tâmpită care joacă cum vrei tu. Dar nu sunt nici una, nici alta. Sunt așa cum sunt și am fost întotdeauna sinceră cu tine. Nu ai nici un drept să mă rănești, și eu oricum nu ți-aș permite să faci asta. M-am săturat. Vreau să pleci.

– Nu plec până nu lămurim problema.

– Am lămurit-o. Nu te condamn. Este și vina mea. Ți-am dat prea mult și m-am așteptat la prea puțin din partea ta. Tu ai fost sincer cu mine. „Asta e tot ce pot să-ți ofer, nu-mi cere mai mult", mi-ai spus. „Ăsta sunt eu. Mă vrei, bine, nu mă vrei, tot bine." E numai vina mea că te-am acceptat așa. Dar m-am săturat. Am nevoie de cineva care să mă respecte, care să aibă încredere în mine. Nu am de gând să mă mulțumesc cu mai puțin. Așa că vreau să pleci. Se repezi la ușă și o deschise larg. Pleacă dracului din casa mea!

Focul din ochii ei nu reușea să stingă lacrimile; pumnii ei strânși nu reușeau să se oprească din tremurat. Preston se apropie de ușă, dar se opri să o privească.

– Am greșit, Cybil. Am făcut cea mai mare greșeală. Îmi pare rău.

– Și mie, spuse ea trăgând adânc aer în piept. Te-am mințit. Nu am fost întotdeauna sinceră cu tine, dar am să o fac acum. Sunt îndrăgostită de tine, Preston. Tocmai asta e problema.

Îi strigă numele, vru să pornească după ea, dar Cybil îi trânti ușa în față, după care se auzi cheia în broască.

Preston dădu cu pumnii în ușă, apoi fugi în apartamentul lui ca s-o sune, însă ea nu răspunse.

Încercă din nou să-i bată la ușă. Simțind că tot ce îi era mai drag pe lumea asta îi scăpa printre degete, începu s-o implore. Dar ea era sus, în camera ei, cu ușa închisă și lumina stinsă, și nu-i auzea rugămințile.

capitolul 12

– Îmi vine să-i rup picioarele imbecilului ăluia.

Grant Campbell umbla agitat prin bucătăria casei pe care o construise împreună cu soția sa. Era într-o stare de spirit la fel de sumbră și de nemiloasă ca marea care se izbea în stâncile de jos.

– Asta n-o ajută nicicum pe Cybil, zise Gennie întorcându-se de la fereastra de unde își urmărea fiica.

Înalt și zvelt, se gândi ea, și cu un aer puțin periculos. Același bărbat de care se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

– M-ar face pe mine să mă simt mult mai bine, mormăi Grant. Mă duc s-o aduc acasă.

– Nu. Gennie îl opri înainte să iasă pe ușă. Las-o să-și revină.

– Începe să se întunece, spuse el simțindu-se neajutorat.

– Vine ea când se simte pregătită.

– Nu suport s-o văd așa.

– Trebuie să treacă prin durerea asta ca să se vindece. Amândoi aveau nevoie de o îmbrățișare, așa că Gennie îi cuprinse talia și își odihni capul pe umărul lui. Știe că suntem alături de ea.

– Era mai ușor când unul dintre ei cădea. Când se zgâriau sau când își rupeau ceva.

– Pe atunci nu erai de aceeași părere. Râsul ei era la fel de blând ca atunci când o întâlnise prima oară, iar vocea ei era mlădioasă ca parfumul magnoliilor înflorite. Întotdeauna ai suferit alături de ei.

– Tot ce vreau este s-o țin în brațe, să-i iau durerea cu mâna. Și apoi vreau să-i rup picioarele nemerniculuI ăla.

– Și eu, zise Gennie, făcându-și soțul să râdă.

Așa îi găsi Cybil când intră în cameră. Îmbrățișați, în mijlocul bucătăriei, privindu-se în ochi.

Și hotărî că își dorea și ea aceeași legătură, aceeași intimitate. Că era pregătită s-o ofere.

Păși spre ei și îi îmbrățișă, formând un cerc.

– Nici nu știți de câte ori am intrat în bucătăria asta și v-am găsit exact așa. Și cât de mult m-am bucurat de fiecare dată.

– Ești udă pe păr, observă Grant frecându-și obrazul de părul ei.

– Mă uitam la mare, la valuri. Nu-ți face atâtea griji pentru mine, tată, spuse ea sărutându-l pe obraz.

– N-o să-mi mai fac. Când o să ai cincizeci de ani. Poate. Vrei niște cafea?

– Nu. Nu vreau nimic. Mă duc să fac o baie și mă bag în pat să citesc. În adolescență era cea mai bună soluție când voiam să uit un tip.

– Pe atunci eu îți pregăteam baia, îi reaminti mama ei. De ce să întrerupem tradiția?

– Nu e nevoie să faci asta, mămico.

– Fă-mi pe plac, zise Gennie îmbrățișând-o.

Cybil oftă, dar se lăsă condusă spre dormitor.

– De fapt, speram că o vei face.

– Tatăl tău are nevoie să fie singur ca să se agite și să-l înjure pe băiatul ăsta al tău.

– Nu e „băiatul meu", șopti Cybil în timp ce urcau scările late, circulare, pe care Grant le concepuse anume ca să amintească de scara îngustă, din metal, a farului de lângă casă. Nu a fost niciodată.

– Dar nu mai ești o copilă, draga mea. Gennie o privi cu blândețe când intrară în dormitorul în care Cybil își trăise adolescența. Iar el nu e un tip oarecare.

Simțind din nou cum i se adunau lacrimile în colțul ochilor, Cybil dădu din cap.

– Of, mamă!

– Gata, scumpa mea! O întinse pe patul acoperit cu o cuvertură colorată și, așezându-se lângă ea, o îmbrățișă.

– Vreau să-l urăsc, suspină Cybil. Aș vrea să nu-l mai iubesc, măcar câteva secunde.

– Aș vrea să-ți pot spune că e posibil. Aș vrea să-ți spun cum. Unii bărbați sunt atât de dificili, atât de misterioși. Gennie își legănă fiica în brațe. Te cunosc, scumpa mea. Știu că, dacă îl iubești, înseamnă că are ceva special.

– E minunat! E îngrozitor! Of, mamă, hohoti Cybil. Este exact ca tata.

– Vai, să te ajute Dumnezeu! Râzând, Gennie o strânse mai tare la piept.

– Mi-a plăcut întotdeauna povestea voastră, continuă Cybil ştergându-se la ochi cu şervetelul pe care i-l întinsese mama ei. Povestea despre cum v-aţi cunoscut – când ai rămas cu maşina în pană în mijlocul furtunii şi te-ai adăpostit în farul în care el locuia ca un pustnic. Şi a fost aşa morocănos şi nepoliticos faţă de tine. Făcu o pauză să-şi sufle nasul în timp ce Gennie o mângâia pe cap, apoi spuse: De-abia aştepta să scape de tine. Zice mereu că ai dat buzna peste el. Şi că s-a enervat pentru că erai udă şi frumoasă. Cybil se opri să admire chipul oval, cu trăsături proeminente, încadrat de un păr şaten. Eşti atât de frumoasă, mamă!

– Iar tu ai ochii mei, murmură Gennie. Şi asta mă face să mă simt frumoasă.

Obosită după porţia de plâns, Cybil îşi şterse lacrimile.

– Pur şi simplu nu ne potrivim. Eu şi Preston suntem diferiţi. El e un tip încuiat, cu totul absorbit de munca lui. Dar asta nu înseamnă că nu are simţul umorului. Se duse la fereastră ca să privească luna reflectată în apele mării. Uneori poate fi incredibil de fermecător şi de spontan. Dar e atât de capricios, că nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Are o sensibilitate ieşită din comun, şi-ţi dai seama că se teme să se încreadă în cei din jur, să simtă. Dar apoi te atinge şi te pierzi. Te atinge cu toată fiinţa lui, cu întreaga lui fiinţă complicată. Dar tot nu-ţi îngăduie să intri în sufletul lui.

– Dumnezeule! Chiar e *exact* ca tatăl tău. Cybil, trebuie să faci aşa cum ţi-e ţie mai bine. Dar dacă îl iubeşti atât de mult, n-o să fii niciodată fericită până nu încerci măcar să clarifici lucrurile.

– Crede ca sunt frivolă, izbucni ea pe un ton belicos. Şi că munca mea este mai puţin importantă decât a lui doar pentru că este diferită. Nu are încredere în mine. Crede că poate să mă arunce ca pe o cârpă când are alte treburi mai importante, şi apoi să nu-şi ia mâinile de pe mine. Se întoarse spre mama ei, hotărâtă să-şi continue văicăreala, dar îi văzu zâmbetul de pe faţă. Ce e?

– Cum de ai găsit unul la fel? Am crezut că eu m-am ales cu singurul exponat.

– Bunicul l-a găsit.

Gennie zâmbi cu subînțeles, arcuindu-și sprâncenele aristocratice.

– O, făcu ea pe tonul regal care o avertiză pe Cybil că nu era ceva în regulă. Chiar așa?

Pentru prima oară în douăzeci și patru de ore, Cybil schiță un surâs.

Cu un aer sumbru, Preston își îndesă saxofonul în cutie. La naiba cu femeia aia! Nici măcar nu putea să-și cânte durerea. În mod cert nu reușea să lucreze, se convinsese de asta după ce petrecuse o zi întreagă holbându-se la ecran. Se dusese periodic să bată la ușa lui Cybil, până ce, într-un târziu, își dăduse seama că plecase.

Îl părăsise. Era convins că acesta fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse de când se cunoscuseră. Și, după o reflecție îndelungată, hotărî că cel mai bun lucru pentru amândoi era să plece înainte ca ea să se întoarcă. Să se întoarcă de unde dracu' fugise.

Urma să meargă în Connecticut a doua zi de dimineață. Putea să tolereze prezența muncitorilor, instalatorilor, electricienilor și a celor care i-ar mai fi ieșit în cale în următoarele săptămâni, dar nu putea să suporte gândul că locuia vizavi de femeia pe care o iubea și pe care o pierduse din cauza prostiei sale.

Toate lucrurile pe care i le spusese erau adevărate. Nu avea nici o scuză.

– Am să plec o perioadă, André.

Pianistul îl privi prin norul de fum de țigară.

– Da?

– Mă întorc în Connecticut mâine.

– Aha. Te-a alungat femeia? André îl scrută înainte să continue. Chiar mi-e dat să te văd cu coada între picioare, prietene?

Cu un rânjet scurt, lipsit de umor, Preston își luă cutia.

– Pe curând.

– Aici mă găsești.

Când Preston se întoarse cu spatele, André îi făcu un semn soției sale în direcția lui.

Delta îi arătă că înțelesese și se grăbi să-l oprească pe Preston din drum.

– Pleci deja, scumpule?

– Nu am chef să rămân. Și trebuie să mă trezesc devreme. Mă întorc în Connecticut.

– Te retragi iar în bârlogul tău? Zâmbind larg, îl prinse pe după umeri. În cazul ăsta trebuie să ne luăm rămas-bun, pentru c-o să-mi fie dor de fețișoara ta.

– Și mie de a ta.

– Și nu numai, spuse Delta, făcându-i semn barmanului. Fetișcana aia te-a supărat și nu reușești să-ți îneci oful în saxofon. Nu și de data asta. Nu când e vorba despre ea.

– Nu, nu când e vorba despre ea. Posomorât, Preston ridică paharul. S-a terminat.

– Cum așa?

– Pentru că așa mi-a spus. Dădu băutura pe gât, dar focul alcoolului nu reuși să-i încălzească sufletul.

Delta începu să râdă.

– Și ce bărbat ești tu să accepți răspunsul ăsta?

– Când femeia îți cere să o lași în pace, o lași în pace.

– McQuinn. Delta îl bătu ușor pe obraz. Chiar ești un fraier.

– Nu te contrazic. Tocmai din acest motiv ne-am despărțit. Eu am stricat totul, iar acum trebuie să suport consecințele.

– Tu ai stricat totul, iar acum tot tu trebuie să repari.

– Când rănești pe cineva așa cum am rănit-o eu pe Cybil, are tot dreptul să închidă ușa și să arunce cheia.

– Dragule, când iubești pe cineva cu adevărat, ai tot dreptul să forțezi ușa și să te târăști în patru labe. Se privi lung. Așa că, spune-mi! O iubești cu adevărat?

Preston se uită în pahar, prin fumul de țigară.

– Nu știam că poți să iubești atât de mult. Că există așa ceva.

– Scumpule, du-te să forțezi ușa, îl sfătui Delta, sărutându-l afectuos pe obraz.

Preston scutură din cap, își goli paharul și plecă spre casă.

Delta se înșela, își spuse el. Uneori nu existau soluții simple. Nu putea să forțeze ușa, și era mai bine nici să nu încerce. Cum ar fi putut să-l ierte? Își aminti cum i se dusese toată culoarea din obraji, cum îi dispăruse orice urmă de viață din privire, cum ochii i se umpluseră de lacrimi, peste focul mâniei. Nu avea nici un drept să-i ceară să-l asculte. Să-l lase să se arunce în genunchi, să implore, să profite de pe urma mărinimiei ei.

De-abia când ajunse să bată cu pumnii în ușa lui Jody, cu răsuflarea tăiată, își dădu seama că alergase până acolo.

– Pentru numele lui Dumnezeu! După ce-l văzu pe vizor, Jody deschise repede ușa, strângându-și și mai strâns halatul pe ea. Dacă Chuck nu ar fi dormit buștean, n-ar fi fost nevoie să țâșnească din pat înainte ca bătăile din ușă să-i trezească copilul. E trecut de miezul nopții. Ai înnebunit?

– Unde e, Jody? Unde s-a dus?

Strâmbă din nas și îl privi cu o asprime prea puțin convingătoare, căci purta un halat cu pisicuțe roz.

– Ești beat?

– Am băut, dar nu sunt beat. Nu se simțise niciodată mai treaz, mai disperat. Unde e Cybil?

– De parcă o să-ți spun, după ce i-ai frânt inima. Du-te de unde ai venit, proclamă ea, arătând dramatic cu degetul spre lift. Dacă nu vrei să-l trezesc pe Chuck și pe ceilalți vecini. Să sară toți pe tine. Simțind cum i se umpleau ochii de lacrimi, adăugă: Toți o iubim pe Cybil.

– Și eu o iubesc.

– Cum să nu. De-aia ai făcut-o să plângă în halul ăsta. Fiind ea însăși pe punctul de a izbucni în plâns, Jody scoase un șervețel mototolit din buzunarul halatului.

Preston închise ochii, măcinat de vină.

– Spune-mi, te rog, unde e!

– De ce?

– Ca să pot să mă arunc la picioarele ei, să-i dau ocazia să mă lovească. Ca să o implor. Pentru Dumnezeu, Jody, spune-mi unde e. Trebuie s-o văd.

Jody suspină cu nasul în şervețel, dar nu mai avea lacrimi în ochi. Îl privi lung, studiindu-i chipul, citindu-i disperarea din privire.

– O iubeşti cu adevărat? Ce să facă un suflet romantic decât să empatizeze? E la părinții ei, în Maine. Îți dau adresa.

Uşurat, profund recunoscător, Preston închise din nou ochii.

– Mulțumesc.

– Dar dacă o mai faci să sufere, zise ea apăsat în timp ce scria adresa pe spatele unui plic, te caut şi în gaură de şarpe şi te omor cu mâinile mele.

– Nici n-o să încerc să te opresc, răspunse el, încercând să-şi recapete suflul. Eşti cumva, ştii tu...

Jody îi aruncă o privire, după care zâmbi, mângâindu-şi burta.

– Da, sunt „ştii tu". O să nasc de Ziua Îndrăgostiților. Nu-i aşa că-i perfect?

– E minunat. Felicitări! Luă plicul pe care i-l întinse-se, îl împături şi-l băgă în buzunar, după care îi prinse chipul în palme şi o sărută.

– Mulțumesc.

Jody îl aşteptă să plece, apoi oftă adânc.

– O, da, murmură ea închizând uşa. Înțeleg acum treaba cu „fără limită". Clar are potențial. Îți țin pumnii, Cybil. Mult noroc!

– MacGregor, rosti Grant printre dinții încleştați, în timp ce prin fața ochilor minții i se derula scenariul unei crime sângeroase. Moşul ăla băgăcios.

Fiind vorba despre trăiri pe care Grant le exprimase deja în nenumărate rânduri încă de noaptea trecută,

când soţia lui îi povestise despre jocul lui Daniel de-a Cupidon, Gennie nu se obosi să-şi ascundă rânjetul. Soţul ei îl adora pe Daniel MacGregor.

– Am crezut că era „un moş băgăreţ fără nimic în cap".

– Şi asta. Dacă nu ar avea o mie de ani, l-aş lua la bătaie.

– Grant. Gennie îşi lăsă jos penelul, convinsă fiind că bătrânul arţar pe care începuse să-l schiţeze avea să fie în plină floare înainte ca soţul ei să se potolească. Ştii că a făcut-o din dragoste.

– Dar n-a mers, nu?

Gennie dădu să răspundă; apoi, auzind zgomotul unei maşini, se întoarse, ferindu-şi ochii de razele dimineţii. Simţi un fior în inimă.

– Nu sunt chiar atât de sigură, murmură ea.

– Cine dracu' o fi? Era reacţia normală a lui Grant când cineva îndrăznea să calce pe proprietatea lui. Dacă e alt turist, pun puşca pe el.

– Nu ai nici o puşcă.

– O să cumpăr una.

Fără să se poată abţine, sări în picioare şi se aruncă în braţele lui.

– O, Grant, te iubesc!

Atingerea ei îi mângâie sufletul şi îi schimbă starea de spirit.

– Genviève. Îşi apropie apoi buzele de ea şi o sărută, simţind cum i se aprindea sângele în vene şi cum i se topea inima. Orice ar fi, spune-i să plece şi să nu se mai întoarcă.

Cuibărită la pieptul lui, Gennie se uită cum maşina aceea superbă încerca să-şi facă loc pe drumul îngust şi avariat pe care Grant refuza să-l repare.

– Cred că asta rămâne la latitudinea lui Cybil.

– Poftim? Grant se încruntă, îndreptându-şi privirea către maşină. Crezi că e el? Măi să fie! Dădu să se elibereze, însă soţia lui îşi întări strânsoarea. Până la urmă tot reuşesc eu să-i rup picioarele.

*

- Stai locului!

- Pe dracu'.

Preston îi zări chiar în momentul în care maşina se lovi puternic de o movilă, făcându-l să-i clănţăne dinţii în gură. Prea ocupat să blesteme poteca aceea care se voia a fi un drum spre dracu'n praznic, observă târziu cuplul care stătea în grădina casei albe.

De fapt, nu stăteau pur şi simplu, se gândi el. Se îmbrăţişau. Acolo, pe iarba care de-abia începuse să înverzească, lângă un leagăn vechi înconjurat de tufişuri fermecătoare, stăteau îmbrăţişaţi părinţii femeii pe care o iubea.

Se întrebă care dintre ei urma să sară primul la gâtul lui.

Resemnat, continuă să avanseze încet, cercetând terenul unde, cel mai probabil, avea să fie îngropat în pripă.

Casa îi era cunoscută, o mai văzuse în tablourile lui Geneviève Campbell. Acesta era locul unde picta, îşi zise el, cu iubire şi iscusinţă. Farul romantic care trona pe faleză, stâncile care-şi arătau vârsta şi culorile frumoase în lumina dimineţii, iarba şi copacii bătrâni - toate la un loc alcătuiau un cămin şi un decor de o frumuseţe sălbatică.

Casa, zugrăvită în alb, cu multe ferestre şi o verandă spaţioasă, florile rânduite îngrijit în aşteptarea primăverii care venea greu în acel colţ uitat de lume, creau o atmosferă primitoare.

Acolo crescuse Cybil, se gândi el, în acel loc sălbatic şi minunat.

Opri maşina, dar uşurarea stârnită de gândul că ajunsese întreg la destinaţie nu putea concura cu emoţiile care îl năpădiseră. Cuplul din grădină îl urmărea. Chiar şi de la acea distanţă, Preston putea să citească sentimentul de pe chipul domnului Campbell. Şi nu era un „Bine ai venit".

Ieşi din maşină, hotărât să nu moară până nu o vedea pe Cybil şi nu-i vorbea. Apoi nu mai conta nimic.

„Cred şi eu, îşi spuse Gennie când îl văzu traversând grădina. Cred şi eu că s-a îndrăgostit aşa de tare." Simţind încordarea lui Grant, îl îmbrăţişă prevăzătoare. Era ca un câine turbat în lesă.

– Doamnă Campbell. Domnule Campbell, salută Preston, considerând că e mai precaut să nu întindă mâna. Ar fi fost foarte complicat să scrie cu câteva degete lipsă. Sunt Preston McQuinn. Am nevoie de Cybil – am nevoie să o văd pe Cybil, se corectă el îmbujorat.

– Câţi ani ai, McQuinn?

Preston rămase surprins la auzul întrebării rostite pe un ton firesc, politicos, deşi complet lipsit de căldură.

– Treizeci.

Grant îl privi lung.

– Ei bine, dacă vrei să mai apuci treizeci şi unu, ai face bine să urci în maşină şi să te întorci de unde ai venit.

Fără să întrerupă contactul vizual, Preston îşi roti instinctiv umerii, ca un boxer pregătit să lupte.

– Nu înainte să o văd pe Cybil. Apoi puteţi să mă rupeţi în două. Să încercaţi, măcar.

– Nu te las să te apropii de ea, răspunse Grant, dând-o pe Gennie la o parte de parcă ar fi fost mai uşoară decât o păpuşă.

Făcu un pas în faţă, dar Preston nu se mişcă, rămânând cu braţele pe lângă corp. Tatăl lui Cybil avea dreptul să-l lovească primul. Merita.

– Opriţi-vă! Gennie se vârî între ei, punându-le câte o palmă pe piept şi sfredelindu-i cu o privire nimicitoare.

Lui Preston i se opri inima în loc.

– Are ochii dumneavoastră, spuse el încet. Cybil. Are ochii dumneavoastră.

Iar ochii aceia verzi se înduioşară.

– Aşa e. E pe faleză, în spatele farului.

– La naiba, Gennie!

Fără să se gândească, Preston își așeză mâna peste cea care-l împingea în piept. Și își simți inima bătând cu putere.

– Mulțumesc. Apoi își îndreptă privirea către Grant și îi spuse pe un ton ferm: N-am s-o mai rănesc. Niciodată.

– La naiba, repetă Grant în timp ce Preston se îndrepta grăbit spre faleză. De ce ai făcut asta?

Oftând, Gennie îi prinse chipul în palme.

– Pentru că-mi aduce aminte de cineva.

– Cum să nu.

Gennie începu să râdă.

– Și cred că fiica noastră o să fie foarte fericită, curând.

– Tot ar fi trebuit să-i dau măcar un pumn. Din principiu, bombăni Grant. Și chiar m-ar fi lăsat. În timp ce Preston dispărea în spatele turnului alb, adăugă: Și aș fi făcut-o dacă nu te-ai fi uitat tu așa la el, să-l înmoi. E îndrăgostit de ea ca un prost.

– Știu. Îți amintești cât de mult te speria gândul ăsta?

– Încă mă sperie. Râzând, o trase la pieptul lui. Băiatul are tupeu, iar fetița noastră o să se joace puțin cu nervii lui înainte să-l ierte.

– Bineînțeles. Așa și merită. Daniel avea dreptate, zise Gennie.

– Știu, rânji Grant. Dar hai să păstrăm informația asta pentru noi, momentan, să sufere și el puțin.

Desena stând pe o piatră, aplecată peste caiet. Creionul îi aluneca ușor pe coala de hârtie în timp ce vântul se juca vioi cu părul ei negru.

Preston rămase fără suflu când o văzu. Condusese fără oprire toată noaptea și toată dimineața, încercând să-și imagineze ce avea să simtă când ar fi avut-o în fața ochilor. Pentru prima oară, imaginația nu se ridicase la nivelul așteptărilor.

Îi rosti numele, dar își dădu seama că șoapta lui temătoare se pierdea în zgomotul vântului și al valurilor, așa că începu să coboare pe poteca de piatră.

Poate că-l auzise, sau poate că umbra lui îi schimbase lumina. Sau poate că-l simțise pur și simplu. În orice caz, Preston putu să-i vadă uimirea, emoția pe care o trezise în sufletul ei înainte ca acei ochi verzi să devină de gheață.

Apoi, de parcă prezența lui nu ar fi contat deloc, continuă să deseneze.

– Ești departe de casă, McQuinn.

– Cybil, murmură el cu gâtul uscat.

– Nu ne omorâm după musafiri prin părțile astea. Tata tot spune că o să închidă drumul. Păcat că n-a făcut-o deja.

– Cybil, repetă el, dorindu-și să o poată atinge.

– Dacă aș mai fi avut ceva să-ți spun, ți-aș fi spus-o la New York.

„Pleacă!" strigă în mintea ei. „Pleacă, înainte să încep iarăși să plâng".

– Vreau să-ți spun ceva.

Îi aruncă o privire indiferentă.

– Dacă aș fi vrut să aud ce ai de spus, aș fi rămas la New York. Își strânse schițele și se ridică. Acum...

– Te rog! Întinse mâna spre ea, dar când îi observă privirea amenințătoare se retrase. Ascultă-mă! Și dacă o să vrei și după aceea să plec, o să plec. Ești prea... onestă, spuse el, neștiind cum să își aleagă mai bine cuvintele, ca să nu mă asculți.

– Bine. Se așeză din nou pe piatră și își deschise caietul de schițe. Dar o să lucrez în continuare, dacă nu te deranjează.

– Eu... Nu știa de unde să înceapă. Uită toate discursurile pe care le exersase, toate rugămințile și promisiunile. Agenta mea s-a întâlnit ieri cu agentul tău.

– Serios? Ce mică e lumea!

– I-a spus despre serialul care urmează să fie produs pe baza benzilor tale desenate. Se pare că e un contract excepțional.

– Pentru unii.

– Nu mi-ai povestit despre asta.

– Nu ești interesat de munca mea, răspunse ea fără să-l privească.

– Nu e adevărat, dar nu te condamn dacă crezi asta. Mi-am dat seama când s-a întâmplat. În ziua aceea în care ai venit la mine, atât de fericită. Veniseși să-mi povestești, iar eu am stricat totul. Se opri, cu ochii la marea învolburată, apoi spuse: Eram distrat de piesa mea, de sentimentele mele pentru tine. De sentimentele pe care nu voiam să ți le împărtășesc.

Cybil își încleștă degetele atât de tare, încât rupse vârful creionului. Furioasă, îl duse la ureche și începu să caute un altul prin geantă.

– Dacă asta era tot ce aveai de spus, te-am ascultat. Acum poți să pleci.

– Nu, nu am venit pentru asta, dar vreau să-mi cer scuze și să-ți spun că mă bucur pentru tine.

– Iuhu.

Preston închise ochii și-și strânse pumnii. Era nemiloasă, însă o merita cu asupra de măsură.

– Toate lucrurile pe care mi le-ai spus în noaptea în care m-ai alungat din viața ta sunt adevărate. Am lăsat umbrele trecutului să intervină în prezent. Le-am folosit ca să mă rup de cel mai bun lucru din viața mea. Dar am văzut cum surorii mele îi fugea pământul de sub picioare, cum încerca să supraviețuiască după trădarea și durerea aceea cumplită. Am fost lângă ea când și-a crescut copilul singură și a dat naștere altuia la puțin timp după ce semnase actele de divorț.

Cum să se țină la distanță de el? se întrebă Cybil. Cum să rămână indiferentă?

– Știu că a fost un coșmar pentru ea, pentru voi. Nimeni nu merită să treacă prin așa ceva, Preston.

– Nu, nimeni nu merită așa ceva. Dar se întâmplă. Rămase surprins să vadă o nuanță de căldură în privirea ei. Prinzând curaj, spuse: Merge, nu? Să vorbesc despre sora mea ca să te fac să-ți fie milă de mine. Dar nu vreau asta. N-am s-o fac.

Păși spre marginea falezei, acolo unde stâncile păreau să fi fost retezate cu un topor ca să formeze un perete care ținea piept mării agitate. Câțiva pescărușI se rotiră deasupra lui cu aripile lor albe, apoi se înălțară din nou spre nori.

Acolo se întorcea Cybil de fiecare dată când își vizita casa părintească. Acolo venea în momentele rare când voia să fie singură cu gândurile ei.

Lui Preston i se părea locul cel mai potrivit în care să-i împărtășească într-un final gândurile și sentimentele sale.

– Am iubit-o pe Pamela. Povestea aceea m-a marcat.

– Știu. Avea să-l ierte, își dădu ea seama. Înainte să-l lase să plece.

– Am iubit-o, repetă Preston, venind mai aproape. Dar ce am simțit pentru ea nu se compară cu ceea ce simt pentru tine. Ce simt când mă gândesc la tine, când mă uit la tine. E ceva copleșitor, Cybil. Îmi face sângele să-mi gonească prin vene. Mă face să sper.

Cybil dădu să vorbească, dar buzele îi tremurau prea tare. Inima începuse să-i bată într-un ritm aproape dureros, de fericire, căci văzuse pe fața lui ceva ce nu se așteptase niciodată să vadă. Vrând cu disperare să înțeleagă ce încerca să-i spună, se uită în zare, spre coasta lungă și stâncoasă care părea să se întindă la infinit.

– La ce? reuși ea să întrebe. La ce să speri?

– La miracole. Te-am rănit. Nu am nici o scuză. Vorbea în grabă, îngrozit că ar fi putut să-i spună că nu mai conta, că era prea târziu. Te-am atacat când am crezut că ești însărcinată pentru că eram furios pe mine însumi. Furios pentru că, într-un ungher al minții, mă gândeam că dacă am avea un copil te-aș putea ține legată de mine.

Când se întoarse să-l privească, cu ochii mari de uimire, Preston își duse mâinile la cap.

– Știu că nu vrei să te măriți, dar dacă ai fi fost însărcinată... te-aș fi putut convinge. Iar singura apărare în fața unui plan atât de ingrat era să te atac.

– Să mă convingi să ne căsătorim? îngăimă Cybil.

Șocată, se ridică, făcu câțiva pași și privi lung spre valurile care loveau țărmul. Cum se aștepta să reacționeze? se întrebă ea. Cum se ajunsese aici?

– Nu e o scuză, dar vreau să știi că nu am crezut o clipă că ai fi încercat să mă păcălești. Nu am cunoscut niciodată o persoană mai onestă decât tine. Cybil, ești o femeie caldă, generoasă, capabilă de o bucurie imensă. Cât timp ai făcut parte din viața mea... m-ai făcut fericit, și uitasem cum e să fii fericit.

– Preston, gemu ea cu lacrimi în ochi.

– Te rog, lasă-mă să termin ce am de spus. Te rog, ascultă-mă! O luă de mână și o strânse tare. Te iubesc. Mă fascinează tot ce ține de tine. Ai spus că mă iubești. Tu nu minți.

– Nu. Îl vedea așa cum era în realitate. Oboseala din ochii lui, încordarea de pe chip. Dacă nu ar fi ținut-o atât de strâns de mână, ar fi încercat să-i aline durerea. Nu mint.

– Am nevoie de tine, mult mai mult decât ai tu nevoie de mine. Știu că poți să mă uiți și să-ți vezi de viața ta. Ești prea optimistă, iubești prea mult viața ca să n-o faci. Nimic nu te poate opri să fii ceea ce ești. Îmi poți spune să plec. Mă vei uita. Povestea noastră, orice ar însemna ea pentru tine, nu te va împiedica să cunoști fericirea. Fără să-și ia ochii de la ea, se lăsă pradă valului de emoții care-l năpădise. Dar eu nu te voi putea uita. Nu voi înceta să te iubesc și să regret să te-am îndepărtat de mine. Poți să-mi ceri să plec, zise el cu vocea tremurândă. Și voi pleca. Dar te rog, te rog, nu-mi cere să plec.

– Chiar crezi asta? Chiar crezi că te-aș putea uita? Surprinsă să vadă cât de calmă îi era vocea, cât de controlate bătăile inimii, adăugă: Poate că ar exista o șansă

să-mi văd de viața mea și să fiu fericită fără tine. Dar de ce să-mi asum riscul ăsta? De ce să-ți spun să pleci, când vreau să rămâi?

Preston reuși să respire pentru prima oară după mult timp. Copleșit de ușurare, o trase la pieptul său și o strânse în brațe, simțind cum le băteau inimile la unison.

– Nu m-ai lăsat să stric totul.

– Nu te-am lăsat. Nu aș putea. Și eu am multă nevoie de tine.

Acum, Cybil știa cât de mult o iubea. Bărbatul acela puternic, încăpățânat și serios era îndrăgostit nebunește de ea.

Preston se îndepărtă puțin cât s-o privească, să-i mângâie obrazul.

– Îți ador chipul. Credeam că te-am pierdut. Îi sărută fruntea, ochii. Credeam că te-am pierdut, Cybil. Nu pot...

Și îi sărută buzele. Vru să fie delicat, să-i arate că avea să fie prețuită, dar simți cum îl învăluiau toate acele emoții, învolburate și intense precum marea de la picioarele lor. Și își revărsă toate sentimentele în acel sărut.

Când se dădu înapoi, îi văzu lacrimile din ochi.

– Nu plânge!

– Va trebui să te obișnuiești. Noi, ăștia din clanul Campbell, suntem teribil de sentimentali.

– Mi-am cam dat seama. Tatăl tău vrea să mă facă bucăți.

– Când o să vadă cât de fericită sunt, te va cruța. Râzând din toată inima, Cybil îi spuse: O să te iubească, Preston, la fel și mama. Pentru că te iubesc eu și pentru felul tău de a fi.

– Arțăgos, nepoliticos, cu capsa pusă?

– Da! Aș putea să mint, dar nu știu cum. Îl luă de mână și porniră la pas. Îmi place atât de mult aici. E locul în care s-au cunoscut și s-au îndrăgostit părinții mei. El locuia în far, ca un pustnic, lucrând de zor, nervos că femeia aceea îndrăznise să-l întrerupă.

Îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Și el e la fel de arțăgos, nepoliticos, cu capsa pusă.

Preston rânji când înțelese asemănarea.

– Pare un bărbat înțelept, spuse el sărutându-i mâna. Cybil, vrei să vii cu mine la Newport, să-mi cunoști părinții?

– Mi-ar face plăcere. Observând expresia intensă din privirea lui, îl întrebă: Ce e?

Preston se opri și se întoarse în umbra farului, în timp ce valurile mării se izbeau de stânci.

– Știu că nu vrei o nuntă și o casă la țară. Îți place să locuiești la New York, în mijlocul agitației, și nu mă aștept să... deși cred că ți-ar plăcea casa mea. Este o casă veche, aproape de coastă, exact ca asta. În fine, continuă el, sub privirea ei fascinată. Nu mă aștept să-ți schimbi stilul de viață. Dar dacă ar fi să decizi, în viitor, că vrei să te căsătorești cu mine, să avem o casă a noastră, o familie, îmi vei spune?

Inima ei se umplu de o bucurie nemăsurată. Reuși doar să încuviințeze din cap.

– Tu o să fii primul care află.

Oarecum mulțumit de promisiunea ei, o strânse ușor de mână.

– Bine.

Dădu să plece, însă ea îl opri, făcând un pas în spate. Acum stăteau cu brațele întinse, ținându-se doar de degetele calde.

– Preston?

– Da?

– Vreau să ne căsătorim, să avem o casă a noastră, o familie, spuse Cybil cu un zâmbet care-i lumină chipul, în timp ce el o privea uluit. Vezi? Ești primul care află.

Speranța se transformă în bucurie.

– Sigur. O trase la pieptul lui dintr-o singură mișcare. Dar chiar era nevoie să mă faci să aștept atâta?

Râsul ei umplu văzduhul când Preston o ridică în brațe și se învârtiră împreună în cerc.

Întoarce pagina și citește
o superbă poveste de dragoste
din vremurile pline de pericole
ale începuturilor clanului MacGregor!

NORA ROBERTS

Iubirea învinge

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

capitolul 1

Numele lui era MacGregor. Se agăţă de gândul acela aşa cum se agăţă de hăţurile calului. Durerea era vie, tropăind în braţul lui asemenea unor diavoli care dansau nebuneşte. Fierbinte, fierbinte ca fierul încins, în ciuda vântului de decembrie şi a zăpezii care troienea.

Nu mai putea să dirijeze calul, ci doar să meargă pe el, încrezător că avea să găsească drumul prin căile întortocheate făcute de indieni, de cerbi sau de oamenii albi. Era singur cu mirosul de zăpadă şi pin, cu tropotul înăbuşit al copitelor calului său şi cu întunericul amurgului timpuriu. O lume redusă la tăcere de învolburarea vântului care şuiera printre copaci.

Instinctul îi spunea că se afla departe de Boston, departe de aglomeraţie, de vetrele calde, de civilizaţie. În siguranţă.

Poate că era în siguranţă. Zăpada avea să acopere urmele calului şi dâra călăuzitoare a propriului sânge.

Dar să fie în siguranţă nu era de ajuns pentru el. Nu fusese niciodată. Era hotărât să rămână în viaţă pentru un motiv groaznic. Un om mort nu putea să lupte. Promisese pe tot ce avea mai sfânt că va lupta până ce îşi recâştiga libertatea.

Tremura în ciuda pantalonilor grei din piele de căprioară şi a blănurilor, iar dinţii îi clănţăneau acum din cauza frigului care venea atât dinăuntru, cât din afară. Se aplecă să îi spună calului ceva liniştitor în scoţiană. Pielea îi era lipicioasă de la febra durerii, dar sângele îi era precum gheaţa care se forma pe ramurile golaşe ale copacilor din jurul lui. Putea să vadă respiraţia iepei în vălătuci albi atunci când se opintea prin ninsoarea ce se înteţea. Se rugă aşa cum putea să o facă un om care îşi simţea propriul sânge scurgându-se din el.

Pentru viață.

Mai avea încă o bătălie de purtat. Să dea naiba dacă murea înainte să ridice sabia.

Iapa necheză înțelegător când el se prăbuși pe grumazul ei, cu respirația întretăiată. Necazurile se simțeau în aer, la fel ca mirosul de sânge. Cu o smucitură din cap, iapa se avântă prin vânt, urmându-și propriul instinct de supraviețuire și îndreptându-se spre vest.

Durerea era ca un vis acum, plutea în mintea lui, înota prin corpul lui. Crezu că, dacă putea să se trezească, avea să dispară. Asemenea viselor. El avea alte vise – violente și înflăcărate. Să se lupte cu britanicii pentru tot ce îi furaseră. Să își ia înapoi numele și pământurile – să lupte pentru tot ceea ce MacGregorii deținuseră cu mândrie, sudoare și sânge. Pentru tot ce pierduseră. El se născuse în vreme de război. Nu părea decât firesc și drept să moară în război.

Dar nu încă. Se chinui să se trezească. Nu încă. Lupta abia începuse.

Se sili să se gândească la o imagine. Una grandioasă. Bărbați cu pene și veșminte din piele de căprioară, cu fețele înnegrite cu plută arsă, funingine și grăsime, care se îmbarcau pe corăbiile *Dartmouth*, *Eleanor* și *Beaver*. Oamenii obișnuiți, își aminti el, negustori, meșteșugari și studenți. Unii îndemnați de grog, alții de simțul dreptății. Ridicarea și zdrobirea afurisitelor și detestatelor lăzi de ceai. Plesnetul satisfăcător când lăzile sparte loveau apa rece din portul Boston la Wharf Griffin. Își aminti cum cufere vărsate se îngrămădiseră în mocirla mareei joase asemenea stivelor de fân.

O ceașcă imensă de ceai pentru pești, se gândi el acum. Da, își bătuseră joc, dar cu un scop. Hotărâți. Uniți. Trebuiau să fie toate la un loc ca să poarte și să câștige războiul despre care atâția nu înțeleseseră că începuse deja.

Cât timp trecuse de la noaptea aceea glorioasă? O zi? Două? Fusese ghinionul lui că dăduse peste doi soldați britanici beți și țâfnoși când începuse să se crape de ziuă.

Îl cunoșteau. Fața, numele, opiniile lui politice erau bine cunoscute în Boston. Nu făcuse nimic ca să fie îndrăgit de miliția britanică.

Poate că nu își doriseră decât să îl hărțuiască și să îl intimideze un pic. Poate că avuseseră de gând să-și ducă la bun sfârșit amenințarea de arestare – bazată pe acuzații pe care nu le lămuriseră. Dar când unul scosese sabia, arma lui MacGregor se ridicase pe dată în mâna lui. Lupta fusese scurtă – și nesăbuită, putea să o recunoască acum. Încă nu era sigur dacă îl ucisese sau doar îl rănise pe impetuosul soldat. Dar în privirea tovarășului său se citise dorința de a ucide când își scosese arma. Chiar dacă MacGregor fusese iute când se urcase pe cal și îi dăduse bice, glonțul flintei îl izbise nemilos în umăr.

Putea să simtă acum felul în care îi pulsa mușchiul.

Chiar dacă restul trupului îi era, din fericire, amorțit, putea să simtă punctul acela ascuțit și crâncen de durere. Apoi îi amorți și mintea, iar el nu mai simți nimic.

Se trezi îndurerat. Era întins pe covorul de zăpadă, cu fața în sus, astfel încât reuși să vadă vag vârtejul fulgilor albi pe cerul cenușiu și greu. Căzuse de pe cal. Nu era suficient de aproape de moarte ca să scape de rușinea căzăturii. Cu un efort, se împinse în genunchi. Iapa aștepta răbdătoare lângă el și îl privea cu un fel de nedumerire ușoară.

– Am încredere c-o să păstrezi povestea asta pentru tine, fetițo.

Tonul scăzut al propriei voci îi provocă o primă urmă de frică. Scrâșni din dinți, întinse mâna după frâu și, clătinându-se, se ridică în picioare.

– Adăpost.

Se clătină, încercă să își concentreze privirea și știu că nu avea să găsească niciodată puterea să încalece la loc. Se prinse tare, plescăi din limbă spre iapă și o lăsă să-i tragă după ea trupul obosit.

La fiecare pas, se lupta cu nevoia de a se prăbuși la pământ și a se lăsa învăluit de frig. Se zicea că nu durea prea tare să mori înghețat. Era ca un somn, un somn rece și nedureros.

Și de unde naiba știau ei dacă nu supraviețuiseră ca să spună povestea? Râse la gândul acela, dar râsul se transformă într-o tuse care îl slăbi și mai mult.

Timpul, distanța, direcția erau cu totul pierdute pentru el. Încercă să se gândească la familia lui, la căldura lor. La părinții, frații și surorile din Scoția. Iubita Scoție, unde se luptau ca să mențină în viață speranța. La mătușile, unchii și verii din Virginia, unde lucrau pentru dreptul la o viață nouă într-o țară nouă. Iar el, el se afla prins undeva între dragostea pentru vechi și fascinația pentru nou.

Dar, pe oricare pământ, exista un dușman comun. Se înfierbânta când se gândea la el. Englezii. La naiba cu ei! Îi proscriseseră numele și îi măcelăriseră oamenii. Acum, își întindeau mâinile hrăpărețe peste ocean, pentru ca regele englez, pe jumătate nebun, să își impună nenorocitele de legi și să își strângă nenorocitele de taxe.

Se împiedică și aproape că scăpă frâiele din mână. Se odihni pentru o clipă, cu capul pe gâtul iepei și cu ochii închiși. Fața tatălui său părea să îi plutească minte, cu ochii încă strălucind de mândrie.

„Fă-ți un loc al tău", îi spusese fiului său. „Să nu uiți niciodată, tu ești un MacGregor."

Nu, nu avea să uite.

Istovit, deschise ochii. Văzu, prin troienele de zăpadă, silueta unei clădiri. Prudent, clipi și își frecă ochii obosiți cu mâna liberă. Silueta nu se mișcă din loc, gri și neclară, dar reală.

– Ca să vezi, fetițo! Se aplecă puternic spre cal. Până la urmă, poate că asta nu e ziua în care să mor.

Pas cu pas, se îndreptă cu greu spre clădire. Era un hambar, unul mare, bine construit, din bușteni de pin. Degetele amorțite orbecăiră după zăvor. Genunchii lui

amenințau să cedeze. Apoi era înăuntru, în mirosul și căldura binecuvântată a animalelor.

Era întuneric. Se îndreptă instinctiv spre o grămadă de fân din boxa unei vaci bălțate. Vaca se împotrivi cu un muget nervos.

Fu ultimul sunet pe care îl auzi.

Alanna trase pe ea mantia de lână. Focul din vatra de la bucătărie ardea scânteietor și mirosea ușor, vesel, a bușteni de măr. Era un detaliu mic, un detaliu obișnuit, dar îi făcea plăcere. Se trezise cu o stare de nerăbdare fericită. Era zăpada, își imagină ea, deși tatăl ei se ridicase din pat blestemând-o. Alanna iubea puritatea zăpezii, felul în care se agăța de ramurile goale ale copacilor pe care tatăl și frații ei încă nu îi curățaseră.

Ninsoarea se potolea deja, iar într-o oră, curtea avea să fie plină de urme, inclusiv de ale ei. Existau animale de îngrijit, ouă de adunat, hamuri de reparat și lemne de tăiat. Dar, pentru o clipă, doar pentru o clipă, privi afară pe fereastră mică și se bucură.

Dacă tatăl ei ar fi surprins-o așa, ar fi clătinat din cap și i-ar fi spus că era o visătoare. Ar fi spus-o aspru – nu cu furie, se gândi ea, ci cu regret. Mama ei fusese o visătoare, dar murise înainte ca visul unei case, al unor pământuri și al belșugului să fie pe deplin realizat.

Cyrus Murphy nu era un om aspru, se gândi Alanna acum. Nu fusese niciodată. Moartea, prea multă moarte, îl făcuse să devină dur și irascibil. Doi copii, iar mai târziu, mult iubita lor mamă. Un alt fiu, frumosul și tânărul Rory, pierise în războiul împotriva francezilor. Propriul ei soț, cugetă Alanna, scumpul Michael Flynn, fusese răpit într-un mod mai puțin dramatic, dar totuși răpit de ghearele morții.

Nu se gândea prea des la Michael. La urma urmei, fusese soție timp de trei luni și văduvă timp de trei ani. Dar fusese un bărbat bun și blând, iar Alanna regreta amarnic că nu avuseseră șansa de a întemeia o familie.

Dar nu era o zi pentru vechile dureri, își aminti în gând. Trase pe cap gluga pelerinei, apoi ieși afară. Aceea era o zi a promisiunilor, a începuturilor.

Crăciunul se apropia cu pași repezi. Era hotărâtă să îl transforme într-unul fericit.

Își petrecuse deja ceva ore la roata de tors și la războiul de țesut. Avea fulare noi, mănuși și căciuli pentru frații ei. Albastră pentru Johnny și roșie pentru Brian. Pentru tatăl ei, pictase o miniatură a mamei ei. Și îi plătise argintarului din sat o mulțime de bani pentru o ramă.

Știa că alegerile ei îi vor mulțumi. După cum îi va mulțumi și pentru masa pe care o plănuise pentru Crăciun. Era tot ce conta pentru ea – să își păstreze familia împreună, fericită și în siguranță.

Ușa de la hambar era descuiată. Cu un sunet de supărare, o trase în urma ei. Era mai bine că o găsise ea așa, își spuse, nu tatăl sau fratele ei mai mic, Brian, care era cunoscut pentru gura lui mare.

Când păși înăuntrul hambarului, își dădu jos gluga și se întinse instinctiv după gălețile de lemn care erau agățate lângă ușă. Cum înăuntru era prea puțină lumină, luă un felinar și îl aprinse cu atenție.

Când termina ea cu mulsul, Brian și Johnny urmau să hrănească vitele și să curețe grajdul. Apoi avea să adune ouăle și să le pregătească oamenilor ei un mic dejun consistent.

Începu să murmure când o luă spre centrul hambarului prin culoarul larg. Apoi rămase încremenită când zări o iapă slăbită și obosită lângă boxa vacii.

– Doamne sfinte!

Își duse mâna la inima care îi tresări în piept. Iapa pufni în semn de salut și se mișcă. Dacă exista un cal, exista și un călăreț. La douăzeci de ani, Alanna nu era suficient de tânără sau de naivă ca să creadă că toți călătorii erau prietenoși și nu voiau să-i facă nici un rău unei femei singure. Ar fi putut să se întoarcă și să fugă, să strige după tatăl și frații ei. Dar, chiar dacă luase

numele lui Michael Flynn, ea rămânea o Murphy. Iar un Murphy apăra ce era al lui.

Cu capul sus, o luă înainte.

– Vreau numele dumitale şi scopul cu care te afli aici, spuse ea. Doar calul îi răspunse. Când fu destul de aproape, atinse iapa pe nas. Ce fel de stăpân ai, de te lasă udă şi înşeuată? Mâniată de mila calului, puse găleţile jos şi ridică vocea: Bine, ieşi la lumină. Te afli pe proprietatea Murphy.

Vacile mugiră. Cu o mână în şold, se uită în jur.

– Nimeni nu îţi refuză un adăpost de furtună, continuă ea. Sau un mic dejun decent, dacă tot veni vorba. Dar vreau să am o discuţie cu dumneata pentru că ai lăsat calul aşa.

Cum nu primi nici un răspuns, mânia i se accentuă. Mormăind, începu să dezlege şaua. Şi aproape că se împiedică de nişte cizme.

Cizme bune, îşi spuse, când se uită la ele. Ieşeau din boxa vacii, erau făcute din piele bună, de un maro murdar de zăpadă şi de noroi. Se apropie tăcută şi văzu că erau purtate de nişte picioare lungi şi musculoase acoperite de pantaloni din piele uzată de căprioară.

Sigur aveau cam un metru, se gândi ea, muşcându-şi buza. Şi erau extraordinar de masculine în pantalonii largi. Se duse mai aproape, văzu şoldurile înguste, talia zveltă strânsă de o curea din piele şi un trunchi acoperit cu o jiletcă lungă şi o manta de blană.

Şi chipul frumos al unui bărbat pe care nu îşi amintea să îl mai fi văzut. Or, cum el alesese să adoarmă tocmai în hambarul ei, i se păru că era dreptul ei să îl examineze mai în detaliu. Când îşi înclină capul şi ridică mai sus felinarul, constată că era un bărbat înalt. Mai înalt decât oricare din fraţii ei. Se aplecă mai aproape, dorind să vadă şi restul trupului.

Părul îi era închis la culoare. Nu castaniu, îşi dădu ea seama când îngustă ochii, ci de un roşu-intens, asemenea armăsarului roib al lui Brian. Nu purta barbă, dar părul neras de câteva zile se întindea pe obraji

şi în jurul gurii pline şi frumoase. Da, frumos, hotărî ea cu consideraţie feminină. Un chip puternic, osos, cumva aristocratic, cu fruntea lată şi trăsături sculpturale.

Genul de chip în faţa căruia inima unei femei tresăl-ta, era sigură. Dar pe ea nu o interesa să tresalte sau să flirteze. Îl voia pe bărbat în picioare şi afară din calea ei, ca să se apuce de muls.

- Domnule! Îl înghionti cu vârful cizmei. Nici un răs-puns. Îşi puse mâinile în şolduri şi decise că era beat criţă. Ce altceva putea să îl facă să doarmă dus? Trezeşte-te, netrebnicule! Nu pot să mulg din cauza ta. Îl lovi, fără prea multă blândeţe, în picior şi nu primi drept răspuns decât un geamăt slab. Bine, băiete.

Se aplecă înainte ca să îl scuture bine. Era pregătită pentru mirosul greu de lichior când, în schimb, simţi mirosul metalic al sângelui.

Mânia i se risipi; îngenunche şi împinse cu atenţie deoparte blana groasă de pe umeri. I se tăie răsuflarea când văzu pata mare de pe pieptul cămăşii. Degetele i se umeziră cu sânge când îi verifică pulsul.

- Ei bine, eşti încă în viaţă, murmură ea. Cu voia lui Dumnezeu şi un pic de noroc, am putea să te ţinem în continuare aşa.

Înainte să se ridice ca să îi cheme pe fraţii ei, mâna lui o prinse de încheietură. Ochii lui erau deschişi acum, observă ea. Erau verzi, doar cu o notă uşoară de albas-tru. Ca marea. Dar ascundeau durere. Mila o făcu să se aplece mai aproape ca să îi ofere alinare.

Apoi mâna i se adânci şi mai mult în fân când el o trase şi o dezechilibră, aşa că aproape se prăbuşi peste el. Alanna simţi pe dată un trup ferm şi extraordinar de cald. Zgomotul ei de indignare fu înăbuşit de buzele lui. Sărutul fu scurt, dar surprinzător de ferm înainte ca băr-batul să-şi lase din nou capul pe spate. Schiţă un zâmbet scurt şi obraznic înspre ea.

- Ei bine, n-am cum să fiu mort. Buze ca ale tale n-ar avea ce să caute în iad.

Cât despre complimente, Alanna auzise şi altele mai bune. Înainte să apuce să i-o spună, el leşină.

capitolul 2

Se cufundă într-o mare învolburată, care era durere, uşurare şi iar durere. Whisky-ul, cu tăria lui curată şi aspră, îi încălzi pântecul şi îi potoli simţurile. Totuşi, dincolo de el îşi aminti de o agonie mistuitoare, un cuţit fierbinte implântat în carnea lui. Blestemele se avântară asupra lui. O mână caldă o strânse cu alinare pe a lui. Îl reţinu. Pânze binecuvântat de reci pe fruntea lui febrilă. Un lichid odios turnat pe gât.

Urlă. Urlase? Venise cineva, cu mâini delicate, cu o voce blândă, cu parfum de lavandă, ca să îl aline? Se auzise muzică, vocea scăzută şi frumoasă a unei femei? Cântând în scoţiană? Scoţia? Era în Scoţia? Dar nu, când vocea îi vorbi, era lipsită de uşoara sonoritate familiară, dar avea, în schimb, accentul visător al Irlandei.

Corabia. Corabia o luase razna şi îl dusese spre sud, în loc de acasă? Îşi amintea de o corabie. Dar rămăsese în port. Bărbaţi râdeau între ei, cu feţele lor înnegrite şi pictate. Topoare legănate în aer. Ceaiul. Blestematul de ceai.

Ah, da, îşi aminti. Era un pic de alinare în gândul acela. Ei luaseră poziţie.

Fusese împuşcat. Nu atunci, ci după aceea. În zori. O greşeală, o greşeală stupidă.

Apoi zăpadă şi durere. Fusese trezit de o femeie. O femeie frumoasă. Un bărbat nu putea să ceară cu mult mai mult decât să fie trezit de o femeie frumoasă, indiferent dacă se trezea viu sau mort. Gândul îi provocă un zâmbet atunci când întredeschise cu greu ochii. Cum visele continuau, aveau şi ele virtuţile lor.

Apoi o zări aşezată la un război de ţesut, sub o fereastră unde lumina soarelui era puternică. Strălucea în părul ei, negru ca pana oricărui corb care zbura prin

pădure. Purta o rochie simplă de lână, de un albastru-închis și un șorț alb pe deasupra. Putea să vadă că era subțire ca o trestie, cu mâini grațioase, care lucrau la război. Cu un sunet ritmic, crea un model de culoare roșie prin lâna de un verde intens.

Cânta în vreme ce lucra, iar el îi recunoscu vocea. Aceeași voce îi cântase ca să îl aline când el se chinuise prin visele fierbinți și reci. Nu putea să îi vadă decât profilul. Pielea palidă în alb și rozaliu, o arcuire ușoară a gurii, care era mare și generoasă, cu urma unei gropițe alături, și un nas micuț care părea să se ridice doar o idee la vârf.

Pace. Numai urmărind-o îi inspira o asemenea senzație de pace că era tentat să închidă ochii și să adoarmă din nou. Dar voia să o vadă, cu totul. Și avea nevoie ca ea să îi spună unde se afla.

În clipa în care el se agită, Alanna își înălță capul și se întoarse spre el. Acum putea să îi vadă ochii – la fel de adânci și de somptuoși precum albastrul safirelor. Cât o privi și încercă din răsputeri să găsească puterea de a vorbi, ea se ridică, își netezi fustele și se apropie de el.

Îi simți mâna rece și familiară pe frunte. Iute, dar cu o blândețe infinită, ea îi verifică bandajul.

– Deci te-ai alăturat celor vii? îl întrebă în timp ce se îndreptă spre o masă din apropiere și turnă ceva într-o cană de cositor.

– Știi răspunsul mai bine decât mine, reuși el să spună.

Ea chicoti când îi întinse cana la buze. Mirosul era familiar, dar și nedorit.

– Ce naiba e asta?

– Ce este bun pentru dumneata, îi spuse ea și i-o turnă fără milă pe gât. Când el se uită urât, ea râse din nou. L-ai scuipat de atâtea ori că am învățat să nu risc.

– De cât timp?

– De cât timp ești cu noi? Îl atinse din nou pe frunte. Febra lui scăzuse în cursul ultimei nopți mult prea lungi,

iar gestul ei era unul făcut din obişnuinţă. De două zile. Este douăzeci decembrie.

- Calul meu?

- Este bine. Alanna dădu din cap, încântată că el se gândise la calul lui. Ai face bine să mai dormi puţin şi am să pregătesc nişte supă ca să prinzi puteri, domnule...?

- MacGregor, răspunse el. Ian MacGregor.

- Odihneşte-te atunci, domnule MacGregor.

Dar el îi prinse mâna. O mână atât de mică, se gândi el fără vreo legătură, să fie atât de pricepută.

- Numele dumitale?

- Alanna Flynn. Mâna lui era aleasă, se gândi ea, nu atât de aspră pe cât a tatălui şi a fraţilor ei, dar puternică. Eşti bine-venit aici până îţi revii.

- Mulţumesc.

El îi ţinu mâna într-a lui, jucându-se cu degetele ei într-un fel care Alannei i-ar fi părut a fi un flirt - dacă nu abia s-ar fi trezit din febră. Îşi aminti însă că o sărutase când sângera de moarte în hambarul ei şi îşi retrase cu grijă mâna. El îi zâmbi. Nu puteai să descrii altfel uşoara arcuire a buzelor lui.

- Îţi sunt îndatorat, domnişoară Flynn.

- Da, eşti. Cu toată demnitatea, ea se ridică. Şi sunt doamna Flynn.

El nu reuşi să îşi amintească o dezamăgire mai rapidă sau mai mare. Nu că l-ar fi deranjat să flirteze cu femei căsătorite, dacă erau drăguţe. Dar nu s-ar fi gândit niciodată să meargă dincolo de câteva zâmbete şi murmure cu femeia altuia. Era al naibii de păcat, se gândi el când o studie pe Alanna Flynn. Al naibii de păcat şi de trist.

- Vă sunt recunoscător, doamnă Flynn, şi soţului dumitale.

- Îndreaptă-ţi recunoştinţa spre tata.

Îşi îndulci ordinul cu un zâmbet care îi adânci gropiţele din obraji. Era un crai, Alanna nu avea nici cea mai mică îndoială. Dar era şi un crai slăbit, iar în momentul acela, se afla în grija ei.

– Asta este casa tatei, şi o să se întoarcă în curând. Cu mâinile în şolduri, se uită la el. Recăpătase mai multă culoare în obraji, observă ea, deşi bunul Dumnezeu ştia că i-ar fi picat bine să îşi taie coama de păr pe care o purta. Şi un bărbierit ar fi fost la fel de bun. Cu toate astea, era un bărbat care arăta extraordinar. Şi, pentru că ea era suficient de femeie cât să recunoască lumina din ochii lui atunci când o privea, Alanna urma să ţină garda sus.

– Dacă tot nu vrei să dormi, ai putea la fel de bine să mănânci. O să-ţi aduc supa.

Îl lăsă singur ca să se ducă la bucătărie, tocurile ei răsunând uşor pe podea din scânduri. Ian rămase neclintit şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră. Tatăl Alannei Flynn se descurcase de minune de unul singur, se gândi Ian. Ferestrele erau lustruite, pereţii văruiţi. Patul era aşezat lângă foc, şi vatra de piatră era lună. Deasupra se afla o poliţă făcută din aceeaşi piatră de prin locurile acelea. Pe ea se aflau lumânări şi o pereche de vase pictate, făcute din porţelan. Deasupra lor se aflau două trofee de vânătoare, două păsări şi o flintă.

Războiul de ţesut era aşezat sub fereastră, iar în colţ stătea o roată de tors. Pe mobilă nu găseai un fir de praf şi era uşor înveselită de câteva perne croşetate, ici-colo. În încăpere plutea un miros – mere coapte, se gândi el, şi carne condimentată. O casă confortabilă, se gândi, construită în mijlocul pustietăţii. Trebuia să îl respecte pe bărbatul care reuşea aşa în viaţă. Iar un bărbat trebuia să lupte ca să păstreze ceea ce realizase.

Existau lucruri pentru care merita să lupţi. Pentru care merita să mori. Ţara ta. Numele tău. Femeia ta. Libertatea ta. Ian era mai mult decât pregătit să ridice sabia. Când încercă să se ridice, camera confortabilă începu să se învârtă cu el.

– Nu e atât de tipic pentru orice bărbat? Alanna se întoarse cu un castron de supă. Să-mi zădărniceşti toată munca. Rămâi pe loc, eşti slăbit ca un prunc şi de două ori mai agitat.

– Doamnă Flynn...

– Mănâncă mai întâi, vorbim mai târziu.

Lipsit de apărare, el înghiți prima lingură de supă pe care ea i-o înfipse în gură.

– Supa este gustoasă, doamnă, dar pot să mă hrănesc singur.

– Și, între timp, să verși totul pe așternuturile mele curate. Nu, mulțumesc. Trebuie să-ți recapeți puterile. Îl liniștise cum ar fi făcut-o cu propriii ei frați. Ai pierdut o grămadă de sânge înainte să ajungi la noi – și cu atât mai mult când a fost scos glonțul.

Vorbi ridicând lingura cu supă, și mâna nu îi tremură. Dar inima, da.

Era mirosul de ierburi și propriul ei parfum de lavandă. Ian începu să creadă că să se lase hrănit avea propriile avantaje.

– Dacă nu era atât de frig, continuă ea, ai fi sângerat și mai repede și ai fi murit în pădure.

– Deci trebuie să-i mulțumesc și naturii, și dumitale.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Se spune că necunoscute sunt căile Domnului. Se pare că El a crezut de cuviință să te țină în viață după ce ai făcut tot posibilul să mori.

– Și m-a aruncat în mâinile unui vecin. Zâmbi din nou, fermecător. N-am fost niciodată în Irlanda, dar mi s-a spus că e frumos.

– Așa spune și tata. Eu m-am născut aici.

– Dar se simte Irlanda pe limba dumitale.

– Și Scoția pe a dumitale.

– De data asta, au trecut cinci ani de când n-am mai văzut Scoția. O umbră îi întunecă ochii și apoi se risipi. Am petrecut ceva timp în Boston. Am studiat acolo și am prieteni.

– Ai studiat. Îi recunoscuse deja instruirea în discurs și îl invidia pentru ea.

– La Harvard. Zâmbi ușor.

– Înțeleg.

Şi îl invidie şi mai mult. Dacă ar mai fi trăit mama ei... Ah, dar mama ei murise, iar Alanna nu avusese niciodată mai mult decât un abecedar din care să înveţe să scrie şi să citească.

– Te afli la mare distanţă de Boston acum. O zi călare. Ai familie sau prieteni care să-şi facă griji?

– Nu. Nimeni care să-şi facă griji.

Voia să o atingă. Era greşit, conform propriului său cod de onoare. Dar voia să vadă dacă obrazul ei putea să fie la fel de minunat de catifelat pe cât părea. Dacă părul se simţea la fel de des şi de greu. Gura la fel de dulce.

Ea ridică genele, iar ochii ei, senini şi distanţi, îi întâlniră pe ai lui. Pentru o clipă, el nu fu în stare să vadă decât chipul ei, plutind deasupra lui. Îşi aminti. Gustase deja o dată buzele acelea.

În ciuda celor mai bune intenţii, coborî privirea spre buzele ei, zăbovind acolo. Când ea încremeni, ridică iute privirea. Nu ascundeau atât scuze, cât amuzament.

– Trebuie să-ţi cer iertare, doamnă Flynn. Nu eram în firea mea când m-ai găsit în hambar.

– Ţi-ai venit în fire destul de repede, i-o întoarse ea, şi îl făcu să râdă până ce se strâmbă de durere.

– Atunci, am să-ţi cer iertare cu atât mai mult şi sper ca soţul dumitale să nu mă provoace la duel.

– Nici un pericol. A murit acum trei ani.

El ridică iute privirea, dar ea îi mai băgă pur şi simplu o lingură de supă în gură. Chiar dacă îl trăsnea Dumnezeu, nu putea să spună că îi părea rău să audă că Flynn plecase la cele sfinte. La urma urmei, judecă Ian, nu era ca şi cum l-ar fi cunoscut pe om. Şi ce mod mai bun de a petrece o zi sau două revenindu-şi în braţele unei văduve tinere şi frumoase?

Alanna adulmecă dorinţa aşa cum un dulău mirosea căprioara, aşa că se ridică şi se îndepărtă.

– Te las să te odihneşti acum.

– Deja simt că m-am odihnit săptămâni întregi. Doamne, era minunată, numai forme şi culoare. El încercă să îi ofere zâmbetul lui cel mai mieros. Pot

să te deranjez şi să te rog să mă ajuţi să stau pe un scaun? M-aş simţi mult mai bine dacă aş putea să stau în şezut, poate, să mă uit pe fereastră.

Ea şovăi, nu pentru că îi era teamă că nu putea să îl mişte. Alanna se considera la fel de puternică pe cât era un taur. Dar nu avea încredere în sclipirea pe care o văzuse apărând şi dispărând în ochii lui.

– Bine, dar te sprijini pe mine şi mergi încet.

– Bucuros.

Îi luă mâna şi o duse la buze. Înainte ca ea să şi-o smulgă din prinsoare, el o întoarse şi îşi apăsă buzele, aşa cum nici un bărbat nu făcuse vreodată, în palma ei. Îi sări inima din loc.

– Ai ochii de culoarea unor nestemate pe care le-am văzut o dată la gâtul reginei Franţei. Safire, murmură el. Un cuvânt seducător.

Ea nu se mişcă. Nu putea. Nici un bărbat nu se uitase vreodată la ea în felul acela. Se simţi cuprinsă de căldură, de la nodul din pântec până spre sânii ei deodată încordaţi, până în gât, unde pulsul îi bătea cu putere, şi spre chipul ei. Apoi el zâmbi, cu mişcarea aceea iute şi arcuită a buzelor. Ea îşi retrase iute mâna.

– Eşti un pungaş, domnule MacGregor.

– Da, doamnă Flynn. Dar asta nu-mi face cuvintele mai puţin adevărate. Eşti frumoasă. După cum o spune şi numele dumitale. Alanna. Accentuă fiecare silabă.

Avea mai multă minte decât să cadă pradă linguşirii. Dar centrul palmei ei încă mai ardea.

– Este numele meu şi vei aştepta până ţi se va permite să-l foloseşti. Auzi uşurată zgomotele din afara casei. Ridică uşor o sprânceană când văzu că şi Ian le auzise şi se încordă. Trebuie să fie tatăl şi fraţii mei. Dacă doreşti în continuare să stai la fereastră, ei te pot ajuta.

După aceea se îndreptă spre uşă.

Sigur le era frig şi foame, se gândi ea, şi aveau să înfulece plăcintele cu carne şi tartele de mere pe care le pregătise fără să se gândească la timpul şi grija cu care le făcuse. Tatăl ei se va necăji mai mult pentru ce nu fusese

făcut decât pentru ce fusese. Johnny avea să se gândească la cât de curând putea să se ducă în sat ca să îi facă ochi dulci tinerei Mary Wyeth. Brian urma să își bage nasul într-una din cărțile pe care le iubea și le citea lângă foc până când îi cădea capul.

Intrară în casă aducând înăuntru frig, zăpadă topită și voci masculine puternice.

Ian se relaxă când își dădu într-adevăr seama că era familia ei. Poate că era o prostie să creadă că britanicii îl urmăriseră până acolo prin zăpadă, dar nu era un bărbat care să lase garda jos. Zări trei bărbați – sau doi bărbați și un băiat aproape matur. Bărbatul mai în vârstă abia dacă era mai înalt decât Alanna și avea un trup masiv. Chipul lui era înroșit și înăsprit de ani de vânt și de vreme, cu ochii de un albastru mai pal decât al fiicei sale. Își scoase șapca de lucru, iar sub ea, părul îi era subțire și nisipiu.

Fiul mai în vârstă semăna cu el, dar era cu mult mai înalt și mai puțin voluminos. Pe chipul lui erau o liniște și o răbdare care lipseau de pe fața tatălui său.

Cel tânăr se potrivea cu fratele său la perfecție, dar roua tinereții i se mai întrezărea încă pe obraji. Avea același păr ca sora lui.

– Musafirul nostru s-a trezit, îi anunță Alanna, iar trei perechi de ochi se întoarseră spre el. Ian MacGregor, ei sunt tatăl meu, Cyrus Murphy, și frații mei, John și Brian.

– MacGregor, spuse Cyrus cu o voce ca un huruit. Un nume ciudat.

În ciuda durerii, Ian încremeni și se îndreptă cât putu de mult.

– Unul de care sunt mândru.

– Un om ar trebui să fie mândru de numele lui, declară Cyrus măsurându-l pe Ian din cap până în picioare. Este singurul lucru cu care s-a născut. Sunt bucuros că ai decis să trăiești, pentru că pământul este înghețat și n-am fi putut să te îngropăm până la primăvară.

– Este o oarecare ușurare și pentru mine.

Mulţumit cu răspunsul, Cyrus dădu din cap.

– Mergem să ne spălăm pentru cină.

– Johnny. Alanna îl reţinu pe fratele ei, punându-şi o mână pe braţul lui. Îl ajuţi pe domnul MacGregor să se aşeze în scaunul de la fereastră înainte să mănânci?

Cu un zâmbet scurt, Johnny se uită la Ian.

– Eşti construit ca un stejar, MacGregor. Ne-a fost greu ca naiba să te aducem în casă. Dă-mi o mână de ajutor aici, Brian.

– Mulţumesc.

Ian îşi înăbuşi un geamăt când îşi ridică braţele peste cele două perechi de umeri. Blestemându-şi picioarele slăbite, îşi promise că avea să se ridice şi să meargă singur până a doua zi. Dar transpira deja în clipa în care îl aşezară pe scaun.

– Te descurci destul de bine pentru un om care a înşelat moartea, spuse Johnny, înţelegând bine frustrările unui om bolnav.

– Mă simt de parcă am băut o ladă de bere, după care m-am avântat în largul mării pe timp de furtună.

– Da. Johnny îi lovi umărul sănătos într-un gest amical. Alanna o să te facă bine.

Plecă să se spele pentru cină, simţind deja miros de carne condimentată.

– Domnule MacGregor? Brian rămase în faţa lui. Avea atât un fel de timiditate, cât şi o intensitate în ochi. Sunteţi prea tânăr ca să fi luptat în '45? Atunci când sprânceana lui Ian se arcui, băiatul continuă la repezeală: Am citit totul despre asta, despre Rebeliunea Stuart, prinţul Charles şi toate bătăliile. Dar sunteţi prea tânăr să fi luptat.

– M-am născut în '46, spuse Ian. În timpul bătăliei de la Culloden. Tatăl meu a luptat în rebeliune. Bunicul meu a murit în timpul ei.

Ochii de un albastru-intens se făcură mari.

– Atunci aţi putea să-mi spuneţi mai multe decât pot să găsesc prin cărţi.

– Da. Ian zâmbi uşor. Aş putea să-ţi spun mai multe.

– Brian. Vocea Alannei era aspră. Domnul MacGregor trebuie să se odihnească, iar tu trebuie să mănânci.

Brian se retrase, dar îl urmări pe Ian cu privirea.

– Am putea să vorbim după cină, dacă nu sunteţi obosit.

Ian ignoră privirile aprige ale Alannei şi îi zâmbi băiatului.

– Mi-ar plăcea.

Alanna aşteptă până ce Brian nu mai putea să îi audă. Când îi vorbi, furia abia controlată din vocea ei îl surprinse pe Ian.

– N-am să-ţi permit să-i împuiezi capul cu gloria războiului, a bătăliilor şi a cauzelor.

– Pare destul de mare ca să decidă despre ce vrea să vorbească.

– E încă un băiat, iar capul i se umple uşor cu prostii. Cu degetele încordate, îşi strânse şorţul, dar continuă să se uite în ochii lui fix şi intransigent. S-ar putea să nu fiu în stare să-l împiedic să meargă în piaţa satului ca să afle mai multe, dar n-am să accept nici o discuţie despre război în casa mea.

– O să fie mai mult decât discuţii, şi asta cât de curând, rosti Ian cu blândeţe. Este o prostie ca un bărbat – sau o femeie – să nu fie pregătit.

Ea păli, dar îşi păstră bărbia fermă.

– Nu va exista nici un război în casa asta, repetă ea şi plecă în fugă la bucătărie.

capitolul 3

A doua zi, Ian se trezi devreme dimineaţa în lumina diafană a soarelui de iarnă şi în minunatul miros fraged al pâinii coapte. Pentru o clipă, rămase liniştit şi se bucură de sunetele şi de parfumurile dimineţii. În spatele lui, focul ardea uşor şi luminos, trimiţând o căldură mângâietoare. Vocea Alannei se auzea din bucătărie. De data aceea, cânta în engleză. Preţ de câteva minute,

fu prea încântat de sunetul în sine ca să mai acorde atenție versurilor. De îndată ce le înțelese, făcu, surprins, ochii mari, apoi se amuză.

Era un cântecel ușor licențios, mai curând potrivit pentru marinari sau bețivi decât pentru o văduvă tânără și cuviincioasă.

Deci, se gândi el, încântătoarea Alanna avea un sens licențios al umorului. O plăcu și mai mult pentru asta, dar se îndoia că ar fi pronunțat cu atâta ușurință cuvintele dacă știa că avea public. Încercă să se miște în tăcere și își dădu jos picioarele de pe pat. Să se ridice îi luă ceva timp și îl lăsă amețit, slăbit și înfuriat. Fu nevoit să aștepte, hârâind ca un bătrân, cu o mână mare sprijinită de perete. Când își recăpătă răsuflarea, făcu un pas înainte, de probă. Camera se înclină, și Ian își încleștă dinții până când o îndreptă la loc. Brațul îi zvâcnea cu putere. Concentrându-se asupra durerii, reuși să mai facă un pas, apoi un altul, recunoscător că nu era nimeni acolo să îi vadă înaintarea greoaie și târșâită.

Gândul că o biluță de oțel putea să îl răpună pe un MacGregor era umilitor.

Faptul că glonțul aparținea englezilor îl forță să pună un picior în fața celuilalt. Își simțea picioarele de parcă erau de plumb, iar o sudoare rece i se așternu pe frunte și pe ceafă. Dar în inima lui, simțea o mândrie înverșunată. Dacă oricum fusese cruțat ca să lupte din nou, avea să lupte cu încăpățânare. Și nu putea să lupte până când nu putea să meargă.

Când ajunse la ușa bucătăriei, epuizat și ud de la efort, Alanna cânta un colind. Aparent, nu i se părea deloc contradictoriu să cânte, într-o clipă, despre femei înzestrate din belșug, apoi despre îngeri vestitori.

Prea puțin conta pentru Ian ce anume cânta ea. În timp ce rămase în picioare, privind, ascultând, știu cu siguranță, așa cum știa că un MacGregor urma să trăiască mereu în regiunea deluroasă din Scoția, că vocea ei avea să îl urmărească până în mormânt. N-avea să uite niciodată notele clare și bogate, și nici răgușeala ușoară

care îl făcea să şi-o imagineze cu părul despletit şi răsfirat pe o pernă.

Pe perna lui, îşi dădu seama cu o tresărire trecătoare. Fără îndoială că acolo şi-o dorea şi o dorea cu atâta forţă încât putea să simtă cum şuviţele moi şi mătăsoase i se încurcau printre degete.

Acum, cele mai multe dintre şuviţele acelea dese, de culoarea penelor de corb erau ascunse sub o bonetă albă. Ar fi trebuit să îi dea un aer îngrijit şi cuviincios. Totuşi, unele fire scăpaseră şi pluteau – seducător, se gândi el – de-a lungul cefei. Reuşi să îşi imagineze cu uşurinţă cum ar fi fost să îşi treacă degetele prin ele. Să simtă cum pielea ei se înflăcăra şi trupul i se mişca. Lângă al lui.

Era la fel de mlădioasă în pat, pe cât era de mlădioasă lângă cuptor? Poate că, până la urmă, nu era atât de slăbit, se gândi Ian, dacă, de fiecare dată când o vedea pe femeia aceea, sângele începea să-i alerge mai iute prin vene şi mintea îi aluneca negreşit pe o anumită cale. Dacă nu i-ar fi fost teamă că putea să cadă în nas şi să se facă de ruşine, ar fi traversat încăperea şi ar fi răsucit-o pe călcâie, spre el, lângă el, ca să îi fure un sărut. În schimb, aşteptă, în speranţa că picioarele aveau să i se întărească.

Alanna frământa o bucată de aluat, în vreme ce alta era la copt. Putea să vadă cum mâinile mici şi îndemânatice împingeau, împungeau şi modelau. Cu răbdare. Neobosit. În timp ce o privea, mintea lui rebelă se umplu cu gânduri minunat de lascive, aşa că scoase un geamăt.

Alanna se întoarse repede, cu mâinile încă prinse în mingea de aluat. Primele ei gânduri o făcură să se ruşineze, pentru că atunci când îl văzu în pragul uşii, îmbrăcat în pantaloni aspri, cu cămaşa complet descheiată, se întrebă cum ar fi putut să îl ademenească pentru un alt sărut. Dezgustată de ea însăşi, Alanna trânti aluatul şi se grăbi spre el. Chipul lui era alb ca varul şi începea să se clatine. Din experienţa anterioară, ea ştia că,

dacă se prăbuşea la pământ, va avea nevoie de o groază de timp ca să îl ducă înapoi în pat.

- Haide, domnule MacGregor, sprijină-te de mine! Din moment ce scaunul de bucătărie era mai aproape, iar el avea o greutate considerabilă, Alanna îl conduse acolo înainte să îl muştruluiască. Idiot, spuse ea mai mult cu uşurare decât cu o înverşunare adevărată. Dar majoritatea bărbaţilor sunt, mi-am dat seama. Ai face bine să nu-ţi fi deschis din nou rana, pentru că abia am curăţat podeaua şi n-aş vrea să se murdărească de sânge.

- Da, doamnă.

Fu un răspuns slab, dar tot ce reuşea să spună când parfumul ei îi ameţea mintea şi chipul ei era aplecat atât de aproape de al lui. Putea să îi numere fiecare dintre genele negre de mătase.

- Ştii că nu trebuia decât să mă strigi, spuse ea, uşor domolită când observă că bandajul era uscat. Exact cum ar fi făcut pentru unul dintre fraţii ei, Alanna se apucă să îi încheie cămaşa. Ian se văzu nevoit să îşi mai înăbuşe un geamăt.

- Trebuia să-mi pun la încercare picioarele. Sângele nu doar că i se agita acum, ci alerga înfierbântat prin vene. Ca rezultat, vocea lui căpătă o notă mai aspră. Cu greu o să reuşesc să mă pun din nou pe picioare dacă stau culcat.

- Te vei ridica atunci când spun eu, nu înainte.

Apoi se îndepărtă şi începu să amestece ceva într-o ceaşcă de cositor. Ian surprinse izul şi se strâmbă.

- N-am să mai accept nici măcar un pic din lăturile alea.

- Îl vei bea şi vei fi recunoscător - Alanna lovi cana de blatul mesei - dacă vrei să mai ai şi altceva în burtă.

Ian îi aruncă o privire furioasă despre care ştia că îi făcuse până şi pe bărbaţi în toată firea să bată în retragere. Alanna îşi puse pur şi simplu pumnii în şold şi îi întoarse încruntătura. Ochii lui se îngustară. La fel şi ai ei.

– Eşti furioasă pentru c-am vorbit cu tânărul Brian seara trecută.

Alanna îşi ridică bărbia, cu doar un centimetru, dar fu de ajuns ca să imprime furiei ei o notă de aroganţă elegantă.

– Şi dacă te-ai fi odihnit în loc să baţi câmpii despre gloria războiului, nu n-ai fi fost atât de slăbit şi de irascibil în dimineaţa asta.

– Nu sunt irascibil sau slăbit.

Când ea pufni, Ian îşi dori cu ardoare să fi avut puterea să se ţină pe picioare. Da, apoi ar fi sărutat-o până leşina şi i-ar fi arătat el din ce aluat era făcut un MacGregor.

– Dacă sunt irascibil, rosti el printre dinţi, este pentru că sunt aproape mort de foame.

Ea îi zâmbi, încântată că era în avantaj.

– Vei primi micul dejun după ce goleşti cana, nici măcar o secundă înainte. Cu o smucitură a fustelor, se întoarse la pâinea ei.

În timp ce ea era cu spatele, Ian privi în jur ca să găsească un loc la îndemână în care să arunce lichidul cu gust neplăcut. Negăsind nici unul, încrucişă braţele la piept şi se încruntă înspre ea. Buzele Alannei se arcuiră. Nu degeaba crescuse într-o casă plină cu bărbaţi. Ştia exact ce se petrecea în mintea lui. Era încăpăţânat, se gândi ea, împingând aluatul cu podul palmelor. Dar şi ea era la fel.

Începu să fredoneze din nou.

El nu se mai gândi să o sărute, ci se gândi serios să o strângă de gât. Iată-l aşezat acolo, lihnit ca un lup, cu mirosul îmbietor al pâinii coapte. Şi tot ce îi oferise ea era o cană cu un lichid ce mirosea oribil.

Alanna continuă să fredoneze, apoi puse pâinea într-un castron ca să crească şi o acoperi cu o cârpă curată. Ignorându-l pe Ian, verifică cuptorul şi hotărî că pâinile erau rumenite cât trebuia. Când le aşeză pe un raft ca să se răcească, mirosul inundă bucătăria.

Avea și el mândria lui, își spuse Ian. Dar la ce folosea mândria când omul era mort de foame? Urma să i-o plătească pentru tot ce îi făcea, își promise el când înălță cana și dădu pe gât licoarea.

Alanna se asigură că era cu spatele când zâmbi larg. Fără vreun alt cuvânt, încălzi o tigaie. În scurtă vreme, îi puse o farfurie în față, plină cu ouă și felii groase de pâine proaspătă. La care adăugă o bucățică de unt și o ceașcă de cafea aburindă.

Cât timp el mâncă, ea își făcu de lucru, curăță tigaia, spală masa până când nu mai rămase nici un pic de aluat sau de făină pe ea. Era o femeie căreia îi plăcea să fie singură dimineața, care se bucura de bucătăria ei și de sutele de sarcini pe care le avea. Cu toate astea, nu îi displăcea prezența lui, chiar dacă știa că o privea cu ochii lui stăruitori de culoarea mării. În mod ciudat, părea normal, poate chiar cumva familiar, ca el să stea la masa ei și să o urmărească în vreme ce gătea.

Nu, nu îi displăcea prezența lui, dar nici nu putea să se relaxeze în preajma lui. Tăcerea care se lăsă între ei nu mai părea să ascundă mânie. Dar în ea se contura altceva, ceva ce îi întindea nervii la maximum și îi făcea inima să bată gata să-i sară din piept.

Pentru că trebuia să o întrerupă, se întoarse spre el. El chiar o privea, observă ea. Nu cu mânie, ci cu... interes. Era un cuvânt slab pentru ce văzu în ochii lui, dar unul sigur. Alanna simți o nevoie bruscă să se pună la adăpost.

– Un domn mi-ar mulțumi pentru masă.

Buzele lui se curbară într-un fel care îi dădu de înțeles că era un domn dacă și când alegea el să fie.

– Îți mulțumesc, doamnă Flynn, din tot sufletul. Mă întreb dacă aș putea să mai cer încă o cană de cafea.

Cuvintele lui fură destul de cuviincioase, dar ea nu avea prea multă încredere în privirea lui. Se menținu la distanță când îi luă cana.

– Un ceai ar fi mai bun pentru dumneata, spuse ea aproape pentru sine. Dar noi nu bem ceai în casa asta.

– În semn de protest?

– Da. Nu vom mai folosi blestemata asta de băutură până când regele nu își vine în fire. Alții fac proteste mai prostești și mai primejdioase.

Ian o privi cum ridică oala de pe cuptor.

– Ca de exemplu?

Ea mișcă din umeri.

– Johnny tocmai a auzit că Fiii Libertății s-au îngrijit să distrugă lăzile de ceai de pe trei corăbii din portul Boston. S-au deghizat în indieni și s-au urcat cu toții în corăbii sub gloanțele a trei vase de război. Până în zori, aruncaseră toată proprietatea Companiei Indiilor de Est în apă.

– Și crezi că a fost un lucru prostesc?

– Un lucru curajos, cu siguranță, spuse ea cu o altă mișcare neliniștită. Chiar eroic, mai ales în ochii lui Brian. Dar o prostie, căci nu va face decât ca regele să impună măsuri și mai aspre.

Îi puse cana în față.

– Deci crezi că e mai bine să nu faci nimic atunci când nedreptatea este împrăștiată cu o mână generoasă? Să stai pur și simplu ca un câine dresat și să accepți cizma care te lovește?

Sângele ei de Murphy i se urcă în obraji.

– Nici un rege nu trăiește pentru totdeauna.

– Ah, deci mai degrabă așteptăm până când nebunul George dă ortu' popii decât să ne luptăm acum pentru ce este drept.

– Am văzut destul război și destulă durere în această casă.

– Până când se aranjează lucrurile, Alanna, o să fie și mai mult de-atât.

– Să se aranjeze, i-o întoarse ea în timp ce el sorbea liniștit din cafea. Să fie aranjate punându-ne pene în păr și distrugând lăzi de ceai? Să fie aranjate așa cum s-a întâmplat pentru soțiile și mamele celor care au căzut la Lexington? Și pentru ce? Pentru morminte și lacrimi?

– Pentru libertate, spuse el. Pentru dreptate.

– Cuvinte. Ea clătină din cap. Cuvintele nu mor. Bărbaţii, da.

– Bărbaţii trebuie să moară, de vârstă înaintată sau de vârful sabiei. Ţi se pare mai bine să ne plecăm sub lanţurile englezilor, până când ni se rupe spatele? Sau ar trebui să ne ridicăm şi să luptăm pentru ce ne aparţine de drept?

Alanna simţi un fior de teamă când privi strălucirea din ochii lui.

– Vorbeşti ca un rebel, domnule MacGregor.

– Ca un american, o corectă. Ca un Fiu al Libertăţii.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură ea. Îi luă farfuria, o puse deoparte, apoi, incapabilă să se stăpânească, se întoarse înapoi la el. Distrugerea ceaiului merita viaţa dumitale?

El îşi atinse absent umărul cu o mână.

– A fost o eroare de calcul, spuse el, şi nimic care să ţină cu adevărat de mica noastră petrecere cu ceai.

– Petrecere cu ceai. Ea ridică privirea în tavan. Cât de tipic pentru un bărbat să nu ia în serios insurecţia.

– Şi cât de tipic pentru o femeie să îşi frângă mâinile la gândul unei lupte.

Privirea ei coborî şi rămase aţintită într-a lui.

– Nu-mi frâng mâinile, replică ea. Şi cu siguranţă n-aş vărsa nici măcar o lacrimă peste cei ca dumneata.

Tonul lui se schimbă într-o clipită.

– Ah, dar îţi va fi dor de mine după ce plec.

– Pe naiba, mormăi ea şi îşi înăbuşi un zâmbet. Acum, du-te înapoi în pat!

– Mă îndoiesc că sunt suficient de puternic încât să reuşesc de unul singur.

Ea scoase un oftat, dar se duse la el ca să îi ofere sprijin. El o apucă de umăr şi apoi tot restul trupului. Într-o mişcare rapidă, Alanna era în poala lui. Îl blestemă cu o dibăcie pe care Ian se văzu nevoit să o admire.

– Linişteşte-te, îi spuse el. Dincolo de diferenţele noastre politice, eşti o bucată bună, Alanna, şi am descoperit

că a trecut prea mult timp de când n-am mai ţinut în braţe o femeie caldă.

– Fiu de broască râioasă ce eşti, reuşi ea să spună şi îl lovi.

El se strâmbă când durerea vibră de-a lungul braţului său rănit.

– Tata s-ar simţi jignit de asta, iubita mea.

– Nu sunt iubita ta, progenitură înfumurată de nevăstuică ce eşti.

– Dacă o să continui, îmi vei deschide rana şi sângele o să se împrăştie peste tot pe podeaua ta curată.

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

Fascinat, el zâmbi si îi prinse bărbia cu mâna.

– Pentru cineva care vorbeşte atât de virtuos despre nenorocirile războiului, eşti o fătucă tare năbădăioasă.

Ea îl blestemă până când rămase fără suflare. John spusese adevărul când menţionase că Ian era ca un stejar. Oricât de mult se zvârcolea – şi asta îl încânta la culme – rămase prinsă strâns în braţele lui.

– Să te ia naiba, reuşi ea să îi spună. Pe tine şi pe tot neamul tău.

El avea de gând să o facă să plătească pentru că îl pusese să bea doctoria aceea afurisită pe care i-o pregătise. O trăsese în poala lui doar ca să îi provoace neplăcere. Apoi, cum ea se tot agita, nu i se păru decât firesc să o mai tachineze un pic şi să se răsfeţe. Cu un singur sărut. Un sărut furat la repezeală. La urma urmei, ea spumega deja.

De fapt, Ian râdea când îi acoperi gura cu a lui. Trebuia să fie distractiv, o glumă pe seama lui şi a ei. Şi voia să audă noua serie de blesteme pe care avea să le îndrepte spre el după ce încheia sărutul.

Dar râsul îi muri repede. Corpul ei care se tot agita se transformă în stană de piatră.

Un sărut iute şi prietenos, încercă Ian să îşi reamintească, dar îi vâjâia capul. Dintr-odată, el se trezi la fel de ameţit şi de slăbit pe cât fusese când îşi proptise picioarele lipsite de vlagă în podea.

Nimic din ce simţea nu avea de-a face cu o rană de câteva zile. Şi totuşi, simţea o durere, o durere dulce, care i se răspândea şi i se învolbura prin tot corpul. Se întrebă, buimăcit, dacă nu cumva fusese scutit de o nouă ceartă, ca să primească în dar sărutul acela perfect.

Ea nu se împotrivi. În inima ei de femeie ştia că trebuia. Însă cu aceeaşi inimă înţelegea că nu putea. Corpul ei, rigid după primul şoc, se îmblânzi, cedă, acceptă.

Blând şi dur în acelaşi timp, se gândi ea. Buzele lui erau reci şi moi pe ale ei, în vreme ce barba lui nerasă îi zgâria pielea. Îşi auzi propriul suspin când buzele i se întredeschiseră, apoi îl gustă cu limba. Îşi aşeză o mână pe obrazul lui, adăugând dulceaţă. El îşi trecu mâna prin părul ei, adăugând pasiune.

Pentru un moment ameţitor, el îşi adânci sărutul şi o purtă dincolo de ce ştia ea, spre ceea ce visase numai. Ea gustă din bogăţia gurii lui, simţi tăria de fier a pieptului său. Apoi îi auzi înjurătura iute atunci când el se retrase.

Ian nu reuşi decât să o privească lung. Îl tulbura faptul că nu putea să facă altceva. Îi desprinse boneta, iar părul îi alunecă pe umeri asemenea unei ploi negre. Ochii ei erau atât de întunecaţi, de mari, atât de albaştri pe îmbujorarea mătăsoasă a pielii încât Ian se temu că ar fi putut să se înece în ei.

Alanna era o femeie care putea să îl facă să uite – de datorie, de onoare, de dreptate. Ea era o femeie, îşi dădu seama, care putea să îl facă să se târască în genunchi pentru un singur cuvânt binevoitor.

El era un MacGregor. Nu putea să uite. Nu ar fi putut niciodată să se târască.

– Îţi cer iertare, doamnă. Vocea lui era de o politeţe rigidă şi atât de rece că Alanna simţi cum toată căldura i se prelinge din trup. Ce am făcut este de neiertat.

Cu grijă, ea se ridică în picioare. Cu vederea înceţoşată, îşi căută boneta pe podeaua. O găsi, se ridică, dreaptă ca o trestie şi privi peste umăr.

– Te-aş ruga din nou, MacGregor, să te întorci în patul tău.

Alanna nu mişcă nici un muşchi până când el nu se făcu nevăzut. Apoi îşi şterse pe furiş o lacrimă supărătoare şi se întoarse la muncă. Nu avea să se gândească la cele întâmplate, îşi promise. *Nu* avea să se gândească la el.

Îşi vărsă toate frustrările pe aluatul proaspăt crescut.

capitolul 4

Crăciunul fusese dintotdeauna pentru Alanna un prilej de mare bucurie. Era o plăcere să se pregătească pentru el – gătitul, coptul, cusutul şi curăţatul. Îşi făcuse un obicei din iertarea jignirilor, mici şi mari, în spiritul Crăciunului. Aştepta cu nerăbdare să îşi îmbrace cea mai bună rochie şi să plece călare în sat ca să participe la slujbă.

Dar, în timp ce Crăciunul se apropia, Alanna se simţea, pe rând, abătută şi iritată. Se surprinsese de prea multe ori fiind aspră cu fraţii ei şi nerăbdătoare cu tatăl ei. Plânsese când i se arsese tortul, apoi ieşise ca o furtună când Johnny încercase să facă o glumă pe tema asta.

Aşezată pe o stâncă lângă râul îngheţat, îşi lăsă bărbia pe mâini şi se mustră aspru. Nu era corect să îşi verse nervii pe familia ei. Ei nu îi făcuseră nimic ca să merite o asemenea purtare. Alesese calea cea mai uşoară şi se răstise la ei când, de fapt, cel pe care voia cu adevărat să îl mustruluiască era Ian MacGregor. Lovi zăpada întărită.

O, el păstrase distanţa în ultimele două zile. Laşul! Reuşise să se pună pe picioare şi să se furişeze afară, în hambar, ca o nevăstuică ce era. Tatăl ei era recunoscător pentru ajutorul cu harnaşamentele şi cu animalele, dar Alanna ştia adevăratul motiv pentru care MacGregor se dusese să cureţe grajdul şi să repare hamurile.

Îi era frică de ea. Buzele i se ţuguiară într-un zâmbet înfumurat. Da, îi era teamă că ea avea să dezlănţuie urgiile iadului pe capul lui. Şi chiar aşa ar fi trebuit să facă. Ce fel de bărbat era acela care săruta o femeie până când ea devenea oarbă şi surdă la orice, mai puţin la el – iar apoi îşi cerea politicos iertare de parcă o călcase din greşeală pe picior?

Nu avusese nici un drept să o sărute – şi cu atât mai puţin să ignore cele întâmplate, după cum făcuse el.

Of, ea îi salvase viaţa, se gândi Alanna făcând o mişcare bruscă din cap. Acela era adevărul. Ea îl salvase, iar el o răsplătise făcând-o să îl dorească aşa cum nici o femeie cinstită nu trebuia să îşi dorească un bărbat care nu îi era soţ.

Dar chiar îl dorea, în feluri atât de diferite de modul calm şi liniştitor în care îl dorise pe Michael Flynn, că nici măcar nu putea să le descrie.

Era o nebunie, desigur. El era un răsculat, o dată şi pentru totdeauna. Dar astfel de bărbaţi scriau istoria şi le lăsau văduve pe soţiile lor. Ea nu îşi dorea decât o viaţă liniştită, cu copiii ei şi o casă de care să se îngrijească. Îşi dorea un bărbat care să vină şi să doarmă cu ea, noapte de noapte, pentru toţi anii care le erau sortiţi împreună. Un bărbat care să fie mulţumit să stea seara lângă foc şi să discute cu ea despre ziua care trecuse.

Ian MacGregor nu era un astfel de bărbat. Nu, recunoscuse în ochii lui aceeaşi ardoare pe care o văzuse în ochii lui Rory. Pe lume, existau oameni care se năşteau ca să fie războinici, şi nimic, şi nimeni nu putea să îi înduplece. Mai existau aceia care erau predestinaţi, înainte de naştere, să lupte pentru diferite cauze şi să moară pe câmpul de luptă. Aşa fusese Rory, fratele ei mai mare şi cel pe care îl iubise cel mai mult. Şi aşa era Ian MacGregor, un bărbat pe care îl cunoştea doar de câteva zile şi pe care nu putea să îşi permită să îl iubească.

În vreme ce stătea așa, gânditoare, o umbră se ridică deasupra ei. Ea se încordă, se întoarse, apoi reuși să zâmbească când văzu că era fratele ei mai mic, Brian.

– Ești în siguranță, îi spuse ea când Brian se retrase un pic. Nu mai am chef să arunc pe nimeni în râu.

– Tortul nu era rău dacă tăiai marginile arse.

Ea își îngustă ochii ca să îl facă să râdă.

– La urma urmei, s-ar putea să-mi vină în minte să te trimit să înoți un pic.

Dar Brian știa mai bine. De îndată ce mânia înfierbântată a Alannei se domolea, rareori se mai aprindea la loc.

– Nu te-ai simți decât și mai rău pentru că m-ai condamna să stau la pat cu o răceală și ar trebui să mă tratezi cu doctorii și cataplasme. Uite, ți-am adus un cadou! Îi întinse cununa de ilice pe care o ținuse ascunsă la spate. M-am gândit că ai putea să îi pui panglici și să o atârni pe ușă de Crăciun.

Alanna o luă și o ținu cu blândețe. Era făcută neîndemânatic și îi deveni cu atât mai dragă. Brian avea mintea mai iscusită decât mâinile.

– Am fost așa o scorpie?

– Da. El o lăsă în zăpada de la picioarele ei. Dar știu eu că nu poți să rămâi supărată acum că se apropie Crăciunul.

– Nu. Ea zâmbi la cunună. Nici eu nu cred.

– Alanna, crezi că Ian rămâne cu noi la cina de Crăciun?

Zâmbetul ei se transformă iute într-o încruntare.

– N-aș putea să spun. Pare să-și revină destul de repede.

– Tata spune că ar fi de ajutor să-l avem prin preajmă, chiar dacă nu e fermier. Absent, Brian începu să facă un bulgăre de zăpadă. Și știe atât de multe! Imaginează-ți, să te duci la Harvard și să citești toate cărțile alea.

– Da. Încuviințarea ei melancolică, pentru ea și pentru Brian. Dacă avem recolte bune în următorii ani, Brian, ai să te duci la școală. Îți promit!

El nu spuse nimic. Era ceva ce își dorea din toată inima și ceva fără de care acceptase deja să trăiască.

- Având-l pe Ian aici este aproape la fel de bine. Știe o grămadă de lucruri.

Alanna strâmbă din buze.

- Da, sunt sigură că știe.

- Mi-a împrumutat o carte pe care o avea în desagă. *Henric al V-lea* de Shakespeare. Povestește totul despre tânărul rege Harry și despre bătălii minunate.

Bătălii, se gândi Alanna din nou. Părea că bărbații nu prea se gândeau la altceva din clipa în care erau înțărcați. Fără să fie speriat de tăcerea ei, Brian își continuă sporovăiala:

- E și mai bine când îl asculți, continuă Brian cu entuziasm. Mi-a povestit cum familia lui a luptat în Scoția. Mătușa lui s-a căsătorit cu un englez, un iacobit, și au fugit în America după ce rebeliunea a fost înfrântă. Au o plantație în Virginia și cresc tutun. Mai are o mătușă și un unchi care au venit în America, chiar dacă tatăl și mama lui încă trăiesc în Scoția. În regiunea deluroasă. Pare un loc minunat, Alanna, cu stânci abrupte și lacuri adânci. Iar el s-a născut într-o casă în pădure chiar în ziua în care tatăl lui se lupta cu englezii la Culloden.

Alanna se gândi la o femeie care se zbătea în chinurile facerii și hotărî că atât bărbații, cât și femeile luptau în propriile bătălii. Femeia pentru viață, bărbatul pentru moarte.

- După luptă, continuă Brian, englezii i-au măcelărit pe supraviețuitori. Brian se uita de-a lungul râului îngust și plin de gheață, fără să observe că privirea surorii lui zbură spre el. Pe răniți, pe cei care se predaseră, chiar și pe oamenii care lucrau pe câmpurile din apropiere. I-au alungat și urmărit pe răzvrătiți și îi căsăpeau acolo unde îi găseau. Pe unii i-au închis într-un hambar și i-au ars de vii.

- Doamne sfinte! Alannei nu îi plăcuse niciodată să vorbească despre război, dar povestea aceea o încremeni și o îngrozi.

– Familia lui Ian a trăit într-o peşteră câtă vreme englezii i-au căutat pe răzvrătiţi pe dealuri. Mătuşa lui – cea de pe plantaţie – a ucis ea însăşi un soldat britanic. L-a împuşcat când a încercat să-l ucidă pe soţul ei rănit.

Alanna înghiţi adânc în sec.

– Cred că domnul MacGregor exagerează.

Brian îşi întoarse ochii profunzi şi intenşi spre ea.

– Ba nu, spuse el simplu. Crezi că se va ajunge la asta şi aici, Alanna, când o să înceapă revolta?

Ea strânse cu suficientă putere cununa încât o crenguţă îi străpunse mănuşile.

– N-are să fie nici o revoltă. Cu timpul, guvernul va deveni mai cumpătat. Iar dacă Ian MacGregor spune altceva...

– Nu spune doar Ian. Până şi Johnny spune asta, şi bărbaţii din sat. Ian spune că distrugerea ceaiului în Boston nu este decât începutul unei revoluţii care a devenit inevitabilă în momentul în care George al III-lea a urcat pe tron. Ian spune că a venit timpul să ne lepădăm de lanţurile britanice şi să ne bazăm pe noi pentru ceea ce suntem. Nişte oameni liberi.

– Spune Ian. Ea se ridică, şi fustele i se legănară. Cred că Ian spune mult prea multe. Du cununa în casă pentru mine, Brian. O pun pe uşă de îndată ce mi-am terminat treburile.

Brian privi cum sora lui pleacă valvârtej. Părea că avea să mai existe încă cel puţin o izbucnire înainte să îi treacă starea proastă de spirit.

Ian se bucura să lucreze în hambar. Ba mai mult, se bucura că era capabil să lucreze pur şi simplu. Braţul şi umărul îi erau încă ţepene, dar durerea trecuse. Şi graţie tuturor sfinţilor din cer, Alanna nu îl mai obligase să bea nici una dintre fierturile ei îngrozitoare până în ziua aceea.

Alanna.

Nu voia să se gândească la ea. Ca să îşi destindă mintea, puse deoparte hamul pe care îl săpunea şi luă

o perie. Avea să se îngrijească de calul lui în vederea călătoriei pe care o amâna de două zile.

Ar trebui să fie deja plecat, își aminti Ian. Se însănătoșise suficient ca să călătorească pe distanțe scurte. Chiar dacă poate nu era înțelept să își arate fața în Boston pentru o vreme, putea să călătorească pe bucăți până în Virginia și să petreacă vreo câteva săptămâni cu mătușa, unchiul și verii lui.

Scrisoarea pe care i-o dăduse lui Brian ca să o ducă în sat trebuia să fi plecat cu vaporul spre Scoția și familia lui. Aveau să afle că era viu și nevătămat – și că nu urma să își petreacă Crăciunul alături de ei.

Știa că mama lui urma să plângă un pic. Chiar dacă mai avea alți copii și nepoți, va fi tristă că fiul ei cel mare era plecat când familia se reunea pentru sărbătoarea de Crăciun.

Putea să își închipuie – focurile aprinse, lumânările strălucitoare. Putea să simtă parfumul îmbietor al bucatelor, să audă râsetele și cântecele. Și cu un junghi, care veni atât de brusc că îi tăie răsuflarea, pierderea îl durea. Totuși, chiar dacă își iubea familia, știa că locul lui era aici. La o lume depărtare.

Da, aici era treabă de făcut, își aminti el începând să perie iapa. Erau oameni cu care trebuia să ia legătura de îndată ce se știa în siguranță. Samuel Adams, John Avery, Paul Revere. Și trebuia să afle noutăți despre atmosfera din Boston și din alte orașe, acum că fapta avusese loc.

Totuși, tot tărăgăna când trebuia, de fapt, să fi fost departe. Visa cu ochii deschiși când trebuia să comploteze. Se ținuse cu înțelepciune, se gândi el, la distanță de Alanna. Dar, în mintea lui, ea nu se afla niciodată la mai mult de un gând depărtare.

– Aici ești!

Iată că ea se afla acolo, respirația ei ieșind în aburi iuți și albi, cu mâinile în șolduri. Gluga îi căzuse de pe cap și părul îi flutura în valuri, negru ca tușul pe țesătura simplă și gri a rochiei ei.

– Da. Pentru că încheietura i se albi, Ian făcu un efort să își relaxeze mâna. Aici sunt.

– Ce pui la cale de-i umpli băiatului capul cu prostii? Vrei să-și pună o muschetă pe umăr și să-l provoace pe primul soldat britanic cu care se întâlnește?

– Bănuiesc că vorbești despre Brian, spuse el, când ea se opri să își tragă suflul. Cum fac un pas înainte, cum îmi pierd calea.

– Ai pierdut-o înainte să ajungi aici.

Agitată, ea începu să se plimbe. Ochii ei erau de un albastru atât de înflăcărat, că Ian se întrebă dacă nu putea să dea foc paielor de sub picioare.

– Necazuri și numai necazuri din primul minut în care am dat peste tine, întins în fân și pe jumătate mort. Dacă știam atunci ce am ajuns să știu acum, se prea poate să-mi fi ignorat datoria creștinească și să te fi lăsat să sângerezi până la moarte.

El zâmbi – nu se putu abține – și dădu să vorbească, dar ea îl întrerupse:

– Mai întâi, aproape că m-ai tras în fân cu tine și m-ai sărutat chiar dacă erai împușcat. Apoi, aproape în clipa în care ai deschis ochii, mi-ai sărutat mâna și mi-ai spus că sunt frumoasă.

– Ar trebui să fiu biciuit, spuse el cu un zâmbet. Imaginează-ți, să-ți spun că ești frumoasă.

– Biciuitul e prea blând pentru cei ca tine, i-o întoarse ea făcând o mișcare bruscă din cap. Apoi, cu două zile în urmă, după ce ți-am pregătit micul dejun – ceea ce e mai mult decât merită un bărbat ca tine...

– Chiar este, încuviință el.

– Ține-ți gura până termin! După ce ți-am pregătit micul dejun, m-ai tras în poală, de parcă eram o simplă...

– Îți lipsesc cuvintele?

– Târfă, scuipă ea și îl făcu să râdă. Și ca un mare prost ce ești, m-ai ținut acolo împotriva voinței mele și m-ai sărutat.

– Și am fost sărutat înapoi, iubito. El lovi ușor grumazul calului. Și, de asemenea, foarte bine.

Ea pufni şi se bâlbâi.

– Cum îţi permiţi?

– E greu să-ţi răspund dacă nu eşti mai clară. Dacă mă întrebi cum de-am îndrăznit să te sărut, va trebui să mărturisesc că a fost mai degrabă vorba că nu mă puteam opri. Ai o gură făcută pentru asta, Alanna.

Alanna simţi că i se face cald şi începu să se plimbe din nou pe picioare nesigure.

– Ei bine, ai trecut destul de repede peste asta.

Îşi ridică uimit sprâncenele. Deci nu era într-o dispoziţie atât de proastă pentru că o sărutase, ci pentru că se oprise. Uitându-se la ea acum, în lumina slabă din hambar, se întrebă cum de reuşise să facă una ca asta. Şi ştia că nu avea să se mai întâmple a doua oară.

– Dacă reţinerea mea te deranjează, iubito...

– Nu-mi mai spune aşa. Nici acum, nici altcândva.

Vitejeşte, el îşi înăbuşi un chicot.

– După cum doreşti, doamnă Flynn. Cum spuneam...

– Ţi-am spus să nu vorbeşti până nu termin. Ea se opri ca să îşi tragă suflul. Unde rămăsesem?

– Vorbeam despre sărut. Cu ochii scăpărători, el făcu un pas spre ea. De ce să nu-ţi reîmprospătez memoria?

– Nu te apropia de mine, îl avertiză ea şi apucă o furcă. Pur şi simplu, îţi spusesem ca să îţi reamintesc necazurile pe care le-ai provocat. Acum, ai pus capac la toate, făcându-i lui Brian ochii să strălucească la gândul unei revoluţii. N-am să accept aşa ceva, MacGregor. Este doar un băiat.

– Dacă flăcăul pune întrebări, am să-i dau răspunsuri sincere.

– Răspunsuri pe care le vei face să pară romantice şi eroice. N-am să permit să fie prins în războaie făcute de alţii ca să-l pierd aşa cum s-a întâmplat cu fratele meu, Rory.

– Nu va fi un război făcut de alţii, Alanna. O ocoli cu grijă păstrând distanţa faţă de capătul ascuţit al furcii. Când va veni momentul, noi, toţi, îl vom face şi-l vom şi câştiga.

– Poţi să nu-ţi mai răceşti gura de pomană.

– Bine. Iute ca un fulger, prinse coada furcii, evită dinţii şi o trase pe Alanna în braţele lui. M-am săturat de vorbit.

Când o sărută de data asta, era pregătit pentru şoc. Nu fu nici mai puţin devastator, nici mai puţin interesant. Chipul ei era rece, dar Ian îşi folosi buzele ca să o încălzească, lăsându-le să alunece pe pielea Alannei, până când simţi că amândoi începură să tremure. Îşi trecu o mână prin părul ei până ce îi cuprinse ceafa. Celălalt braţ o strânse şi mai aproape de el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sărută-mă, Alanna! Îşi murmură cuvintele pe gura ei. Ochii îi erau deschişi şi fierbinţi adânciţi în ochii ei. Am să înnebunesc dacă nu o faci, am să înnebunesc dacă o faci.

– Atunci, să te ia naiba! Ea îşi aruncă braţele în jurul lui. Am să te sărut.

Mai că îl făcu să îngenuncheze. Nu există nici o ezitare, nici o împotrivire. Buzele ei erau la fel de înfometate ca ale lui, limba, la fel de îndrăzneaţă. Se lipi de el şi rămase încântată de senzaţia inimii lui care bătea nebuneşte pe pieptul ei.

Alanna nu avea să uite mirosul de fân şi de animale, firele de praf care zburau în razele diafane ale soarelui care pătrundeau prin crăpăturile dintre grinzi. Şi nu avea să uite nici senzaţia puternică şi solidă a trupului lui, căldura gurii lui, sunetul plăcerii lui. Avea să îşi amintească de acel unic moment de uitare de sine, căci ştia că nu putea să dureze.

– Dă-mi drumul, şopti ea.

El se cuibări în arcuirea dulce şi parfumată a gâtului ei.

– Mă îndoiesc că pot.

– Trebuie. N-am venit aici pentru asta.

Gura lui alunecă spre ureche, şi zâmbi când ea se înfioră.

– Chiar m-ai fi străpuns, Alanna?

– Da.

Pentru că o crezu, Ian zâmbi din nou.

– Iată o fătucă hotărâtă, murmură el, şi o muşcă uşor de ureche.

– Opreşte-te! Dar îşi lăsă capul să cadă din nou pe spate, în semn de predare. Dumnezeu fie cu ea, dar îşi dorea să continue. Şi să continue, şi să continue. Nu e bine.

El se uită la ea, apoi zâmbetul îi dispăru.

– Eu cred că este. Nu ştiu de ce sau cum, dar eu cred că e foarte bine.

Pentru că îşi dorea atât de mult să se lipească de el, Alanna înţepeni.

– Nu se poate să fie. Tu ai războiul tău, şi eu am familia mea. N-am să-mi dau inima unui războinic. Şi ăsta e punctul final.

– La naiba, Alanna...

– Te-aş ruga ceva. Se retrase iute din braţele lui. Încă o clipă în îmbrăţişarea lui şi poate că ar fi uitat de toate – de familie şi de toate speranţele secrete pentru viitorul ei. Ai putea să consideri că este cadoul tău de Crăciun pentru mine.

Ian se întrebă dacă ea bănuia oare că, în momentul acela, i-ar fi dat tot ce avea, până şi viaţa.

– Ce vrei?

– Să rămâi până după Crăciun. Este important pentru Brian. Şi, adăugă ea înainte ca el să apuce să spună ceva, că n-ai să vorbeşti despre război sau revolte până când nu se încheie ziua cea sfântă.

– Îmi ceri foarte puţin.

– Nu, după părerea mea. Pentru mine este ceva foarte important.

– Atunci consideră că l-ai primit.

Ea făcu un pas înapoi, dar cu o sprânceană ridicată, iar el îi luă mâna cu hotărâre, o ridică la buze şi o sărută.

– Îţi mulţumesc. Alanna îşi retrase repede mâna şi o ascunse la spate. Am treabă de făcut. Vocea lui o opri când ea se îndreptă grăbită spre uşă.

– Alanna... este bine.

Ea îşi trase gluga pe cap şi ieşi în grabă.

capitolul 5

Zăpada care căzu în Ajunul Crăciunului o încântă pe Alanna. În inima ei, spera ca furtuna să se dezlănţuie zile întregi şi să îl împiedice pe Ian să plece, căci ştia că avea de gând să pornească la drum în două zile. Ştia că speranţa era atât egoistă, cât şi nesăbuită, dar continua să spere când îşi înfăşură fularul şi mantia ca să meargă în hambar pentru mulsul de dimineaţă.

Dacă el rămânea, Alanna urma să fie nefericită. Dacă pleca, inima avea să i se frângă. Îşi permise luxul unui oftat în timp ce privea fulgii albi care se învârteau în jurul ei. Cel mai bine era să nu se gândească deloc la el, ci la responsabilităţile ei.

Paşii ei erau singurul sunet care se auzea prin curte, pe măsură ce ghetele ei pătrundeau stratul subţire de zăpadă aşternut peste cel îngheţat de dedesubt. Apoi, în tăcerea adâncă, uşa scârţâi când ea ridică zăvorul şi îl deschise.

Înăuntru, luă găleţile şi făcu un pas, când, deodată, o mână o prinse de umăr. Cu un icnet, ea sări, iar găleţile se prăbuşiră zăngănind pe podea.

– Mă ierţi, doamnă Flynn. Ian zâmbi larg când Alanna îşi duse ambele mâini la inimă. Se pare că te-am speriat.

L-ar fi blestemat dacă ar mai fi avut vreun pic de suflu. Nu ar fi fost în stare să dea cu ochii de el dacă Ian ar fi ştiut că abia oftase pentru el. În schimb, clătină din cap şi trase adânc aer în piept.

– Ce faci de te furişezi aşa?

– Am ieşit din casă la câteva clipe după tine, explică el. Ian se hotărâse, după ce se gândise o noapte întreagă, să aibă răbdare cu ea. Zăpada trebuie să-mi fi înăbuşit paşii.

Faptul că visa cu ochii deschişi o împiedicase să îl audă, se gândi ea iritată, şi se aplecă să apuce găleţile, iar el făcu acelaşi lucru. Când capetele lor se loviră, Alanna blestemă.

– Ce naiba vrei, MacGregor? În afară de a mă speria de moarte?

El avea să fie răbdător, îşi promise în sinea lui, în timp ce îşi freca propriul cap. Chiar dacă l-ar fi ucis.

– Să te ajut cu mulsul.

Alanna făcu uluită ochii mari.

– De ce?

Ian scoase un oftat lung. Răbdarea nu avea să fie un lucru uşor dacă fiecare cuvânt pe care i-l adresa era o întrebare sau o acuzaţie.

– Pentru că, după cum am observat în ultimele zile, ai prea multe sarcini pentru o femeie.

Mândria se auzi ţeapănă în vocea ei.

– Pot să am grijă de familia mea.

– Fără îndoială.

Vocea lui era la fel de rece. Din nou, se aplecară în acelaşi timp ca să ia găleţile de pe jos. Ian se încruntă. Alanna se îndreptă şi rămase dreaptă ca un băţ când el le recuperă.

– Apreciez oferta, dar...

– Nu fac decât să mulg o afurisită de vacă, Alanna. Şi cam atât ţinu răbdarea lui. Nu poţi să primeşti ajutorul cu dragă inimă?

– Desigur. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu aroganţă spre prima boxă.

Nu avea nevoie de ajutorul lui, se gândi ea când îşi scoase mănuşile şi le puse în poală. Era perfect capabilă să îşi facă datoria. Însăşi ideea de a spune că avea prea multe de făcut o irita. Oricum, primăvara avea de două ori mai multă treabă, cu plantatul şi îngrijitul grădinii,

şi cu strânsul ierburilor aromatice. Era o femeie puternică şi capabilă, nu o fătucă slabă de înger şi plângăcioasă.

Probabil că el era obişnuit cu doamnele, se gândi ea cu un zâmbet dispreţuitor. Cu feţe drăgălaşe şi dulci care zâmbeau şi tremurau de emoţie în spatele evantaielor. Ei bine, ea nu era o doamnă cu rochii de mătase şi pantofi din piele de căprioară, şi nu îi era deloc ruşine de ce era. Alanna aruncă o privire scânteietoare în direcţia lui Ian. Iar el se înşela amarnic dacă avea impresia că ea tânjea după saloane.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi începu să mulgă, umplând găleata cu lapte de vacă.

Fătucă nerecunoscătoare, îşi spuse Ian căzut pe gânduri în timp ce, cu mai puţină uşurinţă şi fineţe, mulse a doua vacă. Nu voia decât să o ajute. Orice prost putea să îşi dea seama că îndatoririle ei durau de la răsăritul până la apusul soarelui. Dacă nu mulgea, cocea. Dacă nu cocea, ţesea. Dacă nu ţesea, făcea curat.

Femeile din familia lui nu fuseseră niciodată doamne înstărite, dar avuseseră întotdeauna fiice, surori sau verişoare care să le ajute. Alanna nu avea decât trei bărbaţi care, în mod evident, nu erau conştienţi de poverile care o apăsau.

Ei bine, el avea de gând să o ajute chiar dacă era nevoit să o strângă de gât ca să o facă să accepte.

Alanna îşi umplu găleata cu mult înaintea lui Ian şi rămase acolo, bătând nerăbdătoare din picior. Când el fu gata, Alanna se întinse după găleată, dar el o ţinu departe de ea.

– Ce faci?

– Car laptele în locul tău. El ridică şi cealaltă găleată.

– Şi de ce-ai face una ca asta?

– Pentru că e grea, aproape că strigă el şi se îndreptă spre uşă, boscorodind femeile încăpăţânate şi fără de minte.

– Continuă să legeni găleţile alea aşa, MacGregor, şi vei avea mai mult lapte pe jos decât în burtă. Nu reuşi să surprindă ce murmura despre ea, dar nu era ceva

măgulitor. Suspicioasă, își șterse zăpada de pe față. Din moment ce insiști să cari laptele, eu mă duc să adun ouăle.

O luară în direcții diferite.

Când Alanna reveni în bucătărie, Ian era tot acolo și punea lemne pe foc.

– Dacă aștepți micul dejun, vei aștepta ceva mai mult.

– Am să te ajut, spuse el printre dinți.

– Să mă ajuți la ce?

– Să faci micul dejun.

Alanna luă foc. Fără să îi pese prea mult câte ouă urma să spargă, ea trânti găleata pe podea.

– Nu-ți place cum gătesc, MacGregor?

Pe Ian mai că îl mânca în palme să o apuce de umeri și să o zgâlțâie bine.

– Nu e asta.

– Hmm. Ea se duse la sobă ca să pună de cafea. Când se întoarse, mai că se izbi de el. Dacă tot ai de gând să rămâi în bucătăria mea, MacGregor, atunci dă-te la o parte! Nu ești așa de mare încât să nu te pot îmbrânci.

– Ești întotdeauna atât de încântătoare dimineața, doamnă Flynn?

Mai degrabă decât să îi onoreze întrebarea cu un răspuns, Alanna apucă bucata de șuncă pe care o luase de la afumătoare și începu să o taie felii. Ignorându-l cât putea de bine, începu să amestece aluatul pentru clătitele pe care le credea specialitatea ei. Avea să îl învețe pe Ian MacGregor un lucru sau două despre gătit înainte să termine cu el.

El nu spuse nimic, dar zăngăni vasele de cositor pe care le puse pe masă ca să își sublinieze ideea. În clipa în care familia ei li se alătură, bucătăria era învăluită de mirosuri apetisante și de o tensiune atât de mare că puteai să o tai cu cuțitul.

– Clătite, spuse Johnny cu poftă. Sigur este un mod minunat să începi Ajunul Crăciunului.

– Pari un pic îmbujorată, fetiţo! Cyrus îşi studie fiica atunci când se aşeză la locul lui. Nu te îmbolnăveşti, nu-i aşa?

– E de la căldura sobei, îi răspunse ea tăios, apoi îşi muşcă limba când tatăl ei îşi miji ochii. Am sos de mere făcut special ieri pentru clătite.

Puse pe masă vasul pe care îl ţinea în mâini, apoi se întoarse pentru cafea. Tulburată pentru că Ian încă nu îşi luase ochii de la ea, Alanna se întinse după oală fără să mai înfăşoare o pânză în jurul mânerului. Când îşi fripse uşor vârfurile de la două degete, scoase un strigăt, urmat de o înjurătură.

– N-are nici un rost să menţionezi numele Domnului dacă nu eşti atentă, spuse Cyrus cu blândeţe, dar se ridică să ungă arsurile cu unt rece. Ai fost un sac de nervi zilele astea, Alanna.

– Nu-i nimic. Îi făcu semn cu mâna nerănită să se întoarcă la masă. Staţi jos, cu toţii, şi mâncaţi! Vreau să plecaţi cât de curând din bucătăria mea ca să termin de copt.

– Sper că avem pe listă şi prăjitură proaspătă cu stafide. Johnny rânji umplându-şi farfuria cu sos de mere. Nimeni nu o face mai bună ca tine, Alanna. Chiar şi atunci când o arzi.

Ea reuşi să râdă, şi aproape că râse sincer, dar nu prea mai avea poftă de mâncare când li se alătură la masă.

Oricum nu era nimic de făcut, decise ea ceva mai târziu. Chiar dacă bărbaţii din viaţa ei pălăvrăgiră ca nişte vrăbii gureşe la masă, nu lăsară în urma lor nici măcar nişte firimituri pentru păsările cerului. Îi urmări cu uşurare cum se pregăteau pentru treburile din ziua aceea. În scurt timp, avea să rămână singură în bucătărie şi în toată casa. Singură, putea să se gândească la ce şi cum simţea pentru Ian MacGregor.

Dar el nu rămase plecat decât pentru câteva minute, apoi se întoarse cu o găleată de apă.

– Ce mai pui la cale acum? îl întrebă ea şi încercă în zadar să îşi prindă sub bonetă câteva şuviţe despletite.

– Aduc apă pentru vase. Înainte să o facă ea însăşi, el turnă apa într-o oală de pe sobă ca să o încălzească.

– Puteam să fac eu asta, spuse ea, apoi se simţi urâcioasă. Dar mulţumesc.

– Cu plăcere. El îşi scoase hainele de exterior şi le agăţă pe un cârlig lângă uşă.

– Nu ai de gând să te duci cu ceilalţi, atunci?

– Ei sunt trei, tu, una.

Ea înclină capul într-o parte.

– Destul de adevărat. Şi?

– Deci astăzi te ajut pe tine.

Pentru că ştia că răbdarea îi era limitată, Alanna aşteptă un moment înainte să vorbească.

– Sunt perfect capabilă...

– Ba mai mult de-atât, din câte am observat. Începu să ia farfuriile pe care ea încă nu le golise. Tragi ca un catâr.

– Doamne, asta este o descriere ridicolă şi foarte puţin măgulitoare. Îşi scoase bărbia în faţă. Acum ieşi din bucătăria mea!

– Am s-o fac dacă o faci şi tu.

– Am treabă de făcut.

– Bun. Atunci, haide să ne apucăm!

– Îmi vei sta în cale.

– O să lucrezi pe lângă mine. Când ea se pregăti din nou să vorbească, Ian îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută, apăsat şi lung. Stau cu tine, Alanna, spuse el atunci când ea reuşi să se concentreze din nou asupra lui. Şi asta e.

– Este? Spre groaza ei, vocea părea să nu mai fie altceva decât un chiţăit.

– Da.

– Atunci, bine. Îşi drese glasul, făcu un pas înapoi şi îşi netezi fustele. Poţi să-mi aduci mere din pivniţă. Trebuie să fac plăcinte.

Până se întoarse el, Alanna încercă să îşi revină în fire. Ce i se întâmpla de-şi pierdea capul şi orice altă capacitate din pricina unui sărut? Dar nu era un sărut

obişnuit, nu când era vorba de buzele lui Ian. Se întâmpla ceva ciudat atunci când, pentru o clipă, inima ei nutrea speranţa că el avea să rămână un pic mai mult – iar în clipa următoare, îi purta pică şi şi-l dorea la kilometri distanţă de ea. Apoi, după un moment, îl lăsa să o sărute şi spera că avea să facă acelaşi lucru din nou, cu prima ocazie.

Alanna se născuse în Colonii, era un copil al lumii noi. Dar sângele ei era irlandez – suficient de irlandez pentru ca vorbe precum soartă şi destin să i se ivească ameninţător în minte.

Când se apucă de spălat vasele, se gândi că, dacă destinul ei lua forma unui Ian MacGregor, dădea de necazuri mari.

– E destul de simplu să cureţi un măr de coajă, insistă ea mai târziu când se înfurie pe încercările stângace şi greoaie ale lui Ian. Pune lama sub coajă.

– Aşa am făcut.

– Şi ai luat cea mai mare parte din pulpă. Puţin timp şi nişte atenţie fac minuni.

El îi zâmbi, mult prea ciudat pentru liniştea ei.

– Aşa mă gândesc, doamnă Flynn. Aşa mă gândesc.

– Încearcă din nou, îi spuse ea şi se întoarse la aluatul şi la făcăleţul ei. Şi tot tu vei aduna toate cojile pe care le împrăştii pe podeaua mea.

– Da, doamnă Flynn.

Cu făcăleţul în sus, ea se uită urât la el.

– Încerci să mă enervezi, MacGregor?

El se uită lung la obiectul de bucătărie pe care îl ţinea ca pe o armă.

– Nu când ţii chestia aia în mâini, iubito!

– Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa.

– Aşa mi-ai spus.

O privi cum se întoarce la plăcintele ei. Era o plăcere să o priveşti, se gândi Ian. Mâini iuţi, degete mlădioase.

Chiar şi atunci când se mişca de la masă la sobă şi înapoi, avea o uşurinţă în mişcări care îi făcea inima să bată cu putere.

Cine ar fi crezut că fusese nevoie să fie împuşcat, să piardă sânge până aproape de moarte şi să sfârşească inconştient într-un staul ca să se îndrăgostească?

În ciuda criticilor şi a tendinţei ei de a tresări ori de câte ori el se apropia prea mult, aceea era cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Poate că nu voia să facă un obicei din curăţatul merelor, dar era un mod simplu de a fi aproape de ea ca să inspire parfumul acela delicat de lavandă care părea agăţat de pielea ei. Se combina seducător cu aromele de scorţişoară, ghimbir şi cuişoare.

Şi, chiar dacă se simţea mai în largul lui la întâlnirile politice sau cu o sabie în mână decât în bucătărie, chiar voia să uşureze ceea ce i se păruse o povară incorectă a responsabilităţii.

Ea nu părea să creadă acelaşi lucru, îşi spuse el gânditor. Într-adevăr, părea mulţumită să muncească din greu, oră de oră. Ian voia – avea nevoie, recunoscu în sinea lui – să îi arate că era mai mult de atât. Se închipui călărind cu ea pe câmpurile de pe plantaţia mătuşii sale. În timpul verii, se gândi el, când verdele bogat putea să amintească de Irlanda pe care Alanna nu o văzuse niciodată. Voia să o ducă în Scoţia, în glorioasa regiune deluroasă. Să se culce alături de ea în iarba-neagră de lângă lac şi să asculte adierea vântului printre pini.

Voia să îi ofere o rochie de mătase şi bijuterii care să se potrivească de minune cu ochii ei. Erau idei sentimentale şi romanţioase, ştia. Cu siguranţă că, dacă încerca să le exprime, s-ar fi înecat pe loc cu cuvintele.

Dar voia să ofere, atât ştia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să găsească o modalitate prin care să o facă să şi primească.

Alanna simţea în spate privirea lui, de parcă erau nişte degete care o gâdilau. Ar fi preferat degetele, se gândi ea. Cele pe care ar fi putut să le îndepărteze în grabă. Încercă din răsputeri să îl ignore şi acoperi prima plăcintă, aranjând foaia de cocă, şi o puse deoparte.

– Îţi vei tăia un deget dacă vei continua să stai cu ochii pe mine în loc să fii atent la ce faci.

– Părul ţi se desprinde iar de sub bonetă, doamnă Flynn.

Alanna ridică o mână şi îndesă boneta mai bine pe cap, dar nu reuşi decât să slăbească şi mai multe şuviţe.

– Şi nu cred că-mi place tonul pe care îl foloseşti atunci când îmi spui doamnă Flynn.

Ian zâmbi larg şi puse deoparte un măr curăţat.

– Cum ar trebui să-ţi spun? Nu-ţi convine „iubito", deşi ţi se potriveşte de minune. Eşti cu nasul pe sus când îţi spun Alanna fără permisiune. Iar acum că îţi spun, foarte respectuos, doamna Flynn, mai ai un pic şi îţi pierzi cumpătul.

– Respectuos, ha! O să ajungi în iad pentru minciună, Ian MacGregor. Flutură făcăleţul la el când se întoarse. Nu e nici urmă de respect în tonul tău atunci când îl foloseşti – nu cu zâmbetul ăla încrezut pe buze şi cu sclipirea aia în ochi. Dacă ai impresia că nu ştiu ce înseamnă sclipirea aia, te înşeli. Au mai încercat-o şi alţii şi au primit în schimb un ciomag zdravăn pentru încercarea lor.

– Mă încântă să aud asta... doamnă Flynn.

Ea scoase un sunet pe care Ian nu l-ar fi putut descrie decât ca pe acela scos de aburul fierbinte pufăind dintr-un ceainic.

– N-o să-mi spui în nici un fel. De ce oare i-am luat partea lui Brian şi ţi-am cerut să stai de Crăciun va rămâne întotdeauna un mister pentru mine. Bunul Dumnezeu ştie că nu te vreau aici, să-mi faci dezordine în bucătărie, să mai am încă o gură pentru care să gătesc, un om care să mă încurce şi să mă forţeze să-i suport atenţiile nedorite la fiecare pas.

El se rezemă de masă.

– O să ajungi în iad pentru că minţi, iubito.

Un reflex de moment o făcu să arunce făcăleţul din mână direct spre capul lui. Îşi regretă imediat gestul. Dar îl regretă şi mai mult când Ian prinse bucata de lemn zburătoare doar cu o clipă înainte să i se oprească în frunte.

Dacă l-ar fi lovit, Alanna şi-ar fi cerut iertare cu vârf şi îndesat şi s-ar fi îngrijit de vânătaia lui. Faptul că gestul îi fusese dejucat schimbă problema cu totul.

– Afurisit de scoţian, începu ea, spumegând. Odraslă a diavolului. Să te ia naiba pe tine şi pe fiecare MacGregor, de acum şi până în Ziua de Apoi. Din moment ce nu îi ieşise planul cu făcăleţul, apucă cel mai apropiat lucru la îndemână. Din fericire, tava grea din fier pentru plăcintă era goală. Ian reuşi să îşi ferească fruntea cu ajutorul făcăleţului.

– Alanna...

– Nu-mi mai spune aşa! Ridică o cană din cositor şi trase cu ea la ţintă. De data asta, Ian nu fu atât de rapid, şi cana îi ricoşă în piept.

– Iubito...

Sunetul pe care Alanna îl scoase ar fi făcut să se cutremure până şi un scoţian obişnuit cu câmpul de luptă. Tava pe care o aruncă iute îl lovi pe Ian în fluierul piciorului. El ţopăi într-un picior şi râse când ea se întinse după următoarea armă.

– Gata! Râzând în hohote, Ian o prinse şi o răsuci de două ori, chiar când ea îl pocni pe deasupra capului cu o farfurie.

– Afurisit de scoţian cu capul tare.

– Da, şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru asta, pentru că altfel mă băgai în mormânt până acum. O luă pe sus şi o prinse iute de talie. Căsătoreşte-te cu mine, doamnă Flynn, pentru că numele tău a fost menit să fie MacGregor.

capitolul 6

Era greu de spus care din ei era mai şocat. Ian nu îşi dădu seama că voise să îi pună întrebarea aceea. Ştia că era îndrăgostit şi era atât amuzat, cât şi uluit de sentimentele lui. Dar, până în momentul acela, inima lui nu transmisese creierului că îşi dorea căsătoria. Să se însoare

cu Alanna, se gândi el, şi mai scoase un hohot de râs. Era o glumă bună, hotărî el, în numele amândurora.

Cuvintele lui încă mai răsunau în mintea Alannei şi ricoşau dintr-o parte în alta, asemenea bilelor într-un cerc. „Căsătoreşte-te cu mine!" Cu siguranţă că nu îl înţelesese greşit. Sigur că era un lucru imposibil. Era o nebunie. Nu se cunoşteau decât de câteva zile. Chiar şi aşa, erau suficient de multe încât să fie sigură că Ian MacGregor nu avea să fie niciodată bărbatul visurilor ei. Cu el, nu ar exista nopţi liniştite lângă foc, ci doar o altă luptă, o altă cauză, o altă mişcare.

Şi totuşi... Şi totuşi, îl iubea într-un fel în care nu se crezuse în stare vreodată să iubească. Sălbatic, nesăbuit, primejdios. Viaţa cu el avea să fie... avea să fie... Nu reuşea să şi-o închipuie. Duse o mână la cap ca să îşi liniştească mintea învolburată. Avea nevoie de un moment ca să se gândească şi să îşi revină. La urma urmei, când un bărbat cere în căsătorie o femeie, ea putea măcar să...

Apoi se gândi că Ian încă o mai ţinea la câţiva centimetri buni distanţă de podea şi râdea ca un nebun.

Râdea. Ochii ei se îngustară până ajunseră nişte fante albastre. Deci doar se distra de minune pe seama ei, o ţinea în aer ca pe un sac de cartofi şi râdea. Să se mărite cu el. Chiar aşa, să se mărite cu el. Idiotul!

Se sprijini cu o mână în umărul lui lat ca să îşi regăsească echilibrul, iar cu cealaltă îi trase un pumn cu toată forţa în nas.

El icni şi o lăsă jos atât de brusc, că Alanna fu nevoită să îşi schimbe poziţia ca să rămână în picioare. Dar îşi reveni repede şi, cu tălpile bine înfipte în podea, îşi duse mâinile în şolduri şi se uită urât la el.

Ian îşi atinse nesigur nasul cu degetele. Da, sângera, observă el. Femeia avea o dreaptă afurisit de păcătoasă. O supraveghe precaut ca să surprindă alte mişcări bruşte şi îşi căută batista.

– Ăsta este un da?

– Afară! Mânia îi era atât de adâncă, încât vocea ei tremura când bubui: Afară din casa mea, nemernic fiu

al Satanei! Lacrimi de furie îndreptățită i se iviră în ochi. Dacă eram bărbat, te omoram acolo unde ești și dansam pe corpul tău plin de sânge.

– Ah! După ce dădu înțelegător din cap, el își puse la loc batista. Ai nevoie de un pic de timp ca să te gândești. Pot să înțeleg perfect.

Rămasă fără cuvinte, Alanna nu reuși să scoată decât niște mormăieli incoerente și niște șuierături.

– O să vorbesc cu tatăl tău, se oferi el politicos.

Ea urlă ca apucată luând cuțitul de cojit.

– O să te omor! Pe mormântul mamei mele, îți jur!

– Draga mea doamnă Flynn, începu Ian când îi prinse prudent încheietura mâinii. Îmi dau seama că o femeie este uneori copleșită de o cerere în căsătorie, dar asta... Cuvintele i se stinseră când văzu că lacrimile îi umpluseră ochii și îi alunecau pe obraji. Ce e asta? Stânjenit, Ian mângâie cu un deget obrazul ei umed. Alanna, iubirea mea, nu. Mai bine mă înjunghii decât să plângi. Dar când îi eliberă politicos mâna, ea aruncă deoparte cuțitul.

– Of, nu vrei să mă lași în pace? Pleacă de aici! Cum îndrăznești să mă insulți în felul ăsta? Blestemată fie ziua în care ți-am salvat nenorocita de viață!

Ian prinse curaj când îi auzi blestemul și îi depuse un sărut pe frunte.

– Te-am insultat? Cum?

– Cum? În spatele vălului de lacrimi, ochii ei ardeau ca doi sori albaștri. Râzi de mine. Vorbești despre căsătorie de parcă ar fi doar o mare glumă. Cred că ai impresia că n-am sentimente dacă n-am haine fine sau pălării elegante.

– Ce-au a face pălăriile în povestea asta?

– Presupun că toate doamnele elegante din Boston zâmbesc înțelegătoare și te pocnesc ușor pe mână cu evantaiele lor atunci când flirtezi, dar eu iau mult mai în serios discuția despre căsătorie și n-am să stau liniștită în vreme ce tu vorbești despre asta și râzi în fața mea, în același timp.

– Oh, Doamne sfinte! Cine ar fi crezut că el, un bărbat cu reputația de a fi iscusit și abil cu doamnele, putea să strice în asemenea hal lucrurile chiar atunci când contau mai mult? Am fost un prost, Alanna. Te rog, ascultă-mă!

– Ai fost și ești un prost. Acum, ia-ți labele de pe mine!

El o strânse și mai aproape.

– Nu vreau decât să-ți explic.

Înainte să apuce, Cyrus Murphy deschise ușa. Aruncă o privire spre nebunia din bucătărie, la fiica lui care se lupta cu Ian și apucă imediat cuțitul de vânătoare pe care îl purta la brâu.

– Dă-i drumul fetei mele, MacGregor, și pregătește-te să mori!

– Tată! Alanna făcu ochii mari când își văzu tatăl, alb ca varul și cu un cuțit în mâini, și se aruncă în fața lui Ian. Nu!

– Dă-te la o parte, fetițo! Cei din familia Murphy îi protejează pe ai lor.

– Nu e așa cum pare, dădu ea să spună.

– Lasă-ne, Alanna, îi zise Ian liniștit. Am de vorbit cu tatăl tău.

– Ai să vorbești pe naiba. Încremeni înaintea lui. Poate că avea chiar ea să îi verse sângele – și o și făcuse, dacă se gândea la nasul lui –, dar nu putea să îl lase pe tatăl ei să îl omoare după ce ea se chinuise timp de două zile și două nopți să îl țină în viață. Ne certam, tată. Mă descurc singură. El mă...

– O ceream de nevastă pe fiica ta, termină Ian, făcând-o pe Alanna să se întoarcă iar spre el.

– Dihor mincinos! Nimic din ce ai spus n-a fost spus serios. Râdeai ca un trăsnit când ai spus-o, așa făceai. N-am să accept să fiu insultată. Să nu fiu respectată...

– Dar o să taci, strigă Ian la ea, făcându-l pe Cyrus să ridice o sprânceană în semn de aprobare când Alanna chiar îl ascultă. Am rostit serios fiecare cuvânt, continuă el, iar vocea lui devenise atât de ascuțită, încât ar fi putut să ridice acoperișul. Dacă râdeam,

râdeam de mine pentru că am fost atât de prost încât să mă îndrăgostesc de o scorpie încăpăţânată şi clonţoasă care mai degrabă m-ar înjunghia decât să-mi zâmbească.

– Scorpie? Vocea ei se stinse cu un chiţăit. Scorpie?

– Da, scorpie, spuse Ian cu un semn răutăcios din cap. Asta am spus, şi asta eşti. Şi o...

– Destul! Cyrus îşi scutură zăpada din păr. Iisuse, ce pereche! Cu o oarecare reţinere, îşi puse cuţitul la loc. Ia-ţi haina, MacGregor, şi vino cu mine! Alanna, tu termină să coci alea.

– Dar, tata, eu...

– Fă cum spun, fetiţo! Îi făcu lui Ian un semn spre uşă. Cu toate urletele şi bocetele astea cu greu îşi mai aminteşte un suflet că e Ajunul Crăciunului. Se opri afară şi îşi puse mâinile în şolduri, într-un gest moştenit şi de fiica lui. Am o treabă de făcut, MacGregor. O să vii cu mine şi o să-mi explici ce şi cum.

– Da. Mai aruncă o ultimă privire furioasă spre fereastra de care Alanna îşi lipise nasul. O să vin.

Ian începu să meargă greoi prin zăpadă şi prin perdeaua agitată a fulgilor care continuau să cadă. Nu se mai sinchisise să se încheie la haină şi îşi înfipsese mâinile fără mănuşi în buzunare.

– Stai aici, spuse Cyrus. Intră într-o mică magazie şi ieşi de acolo cu un topor. Observând privirea prudentă a lui Ian, îl puse pe umăr. N-am să-l folosesc pe tine. Încă. Se îndreptă spre pădure împreună cu Ian. Alanna e foarte sensibilă când vine vorba de Crăciun. Aşa era şi mama ei. Simţi un junghi, aşa cum simţea de fiecare dată când se gândea la soţia lui. O să-şi dorească un brad – şi timp ca să îşi domolească mânia.

– O domoleşte vreodată?

Din obişnuinţă, Cyrus studie atent solul pădurii căutând urme. În curând avea să îşi dorească nişte carne proaspătă de vânat.

– Tu eşti cel care se gândeşte să se lege de ea. De ce?

– Dacă aş putea să mă gândesc la un motiv bun, ţi l-aş spune. Răsuflă printre dinţii încleştaţi. O cer pe femeia asta de nevastă, iar ea mă loveşte în nas. Îşi atinse nasul încă inflamat, apoi zâmbi larg. Dumnezeule, Murphy, sunt pe jumătate nebun şi îndrăgostit de femeia asta – ceea ce e acelaşi lucru. Am s-o iau de nevastă.

Cyrus se opri în faţa unui pin, îl studie, nu fu mulţumit, apoi îşi continuă căutarea.

– Lucrul ăsta rămâne de văzut.

– Nu sunt un om sărac, începu Ian. Nenorociţii de britanici ne-au luat totul în '45, dar m-am descurcat destul de bine cu investiţiile. O să-i ofer o viaţă bună.

– Poate că da, poate că nu. L-a luat pe Michael Flynn, şi el nu avea mai mult de câţiva acri de teren stâncos şi două vaci.

– Nu va trebui să lucreze din zori până în seară.

– Pe Alanna nu o deranjează să muncească. Se mândreşte cu asta. Cyrus se opri în faţa altui copac, dădu din cap, apoi îi înmână toporul lui Ian. Ăsta este bun. Când un bărbat e supărat, nimic nu se compară cu mânuirea unui topor ca să se descarce.

Ian îşi întinse picioarele, se aşeză mai bine şi se apucă de treabă. Aşchiile de lemn începură să zboare.

– Îi pasă de mine. Ştiu asta.

– Se prea poate, încuviinţă Cyrus, apoi se hotărî să se trateze cu o pipă. Îi stă în fire să strige şi să se ia de cei de care îi pasă cel mai mult.

– Înseamnă că mă iubeşte la nebunie. Toporul lovi din plin trunchiul pinului. Expresia lui Ian era sumbră. O voi avea, Murphy, cu sau fără binecuvântarea ta.

– Asta e de la sine înţeles. Cyrus îşi umplu cu răbdare pipa. Este o femeie matură şi poate să ia singură deciziile. Spune-mi, MacGregor, o să te baţi cu britanicii cu aceeaşi pasiune cu care îi faci curte fiicei mele?

Ian lovi iar cu toporul. Lama şuieră prin aer. Sunetul metalului pe lemn răsună prin pădure.

– Da.

– Atunci, îți spun de pe acum că se poate să fie greu să le obții pe amândouă. Mulțumit că pipa îi era bine umplută, aprinse un chibrit de un bolovan. Alanna refuză să creadă c-are să fie război.

Ian se opri.

– Și dumneata?

– Nu simt vreo iubire pentru englezi sau pentru regele lor. Cyrus pufăi din pipă și suflă fumul care pluti prin ninsoare. Și chiar dacă ar fi fost așa, viziunea mea e destul de pătrunzătoare încât să văd ce-are să se întâmple. Poate c-o să dureze un an sau doi, sau mai mult, dar lupta va avea loc. Și va fi lungă și sângeroasă. Când o să se întâmple, voi mai avea doi fii de pus la bătaie. Încă doi fii de pierdut. Oftă, prelung și greu. Nu vreau războiul tău, Ian MacGregor, dar o să vină vremea când un bărbat va trebui să lupte pentru ce îi aparține.

– A început deja, Murphy, și istoria nu se va schimba nici dacă nu vrei, nici dacă ți-e frică de luptă.

Cyrus îl studie pe Ian când copacul se prăbuși pe covorul de zăpadă. Un bărbat puternic, se gândi el, unul dintre afurisiții aceia de scoțieni giganți, cu un chip și un trup pe care o femeie le-ar fi găsit suficient de plăcute. O minte bună și un nume bun.

Dar spiritul neliniștit și rebel al lui Ian îl neliniștea.

– O să te întreb atât: o să fii mulțumit să stai și să aștepți ce o să vină sau o să pleci să cauți?

– Cei din familia MacGregor nu așteaptă cu mâinile în sân să se întâmple lucrurile în care cred. Nici nu se dau înapoi de la luptă.

Cu un semn din cap, Cyrus îl ajută pe Ian să ridice copacul căzut.

– N-am să mă pun în calea ta în ceea ce-o privește pe Alanna. Ai putea prea bine să faci asta chiar tu.

Alanna se grăbi spre intrare când auzi vocea lui Ian.

– Tată, vreau să... O. Se opri brusc când îi văzu pe tatălui ei și pe Ian cu un pin între ei. Ați tăiat un pom de Crăciun.

– Credeai că uit? Cyrus își scoase șapca și o îndesă în buzunar. Cum puteam să uit când m-ai cicălit zi și noapte?

– Îți mulțumesc. Cu plăcere, dar și cu ușurare, Alanna traversă încăperea ca să îl sărute. E minunat!

– Și presupun c-o să vrei să agăți panglici și Dumnezeu mai știe ce altceva prin el. Dar o strânse iute în brațe când spuse asta.

– Am cutia de podoabe a mamei în camera mea. Pentru că îl înțelegea atât de bine, îl sărută din nou. O aduc după cină.

– Am alte treburi de făcut. Poți să-l chinuiești pe MacGregor să aranjeze chestia asta.

O atinse ușor și rapid pe mână, apoi ieși din nou. Alanna își drese glasul.

– Lângă fereastra din față, te rog.

Ian târî bradul până acolo și îl ridică în echilibru pe scândurile plate pe care Cyrus le țintuise cu ciocanul de trunchi. Singurul sunet care se auzea era foșnetul acelor și trosnetul focului.

– Mulțumesc, spuse ea înțepată. Poți să pleci la treburile tale acum.

Înainte să reușească să fugă din nou în bucătărie, Ian îi prinse mâna.

– Tatăl tău mi-a dat permisiunea să mă însor cu tine, Alanna.

Ea își trase o dată mâna, apoi, cu înțelepciune, renunță.

– Sunt propria mea stăpână, MacGregor.

– Vei fi a mea, doamnă Flynn.

Deși era cu un cap mai mare ca ea, Alanna reuși să dea impresia că îl privește cu un aer de superioritate.

– Mai curând m-aș mărita cu un sconcs turbat.

Hotărâtă să facă lucrurile așa cum trebuia, Ian îi duse mâna rigidă la buze.

– Te iubesc, Alanna.

– Nu. Își apăsă mâna liberă pe inima emoționată. Nu spune asta.

– O spun cu fiecare răsuflare. Şi am s-o spun până când n-am să mai respir.

Tulburată, ea se uită lung la el, în ochii aceia verzi-albaştri care îi bântuiseră nopţile. Putea să reziste la aroganţa lui. Putea să lupte împotriva extravaganţei lui. Dar cuvintele acelea, declaraţia aceea simplă şi aproape umilă de devotament o dezarmă.

– Ian, te rog...

Prinse curaj pentru că îi pronunţase, în sfârşit, numele. Iar privirea din ochii ei atunci când buzele ei rostiră cuvântul nu putea să fie înţeleasă greşit.

– N-ai să-mi spui că îţi sunt indiferent.

Incapabilă să reziste, îi atinse chipul cu mâna.

– Nu, n-am să-ţi spun asta. Trebuie să-ţi dai seama de ce simt de fiecare dată când mă uit la tine.

– Suntem sortiţi să fim împreună. Cu ochii într-ai ei, îşi apăsă palma ei pe buze. Din momentul în care te-am văzut aplecată peste mine în hambar am simţit-o.

– Totul se întâmplă atât de repede, spuse ea, luptând atât cu panica, dar şi cu dorul. Atât de repede!

– Şi de potrivit. Am să te fac fericită, Alanna. Poţi să alegi orice casă vrei în Boston.

– În Boston?

– Pentru un timp, cel puţin, vom trăi acolo. Am treabă de făcut. Mai târziu, am putea să mergem în Scoţia şi ai putea să îţi vizitezi ţara.

Dar ea clătină din cap.

– Treabă. Ce treabă?

Un scut parcă se coborî peste ochii lui.

– Ţi-am dat cuvântul că n-am să vorbesc despre asta până după Crăciun.

– Da. Alanna îşi simţi inima încremenind şi înghe-ţând în piept. Aşa ai făcut. După ce trase o dată adânc aer în piept, coborî privirea spre mâinile lor împreunate. Am plăcinte la cuptor. Trebuie să le scot.

– Asta e tot ce poţi să spui?

Se uită la copacul din spatele lui, încă gol, dar care păstra atât de multe promisiuni.

– Trebuie să-ţi cer timp. Mâine, de Crăciun, o să-ţi dau răspunsul meu.

– N-am să accept decât un răspuns.

Cuvintele lui o ajutară să zâmbească.

– N-am să-ţi dau decât un răspuns.

capitolul 7

Se simţea un miros de pin şi de lemn ars, şi aroma tocăniţei pentru cină. Pe masa robustă de lângă foc, Alanna aşeză lucrul de preţ al mamei, un bol pentru punci, făcut din sticlă. După cum îi era obiceiul de când ţinea minte Alanna, tatăl ei amestecă punciul de Yuletide cu o parte generoasă de whisky irlandez. Privi cum lichidul de culoarea chihlimbarului surprinse lumina focului şi strălucirea lumânărilor deja aprinse în brad.

Îşi promisese că noaptea aceea şi ziua de Crăciun aveau să fie închinate bucuriei.

După cum se cuvenea să fie, îşi spuse ea. Indiferent de ce se întâmplase între tatăl ei şi Ian în dimineaţa aceea, erau secretoşi ca nişte tâlhari acum. Observă că Cyrus îi dădu o ceaşcă de punci lui Ian înainte să îşi pună lui şi să bea cu poftă. Înainte să mai apuce ea să se împotrivească, tânărul Brian primi puţin să guste.

Ei bine, aveau cu toţii să doarmă duşi în noaptea aceea, hotărî Alanna, şi era pe cale să ia o ceaşcă pentru ea când auzi zgomotul făcut de o căruţă.

– E Johnny. Ea scoase un pufnet supărat. Şi, spre binele lui, ar trebui să aibă o scuză bună pentru că a ratat cina.

– O curtează pe Mary, spuse Brian în ceaşca lui.

– Se prea poate, dar... Se opri când Johnny intră în încăpere, cu Mary Wyeth la braţ. Instinctiv, Alanna se uită în jurul camerei, uşurată că totul era aranjat cum se cuvenea ca să primească musafiri. Mary, ce bucurie să te vedem!

Alanna se duse repede să sărute obrazul fetei. Mary era mai scundă şi mai rotofeie decât ea, cu un păr auriu strălucitor şi obraji îmbujoraţi. Obraji care păreau mai roz ca de obicei, observă Alanna – fie de la frigul din timpul călătoriei din sat, fie de la căldura peţitului lui Johnny.

– Crăciun fericit! Întotdeauna timidă, Mary se înroşi chiar mai mult când îşi împreună mâinile zicând: O, ce brad minunat!

– Vino lângă foc, are să-ţi fie frig. Lasă-mă să-ţi iau mantia şi şalul. Îi aruncă fratelui ei o privire exasperată când el rămase neclintit în picioare rânjind prosteşte. Johnny, adu-i lui Mary o ceaşcă de punci şi câteva din prăjiturelele pe care le-am făcut de dimineaţă.

– Da. Johnny o ascultă numaidecât pe sora lui, iar, în graba lui, punciul i se vărsă peste degete. Să facem un toast, anunţă el, apoi vreme îndelungată îşi tot drese glasul. Pentru viitoarea mea soţie! Prinse mâna nervoasă a lui Mary într-a lui. Mary mi-a acceptat propunerea astă-seară.

– O! Alanna întinse mâinile şi, din moment ce Maria nu mai avea nici o mână liberă, o apucă pe fată de umăr. O, bine ai venit! Cu toate că este peste puterea mea de înţelegere să pricep cum o să-l suporţi pe omul ăsta.

Cyrus, întotdeauna stânjenit de emoţii, o sărută în grabă pe obraz pe Mary şi îi dădu o palmă zdravănă pe spate fiului său.

– Atunci, vom bea pentru noua mea fiică, spuse el. Frumos cadou de Crăciun ne faci, John!

– Avem nevoie de muzică. Alanna se întoarse spre Brian, care dădu din cap şi se grăbi să îşi aducă flautul. Un cântec vesel, Brian, îl instrui. Cuplul de logodnici trebuie să facă primul dans.

Brian îşi cocoţă un picior pe un scaun şi începu să cânte. Când mâna lui Ian veni să se odihnească pe umărul ei, Alanna îi atinse iute şi uşor încheietura cu degetele.

– Îţi place ideea unei nunţi, doamnă Flynn?

– Da. Cu un zâmbet emoționat, privi cum fratele ei se răsucea și se legăna cu Mary. O să-l facă fericit. Vor face împreună casă bună și familie bună. Asta e tot ce-mi doresc pentru el.

Ian zâmbi larg când Cyrus mai bău o ceașcă de punci și începu să bată din palme pe muzică.

– Și pentru tine?

Alanna se întoarse, și ochii li se întâlniră.

– Este tot ce mi-am dorit vreodată.

El se aplecă mai aproape.

– Dacă mi-ai da răspunsul acum, am putea să sărbătorim de două ori în acest Ajun al Crăciunului. Ea scutură din cap când inima ei se frânse un pic.

– Asta este noaptea lui Johnny. Apoi râse când Johnny o apucă de mâini și o trase la dans.

Ninsoarea cădea din nou, încet, afară. Dar, înăuntru, încăperile erau pline de lumină, de râsete și de muzică.

Alanna se gândi la mama ei și la cât de încântată ar fi fost să își vadă familia împreună și plină de bucurie în cea mai sfântă dintre nopți. Și se gândi la Rory, la strălucitul și frumosul Rory, care ar fi dansat mai mult decât ei toți la un loc și apoi și-ar fi ridicat vocea pătrunzătoare de tenor într-un cântec.

– Să fii fericit! Pe negândite, își aruncă brațele pe după gâtul lui Johnny. Să fii în siguranță!

– Gata acum, ce-i asta? Emoționat și stânjenit, el o îmbrățișă în grabă, apoi se retrase.

– Te iubesc, idiotule!

– Știu. El observă că tatăl lui încerca să o învețe pe Mary un dans nou. Pe față i se desenă un rânjet larg. Hai, Ian, ia-o pe fata asta de pe mine! Un bărbat trebuie să se mai și odihnească din când în când.

– Nimeni nu poate să danseze mai mult ca un irlandez, spuse Ian când o luă de mână. Cu excepția unui scoțian.

– O, așa deci? Cu un zâmbet și o smucitură din cap, Alanna își propuse să îi demonstreze că se înșela.

*

Cu toate că lumânările arseseră aproape de tot până ce casa şi ocupanţii ei se cufundară în somn, celebrarea reîncepu în zori. La lumina bradului şi a focului, făcură schimb de cadouri. Alanna se bucură în tihnă de încântarea de pe chipul lui Ian când el ridică fularul pe care i-l făcuse. Chiar dacă avusese nevoie de fiecare minut liber ca să îmbine firele albastre şi verzi pe războiul ei de ţesut, rezultatul merita cu vârf şi îndesat. Când urma să plece, avea să ia cu el o parte din ea.

Inima i se înduioşă şi mai mult când văzu că el avea cadouri pentru familia ei. O pipă nouă pentru tatăl ei, un căpăstru nou şi frumos pentru calul preferat al lui Johnny şi o carte de poezii pentru Brian.

Mai târziu, el stătu lângă ea în biserica din sat şi, deşi ea ascultă povestea naşterii Mântuitorului cu aceeaşi mirare pe care o avusese când era copilă, Alanna ar fi fost oarbă să nu vadă cum alte femei aruncau priviri înspre ea. Ocheade de invidie şi de curiozitate. Nu se împotrivi când Ian o luă de mână.

– Arăţi minunat azi, Alanna! Afară din biserică, acolo unde oamenii se opreau ca să discute şi să îşi facă urările de Crăciun, îi sărută mâinile. Chiar dacă ştia că avea să aţâţe bârfe pentru săptămâni întregi, ea îi zâmbi cochet. Era suficient de femeie încât să ştie că arăta cel mai bine în rochia ei din lână, de un albastru-aprins şi împodobită cu dantelă la guler şi manşete.

– Şi tu arăţi bine, MacGregor!

Rezistă impulsului de a atinge gulerul înalt apretat. Era prima oară când îl vedea în haine de duminică – dantela albă ca zăpada îi aluneca peste încheieturi, nasturii străluceau pe jiletcă şi un tricorn îi acoperea coama de păr roşu. Era o altă amintire de la el pe care avea să o păstreze cu sfinţenie.

– Sigur este şi o zi frumoasă.

El ridică privirea spre cer.

– O să ningă înainte de căderea nopţii.

– Şi care zi este mai bună pentru o ninsoare decât ziua de Crăciun? Îşi prinse boneta albastră pe care

i-o dăruise Johnny. Dar vântul bate tare. Zâmbi când îi văzu pe Johnny şi pe Mary înconjuraţi de oameni care le urau toate cele bune. Am face bine să ne întoarcem. Trebuie să văd ce face curcanul.

El îi oferi braţul.

– Permite-mi să te însoţesc la trăsură, doamnă Flynn.

– Ce frumos din partea ta, domnule MacGregor.

Ian nu putea să îşi amintească o zi mai grozavă. Chiar dacă mai erau încă treburi de făcut, reuşi să îşi petreacă fiecare clipă liberă cu Alanna. Poate că o parte din el îşi dorea ca familia ei să se afle la o mie de kilometri distanţă ca să fie, în sfârşit, singur cu ea şi să primească răspunsul. Dar se hotărî să aibă răbdare, neavând nici o îndoială care avea să fie acesta. Nu putea să îi zâmbească, să se uite la el, să îl sărute în felul acela dacă nu era la fel de nebunește îndrăgostită ca el. Poate că îşi dorise să o ia pur şi simplu pe sus, să o pună pe calul lui şi să plece cu ea valvârtej, dar măcar o dată voia să facă totul aşa cum se cuvenea.

Dacă dorinţa ei era să se căsătorească în biserica în care participaseră la slujba de Crăciun, apoi avea să închirieze – sau mai bine, să cumpere – o trăsură albastră, decorată cu argintiu. Avea să i se potrivească. Cu ea o să călătorească spre Virginia, unde urma să o prezinte mătuşii, unchiului şi verilor săi.

Cumva avea să organizeze şi o călătorie în Scoţia ca să îi cunoască pe mama şi tatăl lui, pe fraţii şi surorile sale. Se vor căsători din nou acolo, în ţara lui de baştină.

Putea să vadă totul. Urmau să se stabilească în Boston, unde îi va cumpăra o casă frumoasă. Împreună, vor întemeia o familie, în vreme ce el se va lupta, cu glasul sau cu sabia, pentru independenţa ţării sale de adopţie.

Ziua, aveau să discute şi să se certe. Noaptea, aveau să stea împreună într-un pat mare, cu picioarele ei lungi şi zvelte încolăcite în jurul lui.

Părea că de când o cunoscuse nu mai putea să își imagineze viața fără ea.

Ninse într-adevăr, dar ușor. Până în clipa în care curcanul și cartofii, varza murată și biscuiții fură devorați, Ian era pe jumătate înnebunit de nerăbdare. În loc să se alăture bărbaților la foc, el luă mantia Alannei și o puse peste ea.

– Am nevoie de un moment cu tine.

– Dar eu n-am terminat...

– Restul poate să aștepte. Din câte vedea, bucătăria ei era deja curată lună. Am să vorbesc cu tine, între patru ochi.

Ea nu se împotrivi, nu putu, pentru că inima îi sărea deja din piept atunci când el o scoase afară, în zăpadă. Abia dacă se opri să își îndese pălăria pe cap. Când ea sublinie faptul că el nu își încheiase haina împotriva vântului, el o ridică în brațe și se îndreptă cu pași mari spre hambar.

– Nu e nevoie de toate astea, sublinie ea. Pot să merg la fel de bine ca tine.

– O să-ți uzi rochia. Își întoarse capul și îi sărută buzele mângâiate de zăpadă. Și îmi place foarte mult să fac asta.

După ce o lăsă jos înăuntru, încuie ușa și aprinse un felinar. Alanna își înfășură mâinile în jurul taliei. Acum, își spuse Alanna cu hotărâre, celebrarea Crăciunului trebuia să se încheie.

– Ian...

– Nu, așteaptă. Veni în dreptul ei și își puse cu blândețe mâinile pe umerii ei. Blândețea lui bruscă o lăsă fără cuvinte. Nu te-ai întrebat de ce nu ți-am dat nici un cadou azi-dimineață?

– Mi-ai dat cadoul tău. Am fost de acord...

– Te-ai gândit că nu mai am nimic pentru tine? O luă de mâinile reci din cauză că nu îi oferise timp să își pună mănușile și le încălzi cu ale lui. Acum, de primul nostru Crăciun împreună, cadoul trebuie să fie special.

– Nu, Ian, nu este nevoie.

– Ba este nevoie. Căută în buzunarul jiletcii şi scoase o cutiuţă. Am trimis un băiat din sat la Boston pentru asta. Era în casa mea de acolo. Îi puse cutiuţa în mână. Deschide-o!

Mintea o preveni să refuze, dar inima nu o lăsă. Înăuntru văzu un inel. După un suspin rapid, ea strânse din buze. Era modelat în aur în formă de cap de leu cu o coroană.

– Ăsta e simbolul clanului meu. Bunicul pe al cărui nume îl port l-a făcut pentru soţia lui. Înainte să moară, i l-a dat tatălui meu ca să-l păstreze pentru mine. Când am plecat din Scoţia, mi-a spus că speranţa lui era să găsesc o femeie la fel de puternică, de înţeleaptă şi de loială ca să-l poarte.

Gâtul Alannei se strânse, încât o durură cuvintele pe care se chinui să le spună:

– O, Ian, nu. Nu pot. Eu nu...

– Nici o altă femeie nu-l va purta. Îl scoase din cutiuţă şi i-l puse pe deget. Parcă fusese făcut pentru ea, atât de perfect i se potrivea. În clipa aceea, Ian simţi că parcă lumea era a lui. N-am să iubesc nici o altă femeie. Duse mâna cu inel la buze şi o privi pe deasupra ei. Cu el, îţi ofer inima mea.

– Te iubesc, murmură ea când simţi că lumea i se frânse în două. Am să te iubesc mereu.

Ştia, când gura lui se apăsă pe a ei, că va avea timp pentru regrete, pentru durere, pentru lacrimi. Dar în seara aceea, pentru orele pe care le aveau, îi mai oferea un cadou.

Uşor, îi împinse haina de pe umeri. Cu gura ei mişcându-se cu nesaţ sub gura lui, Alanna începu să îi descheie jiletca. Cu mâini nesigure, el o opri.

– Alanna...

Ea clătină din cap şi îi atinse buzele cu un deget.

– Nu sunt o novice. Am venit la tine fiind deja femeie şi te rog să mă iei ca atare. Am nevoie să mă iubeşti, Ian. În seara asta, în seara asta de Crăciun, am nevoie de asta. De data asta, ea îi prinse mâinile şi le duse la buze.

Era o nebunie, știa. Dar era potrivit. Iar eu am nevoie să te iubesc.

Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de neîndemânatic. Mâinile lui păreau prea mari, prea aspre, nevoia lui prea adâncă și intensă. Își jură că poate nu avea să realizeze nimic altceva în viața lui, dar că o va iubi cu blândețe și îi va arăta ce era scris în inima lui.

Cu grijă, o întinse în fân. Nu era patul moale pe care și-l dorea pentru ea, dar brațele ei îl cuprinseră de bunăvoie, și Alanna zâmbi când el își coborî gura peste a ei. Cu un sunet de uimire, el se cufundă în ea.

Era mai mult decât visase ea vreodată, atingerea mâinilor iubirii ei în păr, pe față. O sărută cu o asemenea răbdare, cu o asemenea dulceață că amărăciunea pe care o purta în inimă se risipi. Când îi descheie haina, o îndepărtă de pe umărul ei ca să îi sărute pielea, ca să se minuneze de albul ca laptele și să murmure lucruri atât de nebunești care o făcură să își dorească să râdă și să plângă în același timp.

Ian simți cum degetele ei puternice și abile îndepărtară jiletca, descheiară cămașa, apoi se plimbară pe pieptul lui. Cu grijă, el o dezbrăcă, oprindu-se și zăbovind ca să ofere și să primească plăcere. Cu fiecare atingere, cu fiecare degustare, răspunsul ei se accentua. Îi auzi răsuflarea rapidă și întretăiată în ureche, apoi îi simți mușcătura ușoară pe lobul urechii când el însuși se lăsă pradă deliciilor trupului ei.

Delicat, parfumul de lavandă se împletea cu mireasma de fân. Fină, pielea palidă strălucea în lumina difuză a felinarului. Tainice, suspine șoptite se contopeau cu propriile lui murmure. Strălucirea somptuoasă a părului ei se aduna în mâinile lui.

Ea tremura. Dar de căldură. Atâta căldură. Încercă să îi rostească numele, dar nu reuși decât să își înfigă unghiile în umerii lui lați. De unde venea fremătarea aceea, iureșul acela sălbatic care curgea înăuntrul ei? Și unde avea să se încheie? Uluită, disperată, se arcui spre

el, în timp ce mâinile lui trecură ca un fulger peste puncte de plăcere pe care Alanna nu știa că le are.

Cu gura apăsată pe gura lui, era avidă, însetată, în timp ce el o împingea spre prima culme a extazului, apoi dincolo de ea. Strigătul ei uimit fu înăbușit de buzele lui și de propriul geamăt de satisfacție.

Apoi el o pătrunse adânc. În bucuria împreunării, ochii ei se deschiseră. Îi văzu chipul deasupra ei, iar focul din părul lui scăpără în lumina felinarului.

– Acum, suntem unul. Glasul lui avea tonuri joase și aspre de pasiune. Acum ești a mea.

Și își coborî gura pe a ei când se oferiră în dar unul celuilalt.

capitolul 8

Ațipiră, întorși unul spre celălalt, cu mantia ei aruncată pe trupurile lor încolăcite, cu corpurile încălzite și săturate de iubire.

Ian îi murmură numele. Ea se trezi.

Miezul nopții venise și trecuse, se gândi ea. Iar timpul ei se terminase. Totuși, mai fură un pic, îi studie chipul în vreme ce Ian dormea, învăță fiecare linie, fiecare unghi.

Chiar dacă ea știa deja că fața lui îi era gravată în minte și în inimă.

Un ultim sărut, își spuse ea când își apăsă buzele pe ale lui. Un ultim moment.

Când ea se mișcă, el mormăi și se întinse.

– Nu scapi așa ușor, doamnă Flynn.

Inima ei tresări din nou din pricina felului necuviincios în care îi pronunță numele.

– E aproape dimineață. Nu mai putem să rămânem mult aici.

– Prea bine atunci. Se ridică în vreme ce ea începu să se îmbrace. Presupun că și în situația dată tatăl tău ar putea să își scoată din nou pumnalul dacă m-ar găsi

dezbrăcat în fân, alături de fiica lui. Cu oarecare regret, își trase pantalonii. Își dori să fi avut cuvintele prin care să îi spună ce însemnase noaptea aceea pentru el. Ce însemna dragostea ei pentru el. Cu cămașa descheiată, se ridică să îi sărute ceafa. Ai fân în păr, iubito!

Ea îl ocoli și începu să cureţe firele de fân.

– Mi-am pierdut agrafele.

– Îmi place când e desfăcut. Înghiți în sec și făcu un pas înainte ca să își înfășoare mâna în părul ei. Dumnezeule, îmi place când e desfăcut.

Alanna aproape că se lipi de el înainte să se dezmeticească.

– Îmi trebuie boneta.

– Dacă îți trebuie... Amabil, începu să o caute. Într-adevăr, nu-mi amintesc de un Crăciun mai frumos. Am crezut că am atins culmile când aveam opt ani și am primit un murg castrat. Avea aproape un metru jumătate și un caracter de catâr. Îi găsi boneta sub fânul împrăștiat. Cu un zâmbet larg, i-o întinse. Dar, chiar dacă sunteți foarte apropiați în clasament, tu câștigi în fața murgului.

Ea reuși să schiţeze un zâmbet.

– Mă simt flatată, fii sigur, MacGregor! Acum trebuie să mă ocup de micul dejun.

– Bine. Putem să le spunem alor tăi la masă că urmează să ne căsătorim.

Ea trase adânc aer în piept.

– Nu.

– N-are rost să așteptăm, Alanna.

– Nu, repetă ea. N-am să mă mărit cu tine.

Pentru o clipă, el o privi lung, apoi râse.

– Ce prostie mai e și asta?

– Nu este deloc o prostie. N-am să mă mărit cu tine.

– Ba pe naiba n-ai să te măriți! explodă el și o apucă de umeri. N-am să mă țin de jocuri când vine vorba de lucrul ăsta.

– Nu e un joc, Ian. Chiar dacă scrâșni din dinți, Alanna vorbi cu calm: Nu vreau să mă mărit cu tine.

Dacă ar mai fi avut cuțitul în mână și l-ar fi înfipt în el, Alanna i-ar fi provocat mai puțină durere.

– Minți. Mă privești în față și mă minți. Nu puteai să mă iubești așa cum ai făcut-o toată noaptea și să nu vrei să-mi aparții.

Ochii ei rămaseră uscați, atât de uscați că ardeau.

– Te iubesc, dar nu mă voi mărita cu tine. Clătină din cap înainte ca el să se împotrivească. Sentimentele nu mi s-au schimbat. Nici ale tale – nici nu se poate. Înțelege-mă, Ian, sunt o femeie simplă cu speranțe simple. O să-ți duci războiul și nu vei fi mulțumit până nu se termină. O să lupți în războiul tău, indiferent dacă e nevoie de un an sau de zece. Nu pot să mai pierd încă un om pe care îl iubesc, când am pierdut deja atât de mulți. N-am să îți iau numele și să îți dau inima doar ca să te văd murind.

– Deci vrei să faci un târg cu mine? Mânios, Ian se îndepărtă de ea. N-o să împarți viața cu mine decât dacă mă mulțumesc să trăiesc ignorând toate lucrurile în care cred? Ca să te am, trebuie să întorc spatele țării mele, onoarei și conștiinței?

– Nu. Își prinse strâns mâinile împreună și încercă din răsputeri să nu le frângă. Nu vreau să fac nici un târg. Îți ofer libertatea cu inima deschisă și fără regrete pentru ceea ce s-a petrecut între noi. Nu pot să trăiesc în lumea pe care ți-o dorești, Ian. Și tu nu poți să trăiești într-a mea. Nu-ți cer decât să-mi dai aceeași libertate pe care ți-o dau eu.

– Să te ia naiba, n-am s-o fac. O apucă din nou, iar degetele care fuseseră atât de blânde cu o noapte înainte o învineți. Cum poți să crezi că o opinie politică diferită ar putea vreodată să mă împiedice să te iau cu mine? Locul tău e lângă mine, Alanna. Nu există nimic dincolo de asta.

– Nu este doar o opinie politică diferită. Pentru că știa că avea să plângă dintr-o clipă în alta, Alanna vorbi sec și rece: Este o opinie diferită în speranțe și visuri. Între ale mele și ale tale. Nu-ți cer să le sacrifici pe ale

tale, Ian. Eu n-am să le sacrific pe ale mele. Se trase din prinsoarea lui şi rămase dreaptă ca o lumânare. Nu te vreau. Nu vreau să-mi trăiesc viaţa cu tine. Şi, ca o femeie liberă să primească sau să respingă după bunul plac, n-am s-o fac. Nu poţi să spui sau să faci nimic ca să schimbi asta. Dacă îţi pasă cu adevărat de mine, nu vei încerca. Ridică mantia şi o mototoli în mâini. Rănile ţi s-au vindecat, MacGregor. E timpul să pleci. N-am să te mai văd niciodată.

Apoi se întoarse şi se făcu nevăzută.

După o oră, din siguranţa odăii ei, îl auzi plecând călare. Atunci, şi numai atunci, îşi permise să se întindă pe pat şi să plângă. Doar atunci când lacrimile ei udară aurul de pe degetul ei îşi dădu seama că nu îi înapoiase inelul. Şi nici el nu îl ceruse înapoi.

Îi trebuiră trei săptămâni ca să ajungă în Virginia şi încă o săptămână înainte să fie în stare să rostească mai mult de câteva fraze scurte oricui. În biblioteca unchiului său, avea să se destindă suficient cât să discute despre ce se întâmpla în Boston şi prin alte părţi din Colonii şi despre reacţiile parlamentului. Cu toate că Brigham Langston, al patrulea conte de Ashburn, trăise în America vreme de aproape treizeci de ani, mai avea încă legături sus-puse în Anglia. Şi, cum luptase pentru convingerile lui în rebeliunea Stuart, aşa avea să lupte din nou împotriva ţării sale natale pentru libertate şi justiţie în casa lui.

– Bine, de-ajuns cu secretele şi comploturile pentru seara asta.

Fără să dea vreodată atenţie teritoriului sacru al sexului tare, Serena MacGregor Langston dădu buzna în bibliotecă. Părul ei mai păstra acelaşi roşu de foc pe care îl avusese în tinereţe. Cele câteva şuviţe cenuşii nu erau de luat în seamă pentru o femeie care simţea că le meritase.

Chiar dacă Ian se ridică pentru a face o plecăciune spre mătuşa lui, soţul femeii continuă să se sprijine

de poliţa şemineului. Era, se gândi Serena, la fel de frumos ca întotdeauna. Ba poate chiar mai mult. Deşi părul îi era argintiu, soarele sudic îi bronzase chipul şi îi amintea de un stejar. Iar trupul îi era la fel de zvelt şi de musculos pe cât şi-l amintea ea de aproape treizeci de ani. Zâmbi când fiul ei cel mare, Daniel, îi turnă coniac şi o sărută.

– Ştii că e întotdeauna bine-venită compania ta încântătoare, mamă.

– Ai limba tatălui tău. Ea zâmbi, foarte mulţumită că moştenise şi înfăţişarea lui Brigham. Ştiţi foarte bine că vă doriţi să-mi iau tălpăşiţa. Mă văd nevoită să vă amintesc din nou că am luptat deja într-o rebeliune. Nu-i aşa, *Sassenach*?

Brigham zâmbi spre ea. I se adresase cu termenul scoţian, deloc flatant, care îi desemna pe englezi din prima clipă în care îl întâlnise.

– Am încercat eu vreodată să te schimb?

– Nu eşti omul care să încerce atunci când ştie că nu va reuşi. Şi îl sărută pasional pe gură. Ian, slăbeşti! Serena hotărâse deja că avea să îi ofere băiatului timp suficient încât să se lase consumat de ceea ce îl tulbura. Atâta vreme cât mama lui se afla la un ocean depărtare, ea avea să se îngrijească de el. Ai vreo plângere pentru bucătăreasă?

– Masa ta e superbă, ca întotdeauna, mătuşă Serena.

– Ah. Ea sorbi din coniac. Verişoara ta, Fiona, mi-a spus că încă nu te-ai dus la o plimbare călare cu ea. Serena vorbi despre cea mai mică fiică a ei. Sper că n-a făcut nimic ca să te supere.

– Nu. Se abţinu să se foiască de pe un picior pe altul. Nu, doar c-am fost un pic, ah, aiurit. Am să mă asigur că ies cu ea mâine sau aşa ceva.

– Bine. Ea zâmbi şi hotărî să aştepte până rămâneau singuri ca să sară la atac. Brig, Amandei i-ar plăcea să o ajuţi să aleagă un ponei potrivit pentru micuţul Colin. Am crezut că mi-am crescut bine fiica cea mare, dar, aparent, ea crede că te pricepi mai bine la cai decât

mama ei. O, şi, Daniel, fratele tău e afară, la grajduri. Mi-a cerut să te trimit la el.

– Băiatul nu se gândeşte la altceva decât la cai, comentă Brigham. Merge pe urmele lui Malcolm.

– Am să-ţi reamintesc că fratele meu mai mic s-a descurcat destul de bine cu caii lui.

Brigham înclină paharul spre soţia lui.

– Nu e nevoie să-mi reaminteşti.

– Eu mă duc. Daniel puse jos paharul. Dacă îl ştiu bine pe Kit, probabil că se gândeşte din nou la nişte scheme nebuneşti de reproducere.

– O, şi Brig. Pe Parkins l-au apucat pandaliile. Cred că din cauza felului cum arată haina ta de echitaţie, cred. L-am lăsat în garderoba ta.

– Pe el mereu îl apucă pandaliile, bolborosi Brigham, referindu-se la valetul lui de o viaţă. Apoi surprinse privirea soţiei lui şi ce voia să spună. O să mă duc la el să văd dacă pot să-l liniştesc.

– Nu mă vei părăsi şi tu, Ian, nu-i aşa? Îşi aranjă crinolina şi se aşeză, mulţumită că rămăseseră singuri în încăpere. N-am avut prea mult timp să vorbim de când ai venit în vizită. Mai pune-ţi nişte coniac şi ţine-mi de urât o vreme. Îi zâmbi dezarmant. Era un alt mod prin care învăţase – altfel decât prin strigăte şi înjurături – să obţină ce îşi dorea. Povesteşte-mi despre aventurile tale din Boston.

Pentru că era în picioarele goale, aşa cum preferase dintotdeauna, le ridică şi reuşi – în fustele largi de culoarea prunei – să arate atât ca o lady, cât şi ridicol de tânără. În ciuda stării de spirit odioase care îl bântuia, Ian se trezi zâmbind la ea.

– Mătuşă Serena, eşti frumoasă.

– Iar tu încerci să-mi distragi atenţia. Îşi lăsă capul pe spate pentru ca părul ei, niciodată suficient de cuviincios aranjat, să i se reverse în valuri peste umeri. Ştiu totul despre mica ta petrecere cu ceai, băiete. Îşi ridică paharul spre el. Ca de la MacGregor la MacGregor, te felicit. Şi, continuă ea, ştiu că englezii cârtesc

deja. Dar-ar Domnul să se sufoce cu propriul lor afurisit de ceai. Ridică o mână. Dar nu mă face să încep cu asta. E destul de adevărat că vreau să aud ce-ai de spus despre sentimentele celor din Noua Anglie şi de prin alte părţi ale Americii, dar acum vreau să ştiu despre tine.

– Despre mine? El ridică din umeri şi îşi învârti băutura în pahar. Nu prea merită efortul să mă prefac că nu ştii totul despre activităţile mele, loialitatea mea faţă de Sam Adams şi de Fiii Libertăţii. Planurile noastre se mişcă încet, dar se mişcă.

Serena era aproape suficient de distrasă încât să continue cu întrebările, dar Brigham şi propriile ei surse puteau să îi ofere toate informaţiile de care avea nevoie.

– La un nivel mai personal, Ian. Mai serioasă, ea se aplecă în faţă ca să îi atingă mâna. Eşti primul copil al fratelui meu şi finul meu. Am ajutat la aducerea ta pe lume. Şi ştiu la fel de bine că te tulbură ceva care nu are nimic de-a face cu politica sau cu revoluţiile.

– Are totul de-a face cu ele, murmură el şi sorbi din băutură.

– Povesteşte-mi despre ea.

Îi aruncă mătuşii lui o privire tăioasă.

– N-am menţionat nici o „ea".

– Ai menţionat-o de mii de ori prin tăcerea ta. Ea zâmbi şi îi ţinu mâna într-a ei. N-are nici un rost să încerci să-mi ascunzi lucruri, băiete. Avem acelaşi sânge. Cum o cheamă?

– Alanna, se auzi Ian spunând. S-o ia naiba!

Cu un râs puternic, Serena se lăsă pe spate.

– Îmi place cum sună. Povesteşte-mi!

Iar el îi povesti. Chiar dacă nu avusese nici cea mai mică intenţie să o facă. În jumătate de oră îi povestise Serenei totul, din prima clipă în care îşi recăpătase vag cunoştinţa în hambar până la plecarea lui furioasă şi frustrată.

– Te iubește foarte mult, murmură Serena.

Câtă vreme își spuse povestea, Ian se ridicase și se plimbase spre șemineu și înapoi, la fereastră și înapoi și din nou la șemineu. Chiar dacă era îmbrăcat ca un gentleman, se mișca asemenea unui războinic. Acum se afla în fața focului, și flăcările îi trosneau în spate. Îi amintea Serenei atât de mult de fratele ei, Coll, că inima i se frânse un pic.

– Ce fel de iubire e asta în care respingi un om și îl lași cu jumătate de inimă?

– Una foarte profundă, una speriată. Serena se ridică și întinse mâinile spre el. Ian, pot să înțeleg asta mai mult decât pot să-ți spun.

Îndurerată pentru el, duse mâinile lui la obraji.

– Nu pot schimba ceea ce sunt.

– Nu, nu poți. Cu un oftat, îl trase în jos ca să se așeze lângă ea. Nici eu nu pot. Suntem copiii Scoției, dragostea mea. Spirite din zonele deluroase ale Scoției. În timp ce vorbea, durerea pentru patria ei pierdută îi creștea în piept. Suntem născuți și crescuți rebeli, războinici de la începutul vremurilor. Și totuși, când luptăm, luptăm numai pentru ce ne aparține de drept. Pământul nostru, casele noastre, poporul nostru.

– Ea nu înțelege.

– O, eu cred că înțelege prea bine. Poate că nu reușește să accepte. Dar de ce tu, un MacGregor, ai lăsa-o când îți spune ea? N-ai lupta pentru ea?

– Este o scorpie încăpățânată care nu ascultă de rațiune.

– Ah! Serena își ascunse un zâmbet și dădu din cap. Fusese numită încăpățânată fără încetare de-a lungul vieții ei – de către un anume bărbat, în mod special. Mândria îl pusese pe nepotul ei pe cal și îl trimisese să își lingă rănile în Virginia. Și mândria era ceva ce ea înțelegea foarte bine. Și tu o iubești?

– Aș uita-o dacă aș putea. Scrâșni din dinți. Poate c-am să mă întorc și am s-o ucid.

– Mă îndoiesc că se va ajunge la asta. Ea se ridică şi îi mângâie mâna. Rămâi ceva vreme cu noi, Ian. Şi crede-mă, totul va fi bine, în cele din urmă. Trebuie să urc acum şi să îl salvez pe unchiul tău de Parkins.

Îl lăsă pe Ian uitându-se încruntat la foc. Dar, în loc să meargă la Brigham, se duse în salonul ei de zi şi compuse o scrisoare.

– Nu pot să mă duc. Cu obrajii îmbujoraţi, cu ochi strălucitori şi scăpărători, Alanna rămase în faţa tatălui ei, cu scrisoarea încă strânsă în mână.

– Ba poţi şi ai s-o faci, insistă Cyrus. Lady Langston te-a invitat la ea acasă ca să-ţi mulţumească personal că i-ai salvat viaţa nepotului ei. Prinse pipa între dinţi şi se rugă să nu facă o greşeală. Mama ta şi-ar dori asta pentru tine.

– Drumul e prea lung, începu ea rapid. Şi într-o lună sau două, va fi timpul să facem săpun, să plantăm şi să scărmănăm lâna. Am prea multe de făcut ca să plec într-o asemenea călătorie. Şi... şi n-am nimic adecvat de purtat.

– O să te duci şi o să reprezinţi casa asta. Îşi îndreptă spatele, înălţându-se pe deplin înaintea ei. Nu se va spune niciodată că un membru din familia Murphy a tremurat la gândul de a se întâlni cu nobilimea.

– Nu tremur.

– Tremuri de frică, fetiţo, şi mă faci să intru în pământ de ruşine. Lady Langston doreşte să te cunoască. Doamne, am veri care au luptat alături de clanul ei în '45. Un Murphy este întotdeauna la fel de bun ca un MacGregor – ba chiar mai bun, dacă vine vorba. N-am putut să-ţi dau educaţia pe care buna ta mamă şi-a dorit-o pentru tine...

– Oh, tată!

El clătină din cap cu înverşunare.

– O să-mi întoarcă spatele când mă duc la ea în viaţa de apoi dacă nu te împing să faci asta. E dorinţa mea să vezi mai mult din lume decât stâncile astea şi pădurea

asta înainte să mă duc. Aşa c-o s-o faci pentru mine şi pentru mama ta, dacă nu pentru tine.

Ea se lăsă mai moale, aşa cum ştia Cyrus că avea să se întâmple.

– Dar... Dacă Ian e acolo...

– Nu spune că este, nu-i aşa?

– Ei bine, nu, dar...

– Atunci, probabil că nu este. Cel mai probabil umblă brambura pe altundeva.

– Da. Cu un aer posomorât, Alanna coborî privirea spre scrisoarea din mâna ei. Da, cel mai probabil. Începu să se întrebe cum ar fi să călătorească atât de departe şi să vadă Virginia, acolo unde se presupunea că pământul trebuia să fie atât de verde. Dar cine va găti? Cine va spăla şi va mulge? Nu pot...

– Nu suntem chiar neajutoraţi pe aici, fetiţo. Dar îi era deja dor de ea. Mary poate să ajute, acum că s-a măritat cu Johnny. Iar văduva Jenkins e mereu dispusă să dea o mână de ajutor.

– Da, dar putem să ne permitem să...

– Nu suntem nici săraci, i-o întoarse el iute. Du-te şi scrie o scrisoare şi spune-i lui Lady Langston că accepţi încântată invitaţia ei de a-i face o vizită. Doar dacă nu cumva ţi-e teamă să o întâlneşti.

– Bineînţeles că nu. Spusele lui o făcură să îi sară ţandăra. O să mă duc, mormăi ea şi se repezi pe scări ca să găsească hârtie de scris şi un condei.

– Da, murmură Cyrus când auzi cum uşa de la camera ei se închise. Dar o să te mai întorci?

capitolul 9

Alanna era sigură că inima avea să îi bată atât de repede şi de tare că îi va sparge pieptul. Niciodată în viaţa ei nu mai călătorise într-o trăsură cu arcuri atât de bune şi cu o asemenea pereche fină de cai care să o tragă. Şi un vizitiu îmbrăcat în uniformă. Nu îi venea să creadă

că familia Langston trimisese o trăsură, cu un vizitiu, surugii şi o servitoare ca să facă tot drumul acela cu ea.

Deşi călătorise cu vaporul de la Boston la Richmond, cu o însoţitoare pe care tot familia Langston i-o trimiseseră, Alanna avea să parcurgă pe pământ restul drumului spre plantaţia lor.

O numiseră Glenroe, după o pădure din regiunea deluroasă a Scoţiei. O, cât de încântător fusese să urmărească vântul care umplea pânzele corabiei, să aibă propria cabină şi o servitoare plină de graţie care să se îngrijească de nevoile ei. Până ce slujitoarei i se făcuse rău de la legănatul corabiei, desigur. Apoi Alanna se îngrijise de nevoile *acesteia*. Dar nu o deranjase absolut deloc. În vreme ce recunoscătoarea fată dormise ca să îşi revină de pe urma răului, Alanna fusese liberă să se plimbe pe punţile mari ale corabiei şi să privească oceanul, întrezărind ici-colo bucăţi din coastă.

Şi se minună de vastitatea şi de frumuseţea ţării pe care nu o văzuse niciodată cu adevărat.

Era frumoasă. Chiar dacă îşi iubea ferma, pădurea şi stâncile din Massachusettsul natal, pământul i se păru Alannei cu atât mai glorios în varietatea lui. Doamne, atunci când plecase de acasă, zăpada nu se topise încă. Zilele călduroase lăsaseră în urma lor ţurţuri lucitori la streşinile casei şi ramuri goale în copaci.

Dar acum, în sud, vedea copacii înverziţi şi îşi lăsă mantia descheiată ca să se bucure de aerul care intra pe fereastra trăsurii. Pe câmpii, zburdau viţei tineri şi mânji care încercau să stea pe picioare sau să sugă. Pe altele, Alanna văzu zeci şi zeci de muncitori negri ocupaţi cu semănatul de primăvară. Şi nu era decât martie.

Doar martie, se gândi ea din nou. Doar trei luni de când îl gonise pe Ian. Dintr-un obicei nervos, se întinse să atingă conturul inelului pe care îl purta pe un şnur sub rochia ei de călătorie. Avea să fie nevoită să îl dea înapoi, desigur. Mătuşii lui, căci sigur nu era cu putinţă ca Ian să fie la plantaţie. Nu putea să fie, se gândi cu un amestec de uşurare şi de dor. Urma să returneze inelul

mătuşii lui şi să ofere un fel de explicaţie despre motivul pentru care era la ea. Nu tot adevărul, reflectă Alanna, pentru că ar fi fost prea umilitor şi dureros.

Nu avea să îşi facă griji pentru asta acum, îşi spuse ea, şi îşi îndoi mâinile în poală în timp ce studie dealurile care se perindau în zare şi înverzeau deja în primăvara timpurie din Virginia. Urma să se gândească la călătoria aceea, şi la vizita aceea, ca la o aventură. Una pe care probabil nu avea să o mai întreprindă vreodată.

Trebuia să îşi amintească totul ca să îi povestească lui Brian, cel curios. Avea să îşi amintească totul, se gândi ea cu un oftat, pentru ea. Pentru că aceea era familia lui Ian, oamenii care îl cunoscuseră când era un prunc, apoi un băiat în creştere.

Pentru cele câteva săptămâni în care rămânea pe plantaţie, cu familia lui Ian, avea să se simtă din nou aproape de el. Pentru ultima oară, îşi promise ea. Apoi se va întoarce la fermă, la familia şi la îndatoririle ei, şi o să fie mulţumită.

Nu exista nici o altă cale. Dar, în trăsura care se legăna, continuă să îşi ţină degetele pe inel şi îşi dori să găsească o cale.

Trăsura coti printre doi stâlpi de piatră pe care se înălţa o tăblie mare de fier pe care se citea Glenroe. Slujitoarea, mai epuizată de călătorie decât Alanna, se foi pe bancheta din faţa ei.

– Veţi putea să vedeţi în curând casa, domnişoară. Bucuroasă că săptămânile de călătorie se apropiau de sfârşit, slujnica abia dacă se abţinu să nu scoată capul pe fereastra trăsurii. E cea mai frumoasă casă din Virginia.

Cu inima bătându-i gata să-i sară din piept, Alanna începu să se joace cu panglica neagră care împodobea rochia gri porumbel la care lucrase mai bine de trei nopţi. Degetele ei ajunseră apoi la panglicile de la boneta ei, neteziră fustele rochiei şi se apucă să tragă din nou de panglica neagră.

Aleea lungă şi lată era mărginită de stejari, cu frunzele mici colorate într-un verde delicat. Din câte putea

să vadă, pajiştile vaste erau bine îngrijite. Din când în când mai vedea tufe dichisite deja înmugurite. Apoi, ridicându-se pe o culme lină, se găsea casa.

Alanna rămase fără cuvinte. Era o structură maiestuoasă de un alb imaculat, cu o duzină de coloane care îi împodobeau faţada asemenea unor doamne graţioase. Balcoane care arătau ca o dantelă neagră împodobeau ferestrele înalte de la primul şi al doilea etaj. O verandă largă înconjura atât faţada, cât şi părţile laterale ale conacului. Erau flori, de un sângeriu-aprins, în urne înalte care se ridicau de fiecare parte a treptelor de piatră care duceau la uşile duble cu geamuri strălucitoare.

Alanna îşi strânse degetele laolaltă până când încheieturile i se făcură albe precum casa. Avu nevoie de toată mândria şi voinţa ca să nu îi ceară vizitiului să întoarcă trăsura şi să dea bice cailor.

Ce căuta ea acolo, într-un asemenea loc? Ce avea ea să spună oricui putea să trăiască într-o asemenea bogăţie? Distanţa dintre ea şi Ian părea să se adâncească la fiecare pas făcut de superbii armăsari.

Înainte ca trăsura să se oprească în curba aleii circulare, o femeie ieşi pe uşi şi o luă pe verandă. Rochia ei fluidă era de un verde pal şi apos, împodobit cu dantelă ivorie. Părul ei, o nuanţă frumoasă de roşu-auriu, era aranjat pur şi simplu într-un coc la spate şi strălucea în lumina soarelui. Alanna abia coborâse cu ajutorul unui lacheu în livrea când femeia păşi înainte, cu mâinile întinse.

– Doamnă Flynn. Eşti la fel de frumoasă pe cât m-am aşteptat. În vorba femeii se regăsea o sonoritate uşoară care îi aminti Alannei dureros de mult de Ian. Dar îţi voi spune Alanna pentru că simt că suntem deja prietene. Înainte ca Alanna să decidă cum să răspundă, femeia îi zâmbi şi o strânse într-o îmbrăţişare. Eu sunt Serena, mătuşa lui Ian. Bine ai venit la Glenroe!

– Lady Langston, începu Alanna şi se simţi plină de praf, şifonată şi intimidată.

Dar Serena râdea şi o trăgea înspre trepte.

– O, noi nu folosim titluri aici. Decât dacă ne pot fi cumva de folos. Sper că ai călătorit cu bine.

– Da. Se simți parcă învăluită de un vârtej mic, cu părul roșu. Trebuie să vă mulțumesc pentru generozitatea de a-mi fi cerut să vin, pentru că mă primiți în casa dumneavoastră.

– Eu îți sunt recunoscătoare. Serena se opri în prag. Ian îmi este la fel de drag pe cât îmi sunt propriii copii. Vino, am să te conduc în camera ta! Sunt sigură că vei dori să te răcorești înainte să te întâlnești la ceai cu restul familiei. Desigur, noi nu bem chestia aia afurisită, continuă prietenoasă Serena când Alanna privi uimită holul de la intrare, cu tavane înalte și scările duble arcuite.

– Nu, nu, bineînțeles că nu, spuse fără putere Alanna când Serena o luă de braț ca să o conducă în sus, pe scările din dreapta.

Se auziră un strigăt, un urlet și o înjurătură de undeva din adâncurile casei.

– Cei doi fii mai mici ai mei. Indiferentă, Serena își văzu de drum. Se ceartă ca niște cățeluși.

Alanna își drese glasul.

– Câți copii aveți, Lady Langston?

– Șase. Serena o conduse pe un coridor cu pereți pastelați și covoare groase. Payne și Ross sunt cei pe care îi auzi făcând gălăgie. Sunt gemeni. Acum se pocnesc, acum își jură că se vor apăra până la moarte.

Alanna auzi clar cum se sparge ceva, dar Serena nici măcar nu clipi când deschise ușa de la o suită de încăperi.

– Sper că te vei simți în largul tău aici, spuse ea. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să spui.

De ce anume putea să aibă nevoie? se gândi Alanna prostește. Dormitorul era de cel puțin trei ori mai mare decât camera în care dormea acasă. Cineva pusese flori proaspete și parfumate în vaze. Flori tăiate în luna martie.

Patul, suficient de mare pentru trei persoane, era acoperit cu o mătase de un albastru-deschis şi era plin cu perne. Exista un dulap de lemn sculptat, un birou elegant, cu o oglindă încadrată într-o ramă de argint, o masă de toaletă rafinată cu un scaun tapiţat cu brocart. Ferestrele înalte erau deschise, astfel că briza caldă şi parfumată flutura perdelele albe transparente. Înainte să fie în stare să vorbească, o slujitoare intră grăbită, cu un urcior cu apă aburindă.

- Salonul tău este pe aici. Serena trecu pe lângă un şemineu frumos sculptat. Aceasta este Hattie. Serena zâmbi la slujitoarea mărunţică de culoare. Se va ocupa la nevoile tale cât timp rămâi la noi. Hattie, vei avea grijă de doamna Flynn, nu-i aşa?

- O, da, doamnă. Hattie radie de mândrie.

- Bine, atunci. Serena o bătu uşor pe Alanna pe mâna rece şi tremurândă şi se simţi cuprinsă de un val de simpatie. Aş mai putea să mai fac ceva pentru tine?

- O, nu. Aţi făcut mai mult decât suficient.

„Nici măcar n-am început", îşi spuse în gând Serena, dar doar schiţă un zâmbet.

- Te las să te odihneşti. Hattie te va conduce jos în clipa în care eşti gata.

Când uşa se închise în spatele neîmblânzitei Lady Langston, Alanna se aşeză istovită pe marginea patului şi se întrebă cum avea să se descurce.

Pentru că era prea emoţionată ca să rămână în camerele ei, Alanna îi permise lui Hattie să o ajute să îşi schimbe hainele de călătorie cu cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Micuţa slujitoare se dovedi o adevărată expertă la aranjatul părului şi, cu degete agile şi o voce cântată, trase, perie şi ondulă până ce şuviţele negre ca pana corbului ale Alannei fură aranjate în bucle ce flirtau graţios pe umărul ei stâng.

Alanna tocmai îşi pusese cerceii din granat ai mamei ei şi îşi aduna curajul ca să coboare când se auziră strigăte şi paşi în faţa uşii ei. Intrigată, întredeschise uşor uşa, apoi o deschise şi mai mult când zări două trupuri

tinere de băieţi care se rostogoleau pe covorul de pe coridor.

Îşi drese glasul.

– Bună ziua, domnilor.

Băieţii, imagini în oglindă, cu părul negru ciufulit şi ochii de un topaz ciudat, se oprirră din ciondăneala lor ca să o studieze atent. Parcă în urma unui semnal tăcut, se desprinseră, se ridicară şi se înclinară la unison.

– Şi dumneavoastră cine aţi putea fi? întrebă cel cu buza crăpată.

– Sunt Alanna Flynn. Amuzată, le zâmbi. Iar voi trebuie să fiţi Payne şi Ross.

– Da. Răspunsul veni de la cel cu ochiul învineţit. Eu sunt Payne, şi cel mai mare, aşa că vă urez bun venit la Glenroe.

– Şi eu am să-i urez bun venit. Ross îi dădu rapid fratelui său un cot în coaste, înainte să facă un pas înainte şi să întindă o mână.

– Iar eu vă mulţumesc amândurora, spuse ea, în speranţa de a păstra pacea. Mă pregăteam să cobor şi să mă alătur mamei voastre. Poate aţi putea să mă însoţiţi.

– Va fi în salon. E ora ceaiului. Ross îi oferi braţul.

– Bineînţeles că noi nu bem afurisita aia de chestie. Payne îi întinse şi el braţul. Alanna le luă pe ambele. Englezii pot să ni-l şi bage pe gât, că noi îl scuipăm înapoi.

Alanna îşi înăbuşi un zâmbet.

– Firește.

Când trioul intră în salon, Serena se ridică.

– Ah, Alanna, văd că le-ai cunoscut deja pe cele două fiare tinere. Cu o privire scrutătoare, ea observă ochiul învineţit şi buza însângerată. Dacă voi doi căutaţi tortul, atunci trebuie să vă spălaţi mai întâi.

După ce băieţii plecară valvârtej, Serena se întoarse ca să o prezinte pe Alanna celor prezenţi în încăpere. Era un băiat poate de vreo optsprezece ani pe care ea îl numi Kit, care avea pielea mamei sale şi un zâmbet ager. O tânără care i se păru că are vârsta lui Brian, cu părul

mai mult blond decât roşu, zâmbi drăgălaş făcând gropiţe.

– Kit şi Fiona o să te atragă înspre grajduri cu prima ocazie, o avertiză Serena. Fiica mea, Amanda, speră să ni se alăture la cină astă-seară împreună cu familia ei. Ei locuiesc pe o plantaţie din apropiere. Umplu prima ceaşcă de cafea şi i-o oferi Alannei. Nu-i vom aştepta pe Brigham şi pe ceilalţi. Au plecat să supravegheze semănatul şi numai bunul Dumnezeu ştie când se întorc.

– Mama spune că trăiţi la o fermă din Massachusetts, începu Fiona.

– Da. Alanna zâmbi şi se relaxă un pic. Era încă zăpadă pe jos când am plecat eu. La noi, sezonul de semănat e mult mai scurt decât al vostru.

Conversaţia curgea cu uşurinţă atunci când gemenii reveniră, aparent din nou prieteni, căci braţele lor atârnau în jurul umerilor celuilalt. Cu zâmbete identice se îndreptară spre mama lor şi îi sărutară fiecare obraz.

– E prea târziu, spuse Serena. Am aflat deja de vază. Ea umplu două cești cu ciocolată. Bine că se întâmplă să fie una urâtă. Acum aşezaţi-vă şi încercaţi să nu scăpaţi ciocolată pe covor.

Alanna se simţea în largul său şi se bucura de a doua ceaşcă de cafea atunci când o explozie de râsete masculine se auzi dinspre coridor.

– *Papa!*

Gemenii strigară şi săriră în picioare să se întreacă înspre uşă. Serena se uită doar lung la pata de ciocolată de pe covor şi oftă.

Brigham intră, ciufulind părul băieţilor care se aflau de-o parte şi de alta a lui.

– Deci ce necazuri aţi mai făcut azi?

Alanna observă că îşi îndreptă mai întâi privirea spre soţia sa. Exista o urmă de amuzament în ea şi ceva mult mai profund, mult mai adevărat, care aprinse o scânteie micuţă de invidie înăuntrul ei. Apoi se uită la Alanna. Îi înghionti pe băieţi deoparte şi traversă camera.

– Alanna, începu Serena, acesta este soţul meu, Brigham.

– Sunt încântat să te cunosc în sfârşit. Brigham îi luă mâna într-ale sale. Îţi datorăm atât de mult.

Alanna se îmbujoră uşor. Deşi era destul de bătrân încât să îi fie tată, avea un farmec ce putea să facă inima unei femei să bată mai repede.

– Eu trebuie să vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră, Lord Langston.

– Nu, nu trebuie decât să te bucuri de ea. Îi aruncă soţiei lui o privire ciudată şi, i se păru Alannei, exasperată. Sper doar că te vei simţi bine şi în largul tău câtă vreme rămâi cu noi.

– Cum aş putea să nu? Aveţi o locuinţă extraordinară şi o familie minunată.

El dădu să vorbească din nou, dar soţia lui îl întrerupse:

– Cafea, Brig? O turnase deja şi îi întinse ceaşca aruncându-i o privire de avertizare. Discuţiile despre încercarea ei de peţire încă nu fuseseră încheiate. Trebuie să-ţi fie sete după atâta muncă. Şi ceilalţi?

– Erau chiar în spatele meu. S-au oprit pentru o clipă în bibliotecă.

Chiar în vreme ce lordul Langston vorbea, doi bărbaţi intrară în cameră. Alanna nu îl văzu decât vag pe bărbatul înalt, brunet, care era o versiune mai tânără a lui Brigham. Ochii ei uluiţi rămaseră aţintiţi asupra lui Ian. Nici măcar nu îşi dădu seama că se ridică în picioare sau că încăperea fu deodată învăluită în tăcere.

Îl vedea numai pe el, îmbrăcat în pantalonii aspri şi cu haina de călărie, cu părul ciufulit de vânt. Şi el încremenise. O duzină de expresii i se perindară pe chip, după cum se perindară şi pe al ei. Apoi el zâmbi, dar zâmbetul lui avu ceva tăios, o asprime care o răni profund.

– Ah, doamnă Flynn. Ce... surpriză neobişnuită!

– Eu... eu...

Se opri brusc şi privi nebuneşte în jur după un loc în care să se retragă, dar Serena se ridicase deja ca să o ia de mână. Strânse, scurt, dar ferm, degetele Alannei.

– Alanna a fost atât de bună încât să accepte invitaţia mea. Am vrut să-i mulţumim personal pentru că a avut grijă de tine şi te-a ţinut în viaţă ca să ne dai bătăi de cap în continuare.

– Înţeleg. Când reuşi să îşi întoarcă privirea de la Alanna, se uită furios spre mătuşa lui. Eşti isteaţă, nu-i aşa, mătuşă Serena?

– Oh, da, spuse ea încântată. Chiar sunt.

Ian îşi strânse pumnii. Erau la fel ca pumnii pe care îi simţea în pântec.

– Ei bine, doamnă Flynn, din moment ce eşti aici, trebuie să-ţi urez bun venit la Glenroe.

– Eu... Alanna ştia că avea să plângă şi să se facă de ruşine. Scuzaţi-mă, vă rog! Îl ocoli de departe pe Ian şi ieşi valvârtej din cameră.

– Ce frumos din partea ta, Ian! Cu un semn brusc din cap, Serena se duse după musafira ei.

O găsi pe Alanna în garderobă, scoţându-şi hainele. Hai, ce-i cu asta?

– Trebuie să plec. N-am ştiut... Lady Langston, vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar trebuie să mă întorc imediat acasă.

– Ce prostie! Serena o apuca ferm de umeri şi o conduse spre pat. Acum, ia loc şi trage-ţi sufletul. Ştiu că a fost o surpriză să-l vezi pe Ian, dar... Se opri când Alanna îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi. Of, gata, gata, draga mea! În felul acela tipic mamelor, o cuprinse în braţe şi o legănă. A fost aşa un ţâfnos? Bărbaţii sunt, să ştii. Nu înseamnă decât că noi trebuie să fim şi mai şi.

– Nu, nu, a fost doar vina mea. Doar a mea.

Deşi umilită, Alanna nu reuşi să îşi oprească lacrimile şi îşi aşeză capul pe umărul Serenei.

– Că a fost sau nu, asta nu e ceva ce o femeie ar trebui să recunoască vreodată. Din moment ce bărbaţii

au avantajul muşchilor de partea lor, noi trebuie să ne folosim mintea mai bine. Zâmbi şi mângâie părul Alannei. Voiam să văd cu ochii mei dacă îl iubeşti la fel de mult pe cât am văzut că te iubeşte el. Acum ştiu.

– El mă urăşte acum. Şi cine ar putea să-l învinuiască? Dar aşa e cel mai bine, plânse ea. Este cel mai bine.

– Te înspăimântă?

– Da.

– Şi sentimentele tale pentru el te sperie?

– O, da. Nu le vreau, doamnă, nu pot să le am. El nu se va schimba. Nu va fi fericit până ce nu o să fie ucis sau spânzurat pentru trădare.

– MacGregorii nu mor cu uşurinţă. Gata acum, ai o batistă? Nu pot niciodată să găsesc una când am cea mai mare nevoie de ea.

Cu nasul înfundat, Alanna dădu din cap şi îşi scoase batista.

– Vă cer iertare, doamnă, pentru că am provocat o asemenea scenă.

– Oh, îmi plac scenele şi le provoc de fiecare dată când e posibil. Serena aşteptă să fie sigură că Alanna îşi revenise. O să-ţi spun povestea unei tinere care a iubit foarte neînţelept. Ea iubea un bărbat care părea să fie atât de nepotrivit pentru ea. A iubit în vremuri de război şi răzvrătiri, se vedea moartea peste tot. L-a refuzat de nenumărate ori. Aşa a crezut că era cel mai bine.

După ce îşi şterse ochii, Alanna oftă.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– O, el a fost la fel de încăpăţânat ca ea, aşa că s-au căsătorit şi au avut şase copii. Doi nepoţi. Un zâmbet îi înflori pe chip. N-am regretat niciodată nici măcar o clipă.

– Dar povestea asta e diferită.

– Iubirea este întotdeauna la fel. Şi niciodată la fel.

Serena îndepărtă şuviţele de păr de pe obrazul Alannei.

– Mi-a fost frică.

– Dumneavoastră?

– O, da. Cu cât îl iubeam mai mult pe Brigham, cu atât îmi era mai frică. Şi cu atât mai tare ne pedepseam pe amândoi prin negarea sentimentelor mele. O să-mi povesteşti de sentimentele tale? Adesea ajută să vorbeşti cu o altă femeie.

Poate că aşa era, se gândi Alanna. Sigur nu putea să doară mai mult decât durea deja.

– Mi-am pierdut fratele în războiul cu francezii. Eram doar o copilă, dar mi-l amintesc. El era atât de strălucit, atât de frumos. Şi, exact ca Ian, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la cum să apere şi să se lupte pentru ţara lui, pentru convingerile lui. Aşa că a murit pentru ele. În decurs de un an, s-a dus şi mama. Inima îi era distrusă şi nu şi-a mai putut niciodată reveni. L-am privit pe tata plângând după ei, an de an.

– Nu există pierdere mai mare decât cea a persoanelor iubite. Tata a murit în luptă acum douăzeci şi opt de ani şi încă îi mai văd chipul atât de clar. Am lăsat-o pe mama în Scoţia la scurt timp după aceea. Ea a murit înainte să se nască Amanda, dar mai trăieşte încă în inima mea. Cuprinse ambele mâini ale Alannei, iar ochii îi erau umezi şi intenşi. Când rebeliunea a fost zdrobită, fratele meu, Coll, mi l-a adus pe Brigham. Fusese împuşcat şi era aproape pe moarte. Purtam în pântec primul nostru copil. Ne-am ascuns de englezi într-o peşteră. El s-a zbătut între viaţă şi moarte.

Deci poveştile pe care Ian i le spusese lui Brian erau adevărate, se gândi Alanna când se uită lung la femeia minionă şi subţire de lângă ea.

– Cum aţi putut suporta?

– Cum puteam să nu? Zâmbi. El îmi spune adesea că l-am adus înapoi la viaţă ca să pot să-l bat la cap. Poate că e adevărat. Dar îţi cunosc frica, Alanna. Când va veni revoluţia asta, fiii mei vor lupta, şi îmi îngheaţă sângele în vene la gândul că aş putea să-i pierd. Dar, dacă eu aş fi bărbat, aş lua sabia şi m-aş alătura lor.

– Sunteţi mai curajoasă decât mine.

– Nu cred. Dacă ai tăi ar fi amenințați, te-ai ascunde într-un colț sau ai ridica armele și i-ai apăra?

– Aș muri ca să îi apăr. Dar...

– Da. Zâmbetul Serenei înflori din nou, dar era mai slab, mai grav decât înainte. Va veni timpul și, cât de curând, când oamenii din Colonii își vor da seama că toți suntem unul. Ca un clan. Și vom lupta ca să ne apărăm unii pe alții. Ian știe asta acum. Nu de aceea îl iubești?

– Ba da. Alanna coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

– Dacă negi iubirea asta, o să fii mai fericită decât dacă o îmbrățișezi și te bucuri de timpul pe care Dumnezeu vi-l dă împreună?

– Nu. Închise ochii și se gândi la ultimele trei luni de suferință. N-am să fiu niciodată fericită fără el – acum știu asta. Și totuși, toată viața am visat să mă mărit cu un bărbat puternic, liniștit, care s-ar mulțumi să muncească alături de mine și să-și întemeieze o familie cu mine. Cu Ian, ar exista confuzie, cerințe și riscuri. N-aș cunoaște în veci o clipă de liniște.

– Nu, încuviință Serena. N-ai cunoaște. Alanna, uită-te în inima ta acum și pune-ți o singură întrebare. Dacă ți-ar sta în puteri, l-ai schimba?

Alanna deschise gura, gata să strige un răsunător „Da!" Dar inima, mai onestă decât mintea ei, avea un alt răspuns.

– Nu. Doamne sfinte, să fi fost atât de proastă încât să nu-mi dau seama că îl iubesc pentru ce este el, nu pentru ce mi-aș dori eu să fie?

Satisfăcută, Serena încuviință din cap.

– Viața toată este un risc, Alanna. Există cei care își asumă riscurile, din toată inima, și merg mai departe. Și mai există cei care se ascund de riscuri și rămân într-un singur loc. Tu cum ești?

Vreme îndelungată, Alanna rămase tăcută.

– Mă întreb, doamnă...

– Serena.

– Mă întreb, Serena, spuse ea şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Dacă puteam să vorbesc cu tine, îl mai goneam?

Serena râse.

– Ei bine, e ceva la care să te gândeşti. Acum odihneşte-te şi dă-i băiatului timp să se perpelească.

– Nu va dori să vorbească cu mine, mormăi ea, apoi ridică bărbia. Dar o să-l fac să vorbească.

– Aşa să faci, spuse Serena cu un râs. Da, o să te descurci de minune.

capitolul 10

Ian nu veni la cină şi nici nu apăru la micul dejun în dimineaţa următoare. În vreme ce purtarea lui ar fi putut să le descurajeze pe cele mai multe femei, pentru Alanna deveni exact tipul de provocare de care avea nevoie ca să îşi depăşească propriile nelinişti.

La care se adăuga şi familia Langston. Era pur şi simplu imposibil să te afli în mijlocul unei astfel de familii şi să nu vezi ce se poate face cu dragoste, hotărâre şi încredere. Indiferent de greutăţile cu care se confruntaseră, Serena şi Brigham îşi făcuseră o viaţă împreună. Amândoi îşi pierduseră casele, ţările şi oamenii iubiţi, dar renăscuseră din propria cenuşă.

Putea Alanna să îşi refuze o şansă alături de Ian? Cu siguranţă că el avea să lupte. Dar ea începu să se convingă că era mult prea încăpăţânat ca să moară. Şi chiar dacă era să îl piardă, nu merita oare bucuria unui an, unei luni sau a unei zile în braţele lui?

Plănuia să-i spună toate astea. Dacă reuşea să dea de el. Urma să îşi ceară iertare. Urma chiar, deşi o călca pe nervi, să implore iertarea şi o a doua şansă.

Dar, cum dimineaţa trecea încet, Alanna deveni mai mult enervată decât pocăită. Bine, avea să îi ceară iertare, se gândi ea. Imediat după ce i-ar fi dat o lovitură zdravănă şi iute.

Gemenii fură primii care îi oferiră un indiciu despre locul în care să îl găsească.

– Tu eşti cel care a stricat totul, declară Payne când apărură în grădină împingându-se şi lovindu-se unul pe celălalt.

– Ha! Tu l-ai gonit. Dacă îţi ţineai gura, puteam să plecăm cu el. Dar ai aşa o afurisită şi mare...

– Bine, băieţi. Serena se opri din tăiatul florilor şi se întoarse spre ei. Certaţi-vă dacă trebuie, dar nu aici. N-am să accept ca grădina mea să fie călcată în picioare de luptele voastre.

– E vina lui, spuseră gemenii la unison, provocându-i Alannei un zâmbet.

– N-am vrut decât să merg la pescuit, se plânse Ross. Şi Ian m-ar fi luat cu el dacă ăsta nu începea să trăncănească.

– La pescuit. Alanna zdrobi o floare în mână înainte să se controleze. Acolo este Ian?

– Se duce întotdeauna la râu atunci când are toane. Payne lovi o pietricică. Îl convingeam să ne ia şi pe noi dacă Ross nu se băga, aşa că Ian a mormăit ceva şi a plecat fără noi.

– Oricum nu vreau să pescuiesc. Ross ridică mândru bărbia. Vreau să joc badminton.

– Eu vreau să joc badminton, strigă Payne şi porni în fugă ca să ajungă primul acolo.

– Am o iapă frumoasă în grajduri. Un roib minunat pe care mi l-a făcut cadou fratele meu, Malcolm. El se pricepe la cai. Serena continuă să taie florile. Îţi place să călăreşti, Alanna?

– Da. N-am prea mult timp pentru asta acasă.

– Atunci ar trebui să profiţi de timpul pe care îl ai aici. Schiţă un zâmbet strălucitor spre tânăra ei musafiră. Spune-i lui Jem de la grajduri ca i-am zis să ţi-l înşeueze pe Prancer. S-ar putea să-ţi placă să călăreşti spre sud. E o cărare care trece prin pădure chiar dincolo de grajduri. Râul e foarte frumos în perioada asta a anului.

– Îţi mulţumesc. Alanna dădu să plece, apoi se opri. N-am costum de călărie.

– Hattie o să se ocupe de asta. Unul din costumele Amandei este în cufărul meu. Ar trebui să ţi se potrivească.

– Îţi mulţumesc. Se opri, apoi se întoarse şi o îmbrăţişă pe Serena. Mulţumesc.

Într-o jumătate de oră, Alanna era deja călare. Ian chiar avea o undiţă în apă, dar nu era decât o scuză ca să stea şi să se gândească. Se gândise în treacăt să o strângă de gât pe mătuşa lui pentru intervenţia ei, dar înainte să fi avut ocazia, ea dăduse buzna în camera lui şi îl muştruluise atât de aprig că nu avusese de ales decât să se apere.

Da, fusese nepoliticos cu musafira ei. O făcuse intenţionat. Dacă n-ar fi semănat dubios de mult cu o fugă, s-ar fi urcat pe cal şi s-ar fi întors la Boston. Nu avea de gând, nici în ruptul capului, să plece pentru a doua oară. De data asta, ea avea să plece şi să se ducă naibii.

De ce trebuia să fie atât de frumoasă, stând acolo, în rochia ei albastră, cu soarele care strălucea prin fereastra din spatele ei?

De ce trebuia să conteze pentru el cum arăta ea? gândi Ian cu înverşunare. Nu o mai voia. Nu avea nevoie în viaţa lui de o scorpie de femeie cu limba ascuţită. Avea mult prea multe lucruri de făcut.

Dumnezeule, aproape că o implorase să îl accepte. Cât îi râcâia mândria! Şi ea, afurisita, se culcase cu el în fân, i se oferise, îl făcuse să creadă că îi păsa de el. Fusese atât de blând, atât de atent cu ea. Niciodată în viaţa lui nu îşi mai deschisese aşa inima în faţa unei femei. Numai ca să fie refuzat apoi.

Ei bine, spera să îşi găsească vreun mocofan slab de înger pe care să îl domine. Şi dacă avea să descopere că îl găsise, cu dragă inimă el îl va ucide cu mâinile lui.

Auzi tropăitul unui cal şi înjură. Dacă pacostele acelea mici veneau să îi tulbure singurătatea, avea să-i

trimită iute la plimbare. Își luă undița, se ridică în picioare, cu tălpile bine fixate în pământ, și se pregăti să îi trimită pe verii lui înapoi acasă.

Dar Alanna fu cea care apăru călare dinspre pădure. Venea iute, un pic prea iute pentru liniștea lui Ian. Sub boneta elegantă, își purta părul desfăcut, astfel că îi curgea pe spate asemenea unei flamuri în miez de noapte. La câțiva metri de el, își struni calul. Chiar și de la distanță, Ian putea să vadă că ochii ei erau de un albastru scânteietor și aprins. Iapa, mai mult decât obișnuită deja cu femeile nesăbuite, se purta de minune.

Când inima îi reveni la loc, Ian îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ei bine, ai reușit să sperii toți peștii pe o distanță de zece kilometri. N-ai altceva mai bun de făcut decât să umbli pe un teren necunoscut cu viteza asta?

Nu era întâmpinarea la care sperase Alanna.

– Calul știa drumul destul de bine. Alanna așteptă ca el să o ajute să descalece. Când el rămase pur și simplu neclintit, privind încruntat, ea înjură și se chinui să coboare singură. Nu te-ai schimbat deloc, MacGregor. Purtarea ți-e la fel de necioplită ca întotdeauna.

– Și ai bătut tot drumul până în Virginia ca să-mi spui asta?

Ea prinse hățurile iepei într-o ramură din apropiere, apoi se întoarse spre el.

– Am venit la invitația amabilă a mătușii tale. Dacă știam că ești pe undeva prin preajmă, nu veneam. Ca să spun drept, să te văd este singurul lucru care mi-a stricat călătoria, și n-am să înțeleg niciodată cum un om ca tine ar putea să aibă în vreun fel legătură cu așa o familie minunată. Cea mai vie dorință a mea ar fi ca tu să... Se opri, răsuflă apăsat și se chinui să își amintească de hotărârea pe care o luase cu o noapte înainte. N-am venit aici ca să mă cert cu tine.

– Să mă ajute Dumnezeu dacă asta ți-ar fi fost intenția, atunci. Se întoarse ca să își ridice undița. Te-ai urcat

pe cal, doamnă Flynn. Îmi imaginez că poţi să te urci la loc şi să pleci.

– Am să vorbesc cu tine, insistă ea.

– Deja ai spus mai mult decât voiam să aud. Şi dacă mai rămânea să o mai privească încă o clipă, avea să se târască înaintea ei. Acum urcă-te pe cal şi pleacă înainte să mă obligi să fac mai mult.

– Ian, nu vreau decât...

– Naiba să te ia! Îşi aruncă undiţa. Cu ce drept vii aici? Să stai aici şi să mă faci să sufăr? Dacă te omoram înainte să plec, azi eram un om fericit. M-ai lăsat să cred că-ţi pasă de mine, că tot ce s-a întâmplat între noi a însemnat ceva pentru tine, când nu voiai decât să te tăvăleşti puţin în fân.

Orice urmă de culoare i se prelinse din obraji, apoi reveni cu o furie vijelioasă.

– Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? Se năpusti asupra lui ca o pisică sălbatică, numai gheare şi dinţi. O să te omor pentru asta, MacGregor, Dumnezeu mi-e martor!

Ian încercă să se apuce de ceva ca să se apere, dar îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli cu ea în râu.

Căderea în apă nu o opri. Ea se întoarse, scuipă şi zgârie chiar când el alunecă pe fundul alunecos şi o trase cu el sub apă.

– Opreşte-te, femeie, pentru numele Domnului! O să ne înecăm amândoi. Pentru că se sufoca, încercă să scuipe apa şi să o împiedice să se scufunde din nou, aşa că nu prevăzu lovitura până în clipa în care urechile începură să-i ţiuie. Dumnezeule, dacă erai bărbat!

– Nu te lăsa oprit de asta, bursuc afurisit ce eşti!

Se avântă din nou înainte, rată şi căzu cu faţa în râu. Înjurând cu năduf, Ian o trase spre mal, unde rămaseră amândoi uzi şi fără suflare.

– De îndată ce reuşesc să mă ridic, o s-o omor, strigă el spre cer.

– Te urăsc, spuse ea după ce mai scuipă niște apă. Blestem ziua în care te-ai născut. Și blestem ziua în care ți-am permis să-ți pui mâinile spurcate pe mine.

Reuși să se ridice și să își tragă boneta stricată de pe ochi.

Blestemată să fie pentru că era frumoasă chiar când era udă și furioasă. Vocea lui fu glacială atunci când îi vorbi. Un semn periculos.

– M-ai rugat să pun mâinile pe tine, din câte-mi amintesc, doamnă.

– Da, așa am făcut, spre dezgustul meu. Aruncă boneta în el. Ce păcat că tăvăleala prin fân n-a fost mai memorabilă.

– A, da? Alanna era mult prea ocupată să își stoarcă apa din păr ca să observe strălfulgerarea nechibzuită din ochii lui. Deci n-a fost?

– Nu, n-a fost. De fapt, și uitasem totul până când ai pomenit de asta.

Cu urma de demnitate pe care o mai avea, Alanna dădu să se ridice. Ian o trânti pe spate într-o clipă.

– Ei bine, atunci, permite-mi să-ți reîmprospătez memoria.

Își apăsă cu forță gura pe gura ei. Ea îi răspunse înfigându-și dinții în buza lui. El o blestemă, îi prinse părul ud în mână și o sărută din nou. Alanna se luptă cu ea însăși, cu toate senzațiile minunate care o învăluiră. Se luptă cu el, cu corpul lung și ferm care îl acoperea atât de intim pe al ei. Asemenea unor copii care se băteau, se rostogoliră pe malul acoperit de iarbă, căutând orbește să se pedepsească pentru răni vechi și noi.

Apoi ea scânci, scoase un sunet de supunere și de bucurie. Îl cuprinse în brațe, și gura i se deschise înfometată. Toată forța iubirii ei izbucni în acea întâlnire a buzelor și aţâță focul deja aprins. Degetele frenetice rupseră nasturii. Mâini disperate traseră de hainele ude și grele. Apoi soarele înfierbântă trupurile lor umede.

Ian nu mai era blând acum. Alanna nu voia ca el să fie blând. Toată frustrarea și nevoia care se strânseseră

în ei izbucniră într-un iureş de pasiune când se împreunară sub cerul primăvăratic şi lipsit de nori.

Cu mâinile în părul lui, Alanna îi trase gura peste a ei, din nou şi din nou, murmurând promisiuni şi rugăminţi sălbatice. Cum stăteau întinşi pe covorul de iarbă proaspătă, el inspiră parfumul care îl bântuise săptămâni întregi. Îşi plimbă mâinile pe pielea albă şi fină pe care o visase noapte de noapte.

Când se arcui înspre el, aţâţând fără milă focul dinăuntrul lui, Ian se lăsă învăluit în ea. Numele ei îi înflori pe buze atunci când îşi îngropă faţa în părul ei. Buzele lui se apăsară pe ale ei când Alanna îşi înfăşură picioarele lungi în jurul lui. Se avântară împreună spre culmile după care râvneau amândoi, până când, în cele din urmă, rămaseră nemişcaţi, fiecare bântuit de propriile gânduri. El se sprijini în cot şi îi cuprinse chipul cu o mână. În vreme ce Alanna îl privea, iubindu-l, văzu cum furia reapăru încet în ochii lui.

– Nu-ţi mai dau de ales de data asta, Alanna. Cu sau fără voie, ne căsătorim.

– Ian, am venit azi aici ca să-ţi spun...

– Nu dau nici doi bani pe ce ai venit să-mi spui. Degetele lui se strânseră mai tare pe bărbia ei. El se descărcase spre ea, cu trup şi suflet. Nu îi mai rămăsese nimic, nici măcar mândria. Poţi să mă urăşti şi să mă blestemi, de acum până la sfârşitul lumii, dar o să fii a mea. Eşti a mea. Şi, pentru Dumnezeu, o să mă accepţi aşa cum sunt.

Ea scrâşni din dinţi.

– Dacă m-ai lăsa să spun ceva...

Dar un bărbat disperat nu asculta.

– N-am să te las să pleci din nou. N-ar fi trebuit să o fac nici înainte, dar ai un stil care îl scoate din minţi pe om. Am să fac orice ca să te fac fericită. Numai n-am să-mi abandonez propria conştiinţă. Asta nu pot să fac şi n-o s-o fac. Nici măcar pentru tine.

– Nu-ţi cer să o faci şi nu ţi-aş cere-o niciodată. Vreau doar să-ţi spun că...

– La naiba, ce-mi sapă o gaură în piept? Înjurând, Ian întinse mâna între ei. Şi ridică inelul MacGregor care atârna pe un şnur în jurul gâtului ei. Sclipea în lumina soarelui, în timp ce Ian îl privi lung. Încet, îşi strânse degetele în jurul lui şi întoarse privirea spre Alanna. De ce... Tăcu o clipă ca să fie sigur pe vocea lui. De ce îl porţi?

– Asta încercam să-ţi spun, dacă m-ai lăsa numai să vorbesc.

– Te las să vorbeşti acum, aşa că vorbeşte.

– Aveam de gând să ţi-l dau înapoi. Se foi neliniştită sub el. Dar n-am putut. Părea necinstit să îl port pe deget, aşa că l-am legat de un şnur şi l-am purtat lângă inima mea, unde te port şi pe tine. Nu, naiba să te ia, lasă-mă să termin, spuse ea când el dădu să deschidă gura. Cred că am ştiut chiar de cum te-am auzit plecând în dimineaţa aia că eu m-am înşelat şi că tu ai avut dreptate.

Urmele unui zâmbet începură să arcuiască gura lui Ian.

– Am apă de râu în urechi, doamnă Flynn. Vrei să mai spui asta o dată?

– Am spus-o o dată, n-am s-o mai repet. Dacă ar fi stat în picioare, şi-ar fi lăsat capul pe spate şi şi-ar fi ridicat bărbia. N-am vrut să te iubesc, pentru că, atunci când iubeşti atât de mult, ţi se face frică. L-am pierdut pe Rory în război, pe mama mea din cauza durerii şi pe sărmanul Michael Flynn din cauza febrei. Şi, oricât de mult au însemnat ei pentru mine, ştiam că tu însemni cu mult mai mult.

El o sărută cu blândeţe.

– Nu mă lăsa să întrerup.

– Am crezut că vreau o casă liniştită şi o familie, un soţ care s-ar mulţumi să muncească alături de mine, cot la cot, şi să stea lângă foc noapte de noapte. Ea zâmbi şi îi atinse părul. Dar se pare că tot ce mi-am dorit de fapt este un bărbat care să nu fie niciodată mulţumit, unul care să devină neliniştit lângă foc, după o seară sau două. Unul care să se lupte cu toate relele sau să moară

încercând. Acesta e bărbatul alături de care aş fi mândră să rămân.

– Acum mă faci să mă simt smerit, murmură el şi îşi odihni fruntea pe a ei. Spune-mi doar că mă iubeşti.

– Te iubesc, Ian MacGregor. Acum şi pentru totdeauna.

– Jur să-ţi ofer casa aceea, familia aceea şi să stau lângă foc alături de tine ori de câte ori pot.

– Iar eu îţi promit să lupt alături de tine atunci când va fi nevoie.

El se mişcă, rupse şnurul şi dezlegă inelul. Cu ochii într-ai ei, Ian îl puse pe degetul Alannei.

– Să nu-l mai scoţi niciodată.

– Nu. Îi luă mâna într-a ei. Din acest moment, sunt o MacGregor.

epilog

Boston. Ajunul Crăciunului, 1774

Nici un argument nu putea să îl țină pe Ian afară din dormitorul în care soția se lupta să nască primul lor copil.

Chiar dacă să o vadă în chinurile facerii îi îngheța inima de bărbat, Ian rămase neclintit. Mătușa lui, Gwen, în felul ei liniștit și convingător, făcuse tot ce putuse, dar chiar și ea eșuă.

– Este și copilul meu, spuse el. Și n-am s-o las pe Alanna până când nu naște. Apucă mâna mătușii lui și se rugă să aibă puterea ca să facă întocmai. Nu e vorba că n-am încredere în abilitățile tale, mătușă Gwen. La urma urmei, n-aș mai fi fost aici fără ele.

– N-are rost, Gwen. Serena chicoti. E la fel de încăpățânat ca orice MacGregor.

– Atunci, ține-o de mână, când durerea este mare. N-o să mai dureze mult.

Alanna reuși să schițeze un zâmbet când Ian veni lângă ea. Nu știuse că avea să ia atât de mult timp ca să aducă pe lume o chestie atât de mică precum un copil. Era recunoscătoare că el se afla alături de ea și pentru prezența liniștitoare a lui Gwen, care adusese atâția copii pe lume. Și soțul lui Gwen, care era doctor, ar fi asistat la naștere dacă nu era chemat la o urgență.

– Îi neglijezi pe oaspeții noștri, îi spuse Alanna lui Ian cât se odihni între contracții.

– Se vor distra și singuri foarte bine, o asigură Serena.

– Nu mă îndoiesc.

Închise ochii în timp ce Gwen îi șterse fruntea cu o cârpă rece. Se bucura că familia ei îi era alături

de Crăciun. Atât cei din familia Murphy, cât şi cei din familia Langston. Şi-ar fi făcut îndatoririle de gazdă cu ocazia acelui prim Crăciun în casa cumpărată de ea şi de Ian lângă râu, dar copilul, pe care nu îl aşteptau decât peste vreo trei săptămâni, insistase să se nască mai devreme.

Când fu cuprinsă iar de dureri, strânse mâna lui Ian şi se încordă.

– Relaxează-te, relaxează-te, respiră, spuse Gwen calmă. Ce fată curajoasă!

Durerile erau mai apropiate acum şi mai puternice. Un copil al Crăciunului, se gândi ea şi se strădui să înfrunte chinul. Copilul lor, primul lor copil, avea să fie un cadou de nepreţuit pe care şi-l făceau unul celuilalt în noaptea aceea sfântă din an. Pe măsura ce durerea trecea, îşi ţinu ochii închişi şi ascultă sunetul liniştitor al vocii lui Ian. Era un om bun, un soţ de nădejde. Simţi cum degetele lui le strânseră tare pe ale ei. Era adevărat că nu ducea o viaţă tihnită, dar era plină de întâmplări. Reuşise să o atragă în ambiţiile lui. Sau poate că seminţele revoltei se aflaseră întotdeauna înăuntrul ei şi aşteptaseră doar să fie cultivate. Ajunsese să asculte înflăcărată rapoartele de la întrunirile la care participa şi să se simtă mândră atunci când alţii îi cereau lui sfatul. Nu putea decât să fie de acord cu el că legea portuară era crudă şi nedreaptă. La fel ca Ian, Alanna respingea ideea de a plăti ca să scape de pedeapsă pentru ceaiul care fusese distrus.

Nu, ei nu se înşelaseră. Învăţase că adesea exista dreptate în nesăbuinţă. Trebuia să zâmbească. Nesăbuinţa şi dreptatea erau cele care o aduseseră aici în patul în care năştea. Şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru ocazia aceea.

Şi nu se adunaseră şi alte oraşe şi provincii ca să sprijine Bostonul, la fel cum familia ei şi a lui Ian se adunaseră ca să îi sprijine în momentul acela, la naşterea primului lor copil? Se gândi la luna lor de miere din Scoţia, unde îi întâlnise familia şi se plimbase prin

pădurile copilăriei lui. Într-o zi urma să se întoarcă și să îl ducă pe acel copil acolo, să îi arate lui, sau ei, locul de baștină. Și în Irlanda, se gândi ea când durerea reveni, amețitoare. Copilul nu avea să uite de înaintașii lui. Și, în vreme ce copilul își va aduce aminte, avea să își aleagă propria viață, propria patrie. Prin luptele lor, aveau să îi ofere acel drept.

- Se vede copilul. Gwen îi oferi lui Ian un zâmbet iute și liniștitor. Vei fi tată cât de curând.

- Nașterea copilului nostru, răsuflă Alanna din greu și încercă din răsputeri să se concentreze asupra lui Ian. Și, în curând, nașterea națiunii noastre.

Ian râse chiar dacă putea să își simtă propria frică.

- Devii mult mai radicală decât mine, doamnă MacGregor.

- Eu nu fac nimic cu jumătate de măsură. Oh, Doamne sfinte, chiar se luptă pentru viață. Căută pe bâjbâite mâna soțului ei. Nu încape îndoială că o să fie fiul tatălui său.

- Sau fiica mamei ei, murmură Ian și se uită disperat la Gwen. Cât mai durează? întrebă el. Suferă.

- În curând. Scoase un sunet slab de nerăbdare când se auzi o bătaie în ușă.

- Nu-ți face griji! Serena își sufleca deja mânecile. Îi trimit la plimbare imediat. Fu surprinsă să îl găsească în pragul ușii pe soțul ei. Brig, pruncul încă nu s-a născut. N-am timp pentru tine acum.

- O să ai. Păși înăuntru și o cuprinse cu un braț pe soția lui. Tocmai am primit mesajul pe care îl așteptam, o confirmare de la Londra de care aveam nevoie înainte să vorbesc cu tine.

- La naiba cu mesajele de la Londra! Serena mormăi când auzi geamătul Alannei.

- Unchiule, noutățile pot aștepta.

- Ian, și tu trebuie să auzi asta, cu atât mai mult în seara asta.

- Atunci spune și du-te de aici, i-o întoarse soția lui.

– Luna trecută, s-a dezbătut o petiție în parlament. Brigham o luă pe Serena de umeri și o privi în ochi. Legea exilării a fost revocată. Îi cuprinse chipul între mâini când lacrimile se iviră în ochii ei. Numele MacGregor este liber.

Odată cu lacrimile ei se risipi și greutatea pe care o purtase întreaga ei viață.

– Gwen. Gwen, ai auzit?

– Da, am auzit și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, dar am mâinile ocupate în clipa asta.

Serena îl trase pe soțul ei după ea și se grăbi înspre pat.

– Dacă tot ești aici, îi spuse lui Brigham, dă-ne o mână de ajutor.

În câteva minute, se auziră clopotele de la biserică la miezul nopții și anunțarea venirii unui nou Crăciun. Și sunetul plânsetului puternic al unui copil care anunța viața.

– Un fiu. Gwen ridică în brațe copilul care se agita.

– E bine? Epuizată, Alanna se lăsă pe spate în mâinile reconfortante ale lui Brigham. E bine?

– E perfect, o asigură Serena și își șterse lacrimile. O să-l ții în brațe numaidecât.

– Te iubesc. Ian apăsă mâna Alannei la buze. Și îți mulțumesc pentru cel mai minunat cadou pe care poate să îl primească un om.

– Gata! Gwen puse pruncul înfășat în brațele tatălui său. Ia-l pe fiul tău!

– Doamne sfinte! Năucit, se uită de la copil la Alanna. Era o imagine pe care ea avea să o prețuiască toată viața. E atât de mic.

– O să crească.

Serena zâmbi spre soțul ei. Mereu cresc. Își puse un braț în jurul surorii ei când Ian puse copilul în brațele Alannei.

– O, e atât de frumos! Se întinse după Ian și îl trase lângă ea. Crăciunul trecut ne oferam unul celuilalt. De Crăciunul acesta ne oferim un fiu. Cu blândețe,

ea mângâie părul pufos şi negru de pe capul copilului. Abia aştept să văd ce ne vor aduce anii.

– Vă lăsăm singuri... Brigham le luă de mână pe soţia şi pe cumnata lui. ... şi coborâm să le spunem şi celorlalţi.

– Da, spuneţi-le. Ian se ridică şi, pentru că înţelese, Alanna îi dădu copilul ca să îl mai ţină o dată. Spuneţi-le că Murphy MacGregor s-a născut în ziua de Crăciun. După ce îşi sărută fiul, îl ridică pentru a fi văzut şi de ceilalţi, iar copilul scoase un scâncet vioi. Un MacGregor care îşi va spune numele cu mândrie tuturor celor care vor putea să audă. Care va umbla într-o ţară liberă. Spuneţi-le asta!

– Da, spuneţi-le asta, încuviinţă Alanna când Ian îşi petrecu braţul în jurul ei. Din partea amândurora.